ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

இரண்டாம் பத்து.

முதல் திருமொழி—வானவர்தங்கள்.

அவதாரிகை:—பகவத்விஷயத்தை அநுபவித்துக்கொண்டுபோகச் செய்தே ஆநந்தம் தலைமண்டைகொண்டு, 'இப்படிப்பட்ட அநுபவம் எல்லார்க்கும் இல்லையாயிருக்க, நமக்குமாத்திரம் கிடைக்கவேண்டிய காரணம்யாது?' என்று ஆராய்ந்து "మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బన్ధమోక్షయోః" மந ஏவ மநுஷ்யாணும் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" என்றபடி—பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் நெஞ்சுதான் முதலடியானது என்று துணிந்து, இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது தீய விஷயங்களிற் செல்லாமல் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான பகவத்விஷயத்திற் சென்று சேர்ந்ததே! என்று உவந்து அந்த நெஞ்சைக் கொண்டாடுதல் நம் ஆழ்வார்கட்கு உள்ள தொன்று. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் "நெஞ்சமே! நல்லைநல்லை! உன்னைப் பெற்றாலென் செய்யோம், இனியென்ன குறைவினம்" என்றும், "ஊனில் வாழுயிரே! நல்லைபோ உன்னைப்பெற்று, வானுளார் பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான், தானும் யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம், தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே" என்றும் அடிக்கடி நெஞ்சைக் கொண்டாடுவர்.

அப்படியே இவ்வாழ்வார் தாமும் இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் தமது திருவுள்ளத்தை விளித்து 'திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே! அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!' என்று சொல்லி உகக்கிறார். "நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே" என்றும், "இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே" என்றும் பகவத்விஷயத்திலே நான் ஈடுபடும்படியாக அவன் திறத்து அடிமைத்தொழில் பூண்டது நீயன்றோ நெஞ்சமே! என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லி நெஞ்சைப் புகழ்கின்றார்.

தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்திச் சொல்லுதல் கவிமரபு. நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதாகவுஞ் சொல்லுவர்களிறே. நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போதுபோக்குவதற்கு இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் வேறு யாரும் உடன்படாமல்*உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிறவர்களா யிருப்பதால் உசாத்துணையாவது நெஞ்சு தவிர வேறில்லாமையால் அந்த நெஞ்சை நோக்கித் தானே வார்த்தை சொல்லவேண்டும். "யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்" என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே நெஞ்சை விளித்து வார்த்தை சொல்லுவதென்பது பக்தர்களுக்கு ஒரு நற்போதுபோக்காக அமைந்ததாம். நெஞ்சு பிரிந்து போயிற்றதாகச் சொல்வதும் இப்படியே.

ஆக, இத்திருமொழியால் தமது நெஞ்சைப் புகழ்ந்துபேசும் முகத்தால் திருவேங்கட முடையானை அநுபவித்து இனியராகிறார். ... ... *

(ஆசிரியத்துறை.)

வானவர்தங்கள் சிந்தைபோல வென்னெஞ்சமே! யினிதுவந்து*மாதவ
மானவர் தங்கள்சிந்தை யமர்ந்துறைகின்றவெந்தை *
கானவரிடு காரகில்புகை யோங்குவேங்கடம் மேவி * மாண்குற
ளானஅந்தணற் கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. (க)

என் நெஞ்சமே	என்னுடைய மனமே!,
மா தவம் மானவர்தங்கள் சிந்தை	மிக்க தவஞ் செய்தவர்களான மனிசருடைய நெஞ்சிலே
அமர்ந்து உறைகின்ற	பொருந்தி வாழ்கின்ற
எந்தை	ஸ்வாமியும்,
கானவர் இடு கார் அகில் புகை ஓங்கு வேங்கடம் மேவி	வேடர்கள் ஸமர்ப்பிக்கும் காரகில்புகை பரவியிருக்கப்பெற்ற திருமலையிலே வாழ்பவனும்
மாண் குறள் ஆன அந்தணற்கு	வாமந ப்ரஹ்மசாரி வடிவெடுத்தவனுமான எம்பெருமானுக்கு
வானவர் தங்கள் சிந்தை போல	நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ருதயம்போலே (நீயும்)
இனிது உவந்து	நன்றாகக் களித்து
இன்று	இப்போது
அடிமை தொழில் பூண்டாயே	கைங்கர்ய வ்ருத்தியை ஏற்றுக்கொண்டாய் காண்.

* * *—[வானவர்தங்கள்.] "என் நெஞ்சமே! நீ வானவர்தங்கள் சிந்தைபோல (திருவேங்கடமுடையானுக்கு) இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!" என்று உகந்து பேசுகிறார் இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலே பிறந்த என்னுடைய நெஞ்சாக நீ இருந்தும், இந்த மண்ணோருடைய நெஞ்சு எப்படி துர்விஷயங்களையே சிந்தை செய்கிறதோ அப்படி நீ விஷயாந்தரங்களைச் சிந்தியாமல், ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நாற்றமே கண்டறியாத நித்யஸூரிகளின் நெஞ்சுபோலே திருவேங்கடமுடையான் திறத்திலே அடிமைத்தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டாயே, உன்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்! என்றவாறு.

அந்தத் திருவேங்கடமுடையான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; மாதவமானவர்தங்கள் சிந்தை இனிது உவந்து அமர்ந்து உறைகின்ற எந்தை=மிக்க அத்ருஷ்டசாலிகளான மனிசருண்டு—பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார், புகழ் மழிசைஐயன், அருள்மாறன், சேரலர்கோன், துய்யபட்டநாதன், அன்பர்தாள் தூளி, நற்பாணன் போல்வார்; அவர்களுடைய திருவுள்ளத்திலே பரமபோக்யமாகப் பொருந்தியிருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவன். அநந்ய ப்ரயோஜநரான பக்தர்களுடைய நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியமாட்டாத பெருமான் என்கை. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; கானவரிடு காரகிற்புகையோங்கு வேங்கடம் மேவி=(திருமலையிலுள்ள) வேடர் குறவர் முதலானோர் தாங்கள் சமையல் செய்து கொள்வதற்கு அகில்மரங்களை வெட்டியிட்டுத் தீயை உண்டாக்குவர்கள்; அதன் புகையானது திருமலையெங்கும் பரவி கமகமவென்று பரிமளித்துக் கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஸௌகந்தமான திருமலையிலே எழுந்தருளி

யிருப்பவன். "கானவரிடுகாரகில்" என்றவிடத்து, "అతిపరిచయాదవజ్ఞా సన్తతగమనాదనాదరో భవతి। మలయేభిల్లపురన్ధ్రీ చన్దనతరుకాష్ఠ మిన్ధనం కురుతే— அதிபரிசயாதவஜ்ஞா ஸந்ததகமநாதநாதரோ பவதி—மலயே பில்லபுரந்த்ரீ சந்தந தருகாஷ்டமிந்தநம் குருதே." என்ற பண்டிதராஜனுடைய ஸுபாஷிதம் ஸ்மரிக்கத்தகும். (இதன் பொருள்:—ஒருவனோடு அதிகபரிசயம் செய்தால் அவமானம் நேரிடும்; அடிக்கடி ஒருவன் வீட்டுக்குச் சென்றால் அலக்ஷியமுண்டாகும். பொதியமலையில் குறத்திகள் சந்தனக்கட்டைகளைச் சமையலுக்கு விறகாக உபயோகப்படுத்தக் காண்கிறோமிறே. அதிக பரிசயத்தினாலல்லவோ அலக்ஷியமுண்டாயிற்று என்பதாம்.) கானவர்கட்குக் காரகிற்கட்டைகள் எளிய சரக்காக இருப்பதால் அவர்கள் அவற்றையிட்டுச் சமைப்பர்கள்; அவர்கள் ஸ்வார்த்தமாகச் செய்துகொண்ட அக்காரியமும் பரார்த்தமாகித் திருமலையைப் பரிமளிக்கச் செய்கின்றதென்றதாயிற்று. * நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணனுக்கும் நறுநாற்ற மூட்டுகிறபடி.

மேவி = இது வினையெச்சமன்று; மேவியவன் என்னும் பொருளதான பெயர்ச்சொல். இ—பெயர்விகுதி. 'நாடோடி' 'பிறைசூடி' 'குதிரையோட்டி' என்பனகாண்க.

மாண்குறளான அந்தணற்கு = தன்னுடையதான பூமியைப் பெறுதற்குத் தான் யாசகனாக வந்துநின்ற பெருமானுடைய குறை தீர, நெஞ்சமே! நீ அவனுடைய வஸ்துவாக அமையப்பெற்றாயே! என்றவாறு. மாவலிபக்கல் வந்தபோது வாமநப்ராஹ்மணனாக வந்தமையாலே 'அந்தணற்கு' எனப்பட்டது; அன்றி, "அந்தணரென்போர் அறவோர், மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மைபூண்டொழுகலான்" (திருக்குறள்–30.) என்றபடி அழகிய தண்மையையுடையவன் அந்தணன் என்றதாய், மஹாதர்மிஷ்டன் என்னவுமாம்.

முதலடியில் "இனிதுவந்து" என்றவிடத்து "இனிது உவந்து" என்றும் 'இனிது வந்து' என்றும் பிரிக்கலாம். எம்பெருமான் வானவர்தங்களுடைய சிந்தையிலே எப்படி அமர்ந்துறைகின்றானோ அப்படியே மாதவமானவர் தங்களுடைய சிந்தையிலும் அமர்ந்துறைகின்றான் என்று முன்னடிகட்குப் பொருள் சொல்லலாமாயினும் 'என்னெஞ்சமே! நீ வானவர்தங்கள் சிந்தை போல (திருவேங்கடமுடையானுக்கு) அடிமைத் தொழில் பூண்டாய்' என்று அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுதல் சிறக்கும். 'இனிது உவந்து' என்பதை இரண்டாமடியிலோ ஈற்றடியிலோ அந்வயித்துக் கொள்ளலாம். (அதாவது) மாதவமானவர் தங்கள் சிந்தையிலே இனிது வந்து அமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை—என்றும், 'இனிதுவந்து அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே" என்றும் அந்வயிக்கலாம். மாநவர்—மநுஷ்யர்; வடசொல். "மாண்குறளாய" என்ற பாடம் எதுகைக்குச் சேராது; ப்ராசீநபாடமுமன்று. ... ... (க)

உறவுசுற்றமேன் றேன்றிலா வோருவனுகந்தவர்தம்மை * மண்மிசைப்
பிறவியே கெடுப்பானதுகண்டேன்னேஞ்சமேன்பாய்! *
குறவர் மாதர்களோடு வண்டுகுறிஞ்சி மருளிசைபாடும் வேங்கடத்து *
அறவனாயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. (உ)

என் நெஞ்சம் என்பாய் } எனது நெஞ்சே!,

உறவு சுற்றம் என்று ஒன்று இலா ஒருவன் { பந்துக்கள் தாயாதிகள் என்று சொல்லக்கூடிய எவ்வகை ஆபாஸஸம்பந்தமுமில்லாத அத்விதீயனான பெருமான்

உகந்தவர் தம்மை { தானுகந்த அந்தரங்கபக்தர்களுக்கு

மண் மிசை பிறவியே கெடுப்பான் அது கண்டு } இப்பூமியில் பிறவியைப் போக்குவானென்கிற தன்மையைக் கண்டு,

குறவர் மாதர்களோடு } குறத்திகளோடுகூட

வண்டு வண்டுகள்

குறிஞ்சி மருள் இசை பாடும் வேங்கடத்து } குறிஞ்சி, மருள் முதலிய இசைகளைப் பாடுமிடமான திருமலையிலுள்ள

அறவன் நாயகற்கு { பரமதார்மிஷ்டனான அப்பெருமானுக்கு

இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[உறவுசுற்றம்.] நெஞ்சமே! திருமலையப்பனுடைய திருக்குணங்களின் வாசியறிந்து நீ அவன் திறத்திலே அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!. நாம் பந்துக்களென்றும் தாயாதிகளென்றும் சில ஆபாஸபந்துக்களைக்கற்பித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மைசெய்வதும், சிலரை சத்ருக்களென்றுகொண்டு அவர்கட்குத் தீமைசெய்வதுமாக இருக்கிறோமே; இப்படியல்ல எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவம். அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால், உறவுசுற்றமேன்றேன்றிலாவோருவன்; "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றும், "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்றும் எல்லார் திறத்திலும் வாசியற்ற அன்புடையவனாகச் சொல்லப்படுபவன். இன்னமும் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; உகந்தவர்தம்மை மண்மிசைப் பிறவியே கெடுப்பான்=தன்னை யார் உகக்கின்றார்களோ அவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் களைந்தெடுத்து நித்ய ஸூரிகளுடைய திரளிலே சேர்த்துமவன். "அது கண்டு அடிமைத்தோழில்பூண்டாயே" என்று அந்வயம்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைக் கண்டறிந்து 'அவனுக்கு அடிமை செய்கையே புருஷார்த்தம்' என்று கொண்டாயே என்கை.

'உகந்தவர்தம்மை' என்பதற்கு, 'தன்னிடத்தில் எவர் ப்ரீதி பண்ணுகிறார்களோ அவர்களை' என்றும், 'எம்பெருமான்தான் எவர்களிடத்தில் ப்ரீதி வைக்கிறானோ அவர்களை' என்றும் உரைக்கலாம். இப்படி எம்பெருமான்தானாகவே சிலரை உகக்கிறானென்று கொண்டால், அவனுக்குப் பக்ஷபாதித்வம் வந்தி

டுமேயென்று நினைக்கவேண்டா; "𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮 𑌏𑌵𑌹𑌿 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 = ப்ரியதம ஏவஹிவரணீயோ பவதி" என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திலருளிச் செய்தபடி—எம்பெருமான் தன்பக்கல் அன்புசெய்வாரையே தான் உகப்பனாகையாலே பக்ஷபாத ப்ரஸக்தியில்லை. இங்ஙனேயாகில், 'எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அருள் செய்பவன்' என்கிற ஸித்தாந்தம் குலையுமே என்று சங்கை பிறக்கும் இப்பெரிய விஷயம் இங்கு வேண்டாவென்று நிற்கின்றோம்.

என்னெஞ்சே! என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லிவிடாமல், "என்னெஞ்சமென்பாய்" என்றது மிக்க கௌரவத்தைத் தோற்றுவிக்கும். 'என்னுடைய நெஞ்சமென்று சொல்லப்படுகிற மஹாநுபாவனே!' என்றவாறு.

திருமலையை வருணிப்பது மூன்றாமடி. குறத்திகளும் வண்டுகளும் குறிஞ்சி முதலிய பண்களைப் பாடுகின்றனரென்றது ஸ்வபாவோக்தி. குறிஞ்சியென்றும் மருள்என்றும் பெயருடைய பண்களைப் பாடுகின்ற என்கை. இனி, மருள் என்பதைக் குறிஞ்சிக்கு அடைமொழியாக்கி, மதிமயக்கமுண்டுபண்ணுவதான குறிஞ்சியென்னும் ராகத்தைப் பாடுகின்ற என்றுமுரைப்பர்.

அறவன் = "தண்ணீர்ப்பந்தலை வைத்து நம்மடிமை பெறுகைக்குத் தம்மை நமக்குத் தந்து கொடு நிற்கிற பரமதார்மிகன்" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செயல். நம்மிடத்தில் கைங்கரியங் கொள்ளுதற்காகத் திருமலையிலே வந்து நித்யஸந்நிதானம் செய்தருளியிருக்கையாகிற பெரிய தருமத்தைச் செய்த பகவான் என்கை. ... ... (உ)

இண்டையாயின கொண்டு தொண்டர்களேத்துவா ருறவோடும்* வானிடைக்
கொண்டு போயிடவுமதுகண்டேன் நெஞ்சமென்பாய்! *
வண்டுவாழ் வடவேங்கடமலை கோயில்கொண்டதனோடும் * மீமிசை
அண்டமாண்டிருப்பாற் கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (ங)

என் நெஞ்சம் என்பாய் } ஓ மனமே!,

இண்டை ஆயின கொண்டு } புஷ்பமாலைகளை ஏந்திக்கொண்டு (தன் பக்கல் வந்து)

ஏத்துவார் { ஸ்தோத்ரம்பண்ணுமவர்களான

தொண்டர்கள் தாஸபூதர்களை

உறவோடும் { அவர்களுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளோடுங் கூட

கொண்டு போய் { இந்நிலத்தில் நின்றும் கொண்டுபோய்

வானிடை பரமபதத்திலே

இட அது கண்டு { (எம்பெருமான்) சேர்க்கிற படியைக் கண்டு,

வண்டு வாழ் { வண்டுகள் களித்து வாழப்பெற்ற

வட வேங்கடம்மலை } வடதிசையிலுள்ள திருமலையை

கோயில் கொண்டு } திருக்கோயிலாகக் கொண்டு

அதனோடும் அந்தத் திருமலையையும்

மீமிசை அண்டம் { நித்ய விபூதியான திருநாட்டையும்

ஆண்டு இருப்பாற்கு { ஆண்டு கொண்டிருக்கிற அப்பெருமானுக்கு

அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—,

* * *—[இண்டையாயினகொண்டு.] "1. எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தியுகந்துகந்து, தொண்டரோங்கள் பாடியாட" என்றபடி பல வகைப்பட்ட புஷ்பங்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டு துதிக்கவருகின்ற தொண்டர்களையும் அவர்களோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற மற்றுமுள்ளாரையும் எம்பெருமான் விஷயீகரித்துப் பரமபதத்திலே கொண்டு சேர்க்கிறன் என்கிற இச்சிறந்த குணத்தைக்கண்டு நெஞ்சே! அத்திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டு பூண்டாயே! என்று உகக்கிறர்.

"இண்டை கொண்டு" என்னுமல் "இண்டையாயின கொண்டு" என்ற தன் கருத்துயாதெனில்; எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிறபுஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; "செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி" என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாம். என்பது தோன்றும். "பூமாலையென்று பேர்பெற்றவற்றைக்கொண்டு" என்று வியாக்கியானித்தருளினர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். இதனுல், இன்ன பூ என்று நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் பூ வென்று பேர்பெற்றிருக்குமத்தனையே வேண்டுமென்றதாயிற்று. திருவாய்மொழியில் [1-6-1.] "பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவது மேவலுறுவீர், பிரிவகையின்றி நன்னீர்தூய் புரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற பாசுரத்தை ஸ்ரீபட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "இவ்விடத்தில் அகில்புகையென்ருவது, கருமுகைப் பூ என்ருவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செதுகையிட்டுப்புகைக்கலாம், கண்ட காலிப்பூவும் சூட்டலாம்" என்று உபந்யஸித்தாராம்; அதை நஞ்சீயர் கேட்டு "ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்" [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி:—"சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்ட காலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுக்கவில்லை; அடியார்கள் அப்பூவைப்பறித்தால் கையில் முள்பாயுமே! என்று பக்தர்கள்பக்கல் தயையினுல் சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை" என்றும். திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணுயிரமுரைத்த பரகாலஸ்வாமி இந்த ஸம்வாதத்தைக் கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கரித்துரைத்தது கிடக்க. "అత్యన్త భక్తియుక్తానాం నశాస్త్రం నైవచ క్రమః— அத்யந்தபக்தியுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவச க்ரமः" [பக்தி எல்லை கடந்தால் நூல்வரம்பில்லை] என்றதையும் அருளிச்செயல் தொடையழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைப்பதில் குதர்க்கவாதம் செய்கை விவேகிகட்குப் பணியன்று.

1. திருவாய்மொழி 4—7—8.

உறவோடும் வானிடைக் கொண்டுபோயிடவுமதுகண்டு = தொண்டர்களாய் ஏத்துகிறவர்களுக்கு மாத்திரமேயன்று மோக்ஷம்; அவர்களோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கு முண்டென்கிறார். இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமான மதபேதமுண்டு ;—(எங்ஙனேயென்னில் ;) ஒருவர் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணி ளுல் அவர்க்கும் அவரோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கட்கும் புருஷார்த்த ஸித்தி உண்டென்றாலும், அவருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே இருந்து ஸம்பந்தம் பெற்ற வர்களுக்குப் புருஷார்த்த ஸித்தி உண்டேயன்றி, காலாந்தரத்திலே உள்ள அர் வாசீநர்கட்கும் அஃது உண்டென்ன வொண்ணாது என்பர் ஒரு சாரார்; அனை வர்க்குமுண்டென்பர் ஸித்தாந்திகள். ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய திரு வுள்ளம் ந்யாஸதிலகமென்னும் ஸ்தோத்ரத்திலே “అంధోనన్ధగ్రహణవశగో యాతి రంగేశ! యద్వత్ పఙ్గుర్నౌకాకుహరనిహితో నీయతే నావికేన। భుఙ్క్తే భోగానవిదితనృపస్సేవకస్యార్భకాదిః త్వత్సంప్రాప్తౌ ప్రభవతి తథా దేశికేంద్రో దయాళుః = அந்தோநந்தக்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச! யத்வத் பங்குர் நௌகா குஹரநிஹிதோ நீயதே நாவிகேந—புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவக ஸ்யார்ப்பகாதி: த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகேந்த்ரோ தயாளு:.” என்ற ச்லோகத்தில் இந்தஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டருளினர். இதில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டினர். குருடன் கண்தெரிந்தவனுடைய கையைப்பிடித் துக்கொண்டு போகிறாப் போலவும், நொண்டியானவன் மரக்கலத்திலே உட் காரவைக்கப்பட்டு ஓடக்காரனால் கொண்டுபோகப்படுவது போலவும்—என் றுரைத்த இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸமகாலத்தவர்களுக்குப் புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்பதைக்காட்டும்; “அரசனிடத்திலே சேவகஞ்செய்துவிசேஷ மாகப் பொருளீட்டிவைத்தவனுடைய புத்ரபௌத்ரர் முதலான மேலுள்ள குடும்பஸ்தர் எல்லாரும் அவ்வரசனுடைய பெயரையுமறியாதே போகங்களை அநுபவிக்கிறாப்போலே” என்றுரைத்த மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தத்தினால் பிற் காலத்தவர்க்கும் புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்பது நன்கு விளக்கப்பட்டதிறே.

[வண்டுவாழ் இத்யாதி.] வண்டுகள் வாழும்படியாகச் சோலைவாய்ப்பு அமைந்துள்ள திருவேங்கடமலையை ஆள்வதுபோலவே பரமபதத்தையும் ஆண்டு கொண்டு உபயவிபூதி நிர்வாஹகனென்று பேர்பெற்றிருக்குமெம்பெருமானுக்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே! என்று உகந்தாராயிற்று.

எம்பெருமான் தன்னுடைய பக்தர்களை ஸம்பந்த ஸம்பந்தி பர்யந்தமாக அநுக்ரஹிப்பவனென்றுணர்ந்து அவனுக்கு அடிமைப்படுதல் நன்று என்ற வாறு. .... (ங)

பாவியாது செய்தாயென்நெஞ்சமே! பண்டுதொண்டு செய்தாரை * மண்மிசை
மேவியாட்கொண்டுபோய் விசும்பேற வைக்குமெந்தை *
கோவிநாயகன் கொண்டலுந்துயர் வேங்கடமலையாண்டு * வானவர்
ஆவியாயிருப்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (ச)

என் நெஞ்சமே என் மனமே!

பாவியாது செய்தாய்	அலைபாயாமல் திண்ணிதான அத்யவஸாயம் கொண்டாய்;
பண்டு	முன்பு
மண்மிசை மேவி	இந்நிலத்திலே வந்தவதரித்து,
தொண்டு செய்தாரை	அடிமை செய்தவர்களை
ஆள்கொண்டு போய்	ஆட்படுத்திக்கொண்டு போய்
விசும்பு ஏற வைக்கும் எந்தை	பரமபதத்திலே ஸ்தாபித்தருளும் ஸ்வாமியும்,
கோவி நாயகன்	கோபிகளுக்கு நாதனும,
கொண்டல் உந்து உயர்	மேகங்களைத் தள்ளும்படி யான உயர்த்தியையுடைய (சிகரங்கள் பொருந்திய)
வேங்கடம் மலை	திருமலையை
ஆண்டு	அரசாட்சி செய்துகொண்டு
வானவர் ஆவியாய் இருப்பாற்கு	ஞானிகளைத் தனக்கு உயிர் நிலையாகவுடையவனு மான அப்பனுக்கு

அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[பாவியாதுசெய்தாய்.] எம்பெருமான் இந்த மண்ணுலகத்திலே வந்து அவதரித்து, பக்தர்களிடத்தில் பல பல கைங்கரியங்களைக் கொண்டருளி அவ்வளவிலும் த்ருப்திபெறுமல் இன்னமும் இவர்களிடத்தில் நித்ய கைங்கரியங் கொள்ளவேணுமென்று அவர்களைத் திருநாட்டிலே கொண்டுவைக்குமவனுய் கோபாலக்ருஷ்ணனை திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டு பூண்டாயே நெஞ்சே! என்று உகக்கிருர்.

[பாவியாது செய்தாய்.] பாவித்தலாவது ஆராய்தல்; ஆராயாதே செய்தாய் என்றதன் கருத்தாவது—அத்தைச் செய்வோமோ இத்தைச் செய்வோமோ என்று அலைபாயாமல் திண்ணிதான அத்யவஸாயம் கொண்டு தொண்டு செய்தாயே! என்கை. 'விஷயாந்தரங்களை அநுபவித்து ஸம்ஸாரியாய்க் கிடக்கலாமா, எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டு ஸ்வரூபம் நிறம் பெறலாமா? என்று தடுமாறுமல் சடக்கெனக் கைங்கரியத்தில் அந்வயிக்கப் பெற்றுயே! என்கை.

"பாவி—யாது" என்று பிரித்து, பாவிநெஞ்சே! என்ன செய்தாய்! என்று சிலர் உரைப்பது ஸ்வதந்த்ரப்படியாம். சுவையற்றதுமாம்.

கோவிநாயகன் = गोपी [கோபீ] என்ற வடசொல் கோவியெனத் திரியும்; ஆய்ச்சிகட்கு அன்பன் என்றபடி.

கோண்டலுந்துயர் வேங்கடமலை = உந்துதலாவது தள்ளுதல்; மேகங்களைத் தள்ளும்படி ஓங்கி வளர்ந்த திருமலையென்கை. "கொண்டலும் துயில்" என்று ஸ்வதந்த்ரபாடம் கற்பித்து "மேகங்களும் துயில்கொள்ளுமிடமான" என்று உரைத்தார் பரகால ஜீயர். "மேகங்களைச் சென்று தள்ளும்படி அவ்வளவும் வளர்ந்த சிகரங்களையுடைய திருமலையை" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செயல்.

வானவராவியாயிருப்பாற்கு = வானவர்களுக்கு ஆவியாயிருப்பவன் என்று மேலெழப்பொருள்படுமாயினும் அங்ஙனன்று பொருள்; வானவரென்று ஞானிகளைச்சொன்னபடியாய், ஞானிகளை ஆத்மாவாகவுடையவன் என்கிறது.

"ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்று கீதையிலே கண்ணபிரான் தானே சோதிவாய் திறந்து சொன்னது காண்க. ஆகவே இங்கு வானவராவி என்கிற விது அன்மொழித்தொகை. (௪.)

பொங்குபோதியும் பிண்டியும்முடைப் புத்தர்நோன்பியர் பள்ளியுள்ளுறை *
தங்கள்தேவரும் தாங்களுமேயாக என்நெஞ்சமேன்பாய்! *
எங்கும்வானவர் தானவர்நிறைந்தேத்தும் வேங்கடம்மேவி நின்றருள் *
அங்கணாயகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (௫)

என் நெஞ்சம் என்பாய்	ஓ மனமே!,
பொங்கு	கொம்புங்கிளையுமாகப் பணைத்து வளர்ந்திருக்கிற
போதியும்	அரசமரத்தையும்
பிண்டியும்	அசோகமரத்தையும்
உடை	(தங்களுக்குத் தஞ்சமாக) உடையவர்களான
புத்தர்	பௌத்தரும்
நோன்பியர்	அமணரும்
பள்ளியுள் உறை தங்கள் தேவரும் தாங்களுமே ஆக	தமது தேவாலயங்களிலேயுள்ள தங்களுடைய சாமிகளும் தாங்களுமேயாய் உலகமெங்கும் நிறைந்து கிடக்கச் செய்தேயும் (அந்த மதங்களில் நீ புகாமல்),
எங்கும் வானவர் தானவர் நிறைந்து ஏத்தும்	தேவப்ரக்ருதிகளும் அஸுரப்ரக்ருதிகளும் எங்கும் சூழ்ந்துகொண்டு போற்றுமிடமான
வேங்கடம்	திருமலையிலே
மேவி நின்று	எழுந்தருளியிருந்து
அருள்	அருள்செய்கின்ற
அம் கண் நாயகற்கு	அழகிய திருக்கண்களையுடைய பெருமானுக்கு

இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * * [பொங்குபோதியும்.] உலகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் ஓங்கினவிடம் மிகச் சுருங்கியும், ஜைநர் பௌத்தர் முதலிய புறமதத்தவர்களின் சமயம் வியாபித்தவிடம் மிகப் பரம்பியும் இராநின்றது. இப்படிப்பட்ட வுலகத்திலே விதிவசத்தாலே நாம் புறமதங்களிலே புகுந்தோ பிறந்தோ பாழாய்ப் போகாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே ஜனித்து எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழப்பெற்றோமே என்கிற தமது மகிழ்ச்சியை ஆழ்வார் இது முதல் மூன்று பாசுரங்களில் வெளியிடுகிறார்.

பௌத்தர்களின் தேவதை அரச மரத்தடியை இருப்பிடமாகவுடையதென்றும், ஜைநர்களின் தேவதை அசோகமரத்தடியை இருப்பிடமாகவுடையதென்றும் ப்ரஸித்தி உண்டாதலால் பொங்குபோதியும் பிண்டியுமுடைப் புத்தர் நோன்பியர் என்றார். பொங்கு போதியுடையவர் புத்தர்; பிண்டியுடையவர் நோன்பியர் என்று முறை முறையே உணர்க. போதி என்று அரசமரத்திற்குப் பெயர்; அது கிளையும் கப்புமாக மிக வளர்ந்த மரமாதலால் பொங்குபோதி எனப்பட்டது. பிண்டி என்று அசோகமரத்திற்குப் பெயர். புத்தர்—புத்ததேவதையைப்பற்றினவர்கள். ஜைநர்கள் அதிகமாக விரதங்கள் கொண்டாடுகிறவர்களாதலால் நோன்

பியர் எனப்பட்டனர். ஆக, பொங்கு போதியைப் பிரதானமாகக் கொண்ட புத்தர்களும், பிண்டிமரத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்ட ஜைநர்களும் ஆகிய இப்புறமதத்தவர்களும் இவர்களால் தொழப்படும் தெய்வங்களும் நிறைந்துகிடக்கும் இம்மண்ணுலகிலே, நெஞ்சமே! நீ அந்தத் தீயவழியில்புகாதே திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!, நீயன்றோ பாக்யசாலி என்று உகந்தாராயிற்று.

[" வானவர்தானவர்நிறைந்தேத்தும்."] தானவரென்று அஸுரர்களைச் சொல்லுகையன்றியே இந்நிலத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுவதாக உரைப்பதுமுண்டு; ஸ்தாநம் என்ற வடசொல் தானமெனத்திரியும்; ஸ்தானத்திலுள்ளவர்—தானவர்; ஆகவே, அவ்வுலகத்தவர்களும் இவ்வுலகத்தவர்களும் நிறைந்து ஏத்துமிடமான வேங்கடம் என்றதாயிற்று. அங்கண்—புண்டரீகாக்ஷனென்றபடி. ... ... (௫)

துவரியாடையர்மட்டையர் சமண்தொண்டர்கள் மண்டியுண்டு பின்னரும்*
தமரும் தாங்களுமேதடிக்க என்னெஞ்சமேன்பாய்! *
கவரிமாக்கணம்சேரும் வேங்கடம்கோயில்கொண்ட கண்ணார்விசும்பிடை*
அமரநாயகற்கின் றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (௬)

என் நெஞ்சம் என்பாய்	ஓ மனமே!,
துவரி ஆடையர்	காஷாய வஸ்த்ரமுடுத்தவர்களாய்
மட்டையர்	மொட்டைத்தலையரா யிருக்கிற
சமண் தொண்டர்கள்	சமணமதக்காரர்கள்
மண்டி	ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து
உண்டு	(மனம்போனபடி) உணவுகளை உட்கொண்டு
பின்னரும்	மேலும்
தாங்களும் தமரும் தடிக்க	அவர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் உடல் தடித்துக்கிடக்க, (நீயும் அவர்களைப்போலே உண்டு தடிக்க நினையாமல்)
கவரி மா கணம் சேரும் வேங்கடம் கோயில் கொண்ட	சவரிமான்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்திருக்கப்பெற்ற திருமலையைக் கோயிலாகக் கொண்டவனும்
கண் ஆர் விசும்பிடை அமரர் நாயகற்கு	விசாலமான பரமபதத்திலேயுள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான பெருமானுக்கு
	இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[துவரியாடையர்.] அரையிலே காஷாயத்தை உடுத்துக்கொண்டு மொட்டைத் தலையராகக் கிடக்கிற அமணர்கள் கண்டபடி மேல்விழுந்து சோறுகளைத்தின்று அவ்வளவோடு திருப்திபெறாமல், தங்களைப்போன்ற மற்றுமுள்ள அமணர்களுடனே பின்னையும் பெருங்கூட்டமாக இருந்து தின்றுதின்று தடித்திருக்கக்காணாநின்றோம்; நெஞ்சமே நீயும் அவர்களைப்போலே உண்டியே உகந்து ஊன்மல்கி மோடுபெருக்காதே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டுபூண்டு வாழப்பெற்றாயே! என்று உகந்தாராயிற்று.

துவரி—காஷாயம். மட்டையர்—தலை மயிர்களைப் பிடுங்கி யெறிவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்களாதலால் மொட்டைத் தலையராயிருப்பர் சமணர். தலையிலே மயிர் வளர்ந்தால் பூச்சிகளும் புழுக்களும் சேரநேர்ந்து ஜீவஹிம்ஸை ஏற்படுமென்று அவர்கள் க்ஷௌரமும் செய்துகொள்ளாமல் பிறரைக்கொண்டு தலை மயிரைப் பிடுங்கி யெறியச் சொல்லுவர்களாம்; பிடுங்கும்போது நொந்தாலும் நோகிறதென்று வாய்விட்டுச் சொல்லாதே "பரமஸுகம்! பரமஸுகம்!!" என்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேணுமாம். இப்படிப்பட்ட ஆசாரமுடையவர்கள் இக்காலத்தில் உளரோ இலரோ அறியோம். "స్త్రీశిరసిజోల్లుఞ్చనేనైవ దండః—ஸ்திர சிரஸிஜோல்லுஞ்சநேனைவ தண்டः" என்றார் வேதாந்த தேசிகனும் ஸங்கல்பஸூர்யோதய நாடகத்தில் இரண்டாம் அங்கத்திலே.

வேங்கடங் கோயில்கொண்ட என்பது அமரநாயகனுக்கு விசேஷணம். (௬)

தருக்கினால் சமண்செய்து சோறுதண்தயிரினால் திரளை * மிடற்றிடை
நெருக்குவாரலக்க ணதுகண்டென்னெஞ்சமென்பாய்! * [வானிடை
மருட்கள் வண்டுகேள்பாடும் வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனோடும் *
அருக்கன் மேவிநிற்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (எ)

தருக்கினால்	வெறும் தர்க்கங்களாலே
சமண் செய்து	தங்களுடைய சமண மதத்தைப்பற்றி வாது செய்துகொண்டு
தண் தயிரினால்	நல்ல தயிரோடு கூடிய
சோறு திரளை	சோற்றுக் கவளத்தை
மிடறு இடை	கழுத்துக்குள்ளே யிட்டு
நெருக்குவார்	அடைப்பவர்களான அந்தச் சமணருடைய
அலக்கண் அது	அப்படிப்பட்ட திண்டாட்டத்தை
கண்டு	பார்த்து

என் நெஞ்சம் என்பாய்	ஓ மனமே! (நீ அவர்களுடைய திரளில் சேராமல்)
வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
மருட்கள்	மருள் முதலிய இசைகளை
பாடும்	பாடுமிடமான
வேங்கடம்	திருமலையை
கோயில் கொண்டு	திருக்கோயிலாகக் கொண்டு
அதனோடும்	அவ்வளவுமாத்திரமன்றிக்கே
வானிடை	ஆகாசத்திலே (திரிகிற)
அருக்கன்	ஸூர்யமண்டலத்திலும்
மேவி நிற்பாற்கு	பொருந்தியிருக்கும் பெருமானுக்கு

அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—

* * *—[தருக்கினால் சமண்செய்து.] தருக்காவது தர்க்கம்; யுக்திவாதம். கேவலம் யுக்திவாதங்களாலே மதஸ்தாபநம் செய்வதுகூடாது; சாஸ்த்ரங்களுக்கு இணங்கிய யுக்திவாதங்களை உசிதமானவை; அங்ஙனன்றிக்கே பிரமாணங்களுக்கு விருத்தமான சுஷ்கதர்க்கங்களாலே தங்கள் மதத்தை உரைப்பராம் சமணர்கள்; அதை அருளிச் செய்கிறார் தருக்கினால் சமண் செய்து என்று.

[சோறு இத்யாதி.] சமணமதத்தில் ப்ரஸித்தமாக ஒரு விரதமுண்டு; அதாவது ‡ பெருஞ்சோறுண்ணுதல். தயிரும் சோறுமாகத் திரட்டி, கண்

‡ இது, வெஞ்சோறுண்ணுதல் எனவும் வேகுசோறுண்ணுதல் எனவும் வ்யவஹரிக்கப்படும்.

பிதுங்கும்படி மிடற்றிலேயிட்டு நெருக்குவர்களாம் நோன்புக்குறப்பாக; அப்போது படும் கஷ்டம் பொறுக்கமுடியாததாம். இப்படி அவர்கள் படும் கஷ்டத்தைக்கண்டு அந்த மதத்தை வெறுத்துத் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தொண்டுபூண்டு மகிழப்பெற்றாயே நெஞ்சமே! என்று உகக்கிறார். "தெருவில் திரி சிறு நோன்பியர் செஞ்சோற்றுருடி கஞ்சிமருவிப், பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்" என்று மேல் ஏழாம்பத்திலே அருளிச்செய்யும் பாசுரமும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தகும்.

(அலக்கண்—துன்பம்.)

வானிடைஅருக்கன்மேவிநிற்பாற்கு = வைதிகர்கள் வணங்கும்படியாக ஸௌர்யமண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருப்பவனென்கை. "ధ్యేయస్సదా సవితృ మండలమధ్యవర్తీ నారాయణః = த்யேயஸ் ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயணஃ" என்று முப்போதும் அநுஸந்திக்கிறோமிறே. ... (எ)

சேயனணியன் சிறியன் பெரியனென்பதும் சிலர்பேசக்கேட்டிருந்
தே * என்னெஞ்சமேன்பாய்! எனக்கோன்றுசொல்லாதே *
வேய்கள்நின்று வெண்முத்தமேசொரி வேங்கடமலே கோயில்மேவிய *
ஆயர்நாயகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (அ)

(பரமபதநாதனைத் தொழுங்கள் என்றால்)

சேயன் என்பது — (அவன்) வெகு தூரத்திலுள்ளவன் (அவனை எப்படி தொழமுடியும்) என்று சொல்லுவதும்,

(அர்ச்சாரூபியான எம்பெருமானைத் தொழுங்கள் என்றால்)

அணியன் என்பது — (இவன்) இதோ இருக்கிறானே (இவனையா தொழுவது) என்று சொல்லுவதும்,

(ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தொழுங்கள் என்றால்)

சிறியன் என்பது — (இவன்) இழிகுலத்திலே பிறந்தவனாயிற்றே (இவனையோதொழுவது) என்று சொல்லுவதும்,

(வ்யூஹவாஸுதேவனையும் அந்தர்யாமியான பெருமானையும் தொழுங்கள் என்றால்)

பெரியன் என்பதும் — கைக்கு எட்டாதவனை எப்படி தொழுவது? என்று சொல்லுவதுமாய் (ஆக இப்படியெல்லாம்)

சிலர் பேச — சில துர்ப்பாக்கியசாலிகள் பேசாநிற்க,

என் நெஞ்சம் என்பாய் — ஓ மனமே!

கேட்டிருந்தே — (அந்த குத்ஸிதவாதங்களை நீ) கேட்டுவைத்தும்

(அந்த துர்வாதிகளின் திரளில் புகாமல்)

எனக்கு ஒன்று சொல்லாதே — என்னிடத்திலும் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல்,

வேய்கள் — மூங்கில்களானவை

நின்று — ஒருபடிப்பட நின்றுகொண்டு

வெண் முத்தமே சொரி — வெளுத்த முத்துக்களைச் சொரியுமிடமான

வேங்கடம் மலே — திருமலையை

கோயில் மேவிய — கோயிலாக விரும்பிய

ஆயர் நாயகற்கு — ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ணனுக்கு

இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[சேயனணியன்.] "சேயன், அணியன், சிறியன், பெரியன்" என்கிற வார்த்தைகள் பகவத்விஷயத்தில் இழியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் வார்த்தைகளாம்; பரவாஸுதேவன் எட்டாநிலத்திலே உள்ளவனுகையாலே வெகு தூரஸ்தனுன அவனை ஆச்ரயிக்கப்போகாது என்பர் சிலர்; அர்ச்சாவதாரங்கள் ஸமீபத்திலுள்ளவையாகையாலே அலக்ஷியம் தோற்றப் பேசுவர் சிலர்; ராமக்ருஷ்ணுதி விபவாவதாரங்களில் ஸௌலப்ய குணத்தில் ஈடுபடாதே சிறுமைகளைச்சொல்லி ஏசுவர் சிலர்; வியூஹவாஸுதேவனையும் அந்தர்யாமியான பெருமானையும் உபாஸிக்கச் சொன்னுல் நெஞ்சுக்குமெட்டாத அப்பெரிய வுருவை எப்படி உபாஸிப்பதென்று சொல்லி யொழிவர் சிலர்; ஆகவிப்படி அவரவர்கள் மனம்போனபடி பேசி பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹிக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரிகளாய் உண்டுடுத்துத் திரியாநிற்கக் காண்கிறேம். எம்பெருமானுடைய சேய்மையைச் சிலர் குற்றமாகக் கூறுவர்; அவனுடைய அண்மையைச் சிலர் குற்றமாகக் கூறுவர்; அவனுடைய பெருமையைச் சிலர் குற்றமாகக் கூறுவர்; ஆகவே அவனுடைய குணங்களெல்லாம் இகழ்ச்சிக்கு உறுப்பாகிக் கிடக்கும்போது, அப்படி இகழ்வாருடைய திரளில் புகாதே நெஞ்சே! நீ என்னேடும் ஒரு வார்த்தை சொல்லாதே திடீரென்று திருவேங்கடமுடையான் விஷயத்திலே அடிமைத் தொழில்பூண்டு நின்றுயே! என்று உகந்து பேசினராய்த்து.

மதயானைகளின் கும்பஸ்தலத்திலும் மூங்கில்களிலும் முத்துக்கள் உண்டாவனவாகக் கவிகள் சொல்லுவர்களாதலால் "வேய்கள் நின்று வெண்முத்தமே சொரி வேங்கடம்" எனப்பட்டது. "வெண்தரளங்கள் வேய்விண்டுதிர் வேங்கடமாமலை" என்றார் கீழ்த்திருமொழியிலும். மூங்கில்களானவை வெளுத்த முத்துக்களைச் சொரிய, அவற்றின் ஒளியானது வழிகாட்ட, அப்பன் திருமலையிலே வந்து புகுந்தானென்று ரஸோக்தியருளிச் செய்வர்.

க்ருஷ்ணுவதாரம் செய்தருளின பெருமானும் திருவேங்கடமுடையானும் ஓரே வ்யக்திதான் என்பது தோன்ற "ஆயர்நாயகற்கு" என்றார். ... (அ)

கூடியாடி யுரைத்ததேயுரைத்தாய் என்னெஞ்சமென்பாய்! துணிந்துகேள் *
பாடியாடிப் பலரும் பணிந்தேத்திக் காண்கிலா *
ஆடு தாமரையோனுமீசனுமமரர்கோனும் நின்றேத்தும் * வேங்கடத்து
ஆடகூத்தனுக்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. (கூ)

(இதற்கு முன்பெல்லாம்)

கூடி — உலகத்தாரோடே கூடி

ஆடி — அவர்கள் எந்த விஷயங்களிலே ஊன்றுவர்களோ அந்த விஷயங்களிலே ஊன்றி,

உரைத்ததே உரைத்தாய் — அவர்கள் என்னவார்த்தைகளைச் சொல்லுவர்களோ அந்த வார்த்தைகளையே சொல்லிக்கொண்டிருந்த

என் நெஞ்சம் என்பாய் — என் மனமே!

துணிந்து கேள்	(இப்போது நான் உனக்கு மகிழ்ந்து சொல்வதை) விச்வஸித்துக் கேள்;
பலரும்	எத்தனையோ பேர்கள்
பாடி	(பகவத் குணங்களைப்) பாடிக்கொண்டும்
ஆடி	கூத்தாடிக்கொண்டும்
பணிந்து	ஆச்ரயித்து
ஏத்தி	துதித்தும்
காண்கிலா	ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியாதவனும்,

ஆடு தாமரை யோனும் ஈசனும் அமரர் கோனும் நின்று ஏத்தும் வேங்கடத்து ஆடு கூத்தனுக்கு	வெற்றியையுடைய பிரமனும் சிவனும் இந்திரனும் நிலை நின்று போற்றுமிடமான திருமலையிலே நிற்பவனும் (முன்பு) குடக்கூத்தாடினவனுமான பெருமானுக்கு

இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

* * *—[கூடியாடி.] "கூடியாடி உரைத்ததே உரைத்தாய்" என்றவிது தமது நெஞ்சின் பூர்வாவஸ்தையைச் சொன்னபடி. (தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையே கூறியவாறு.) நெஞ்சே! நீ நேற்றுவரை எப்படி போதுபோக்கித்திரிந்தாய்!; இன்று எப்படியானாய்! என்று ஆச்சரியம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

விஷயாந்தரங்களிலே மண்டித்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளோடே கூடியும், அவர்கள் அநுபவிக்கிற விஷயங்களையே அநுபவித்தும், அவர்கள் பேசுகிற பேச்சுக்களையே பேசியும் போந்தாயன்றோ நீ நேற்றுவரையில்; இப்படியிருந்த நீ இன்று திடீரென்று எப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு வந்துவிட்டாய்!; நீ பெற்ற பாக்கியம் நீ அறிகின்றிலையாகையால் நான் எடுத்துச்சொல்லுகிறேன், அன்புடன் கேளாய் நெஞ்சமே!; பக்திக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடியுமாடியும் பலரும் பணிந்து ஏத்தி அவ்வளவிலும் காணமுடியாதவனும், பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான மேலாத் தெய்வங்கள் மேவித்தொழப்பெற்றவனுமான திருவேங்கடமுடையான் திறத்திலே அடிமைத்தொழில் பூண்டாய்காண் என்கிறார்.

இரண்டாமடியின் முடிவில் "காண்கிலா" என்றும், "காண்கிலார்" என்றும் பாடபேதமுண்டு. காண்கிலா வென்பதைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு விசேஷணமாக்கியுரைத்தல் ஒரு யோஜனை; தாமரையோனுக்கும் ஈசனுக்கும் அமரர்கோனுக்கும் விசேஷணமாக்கியுரைத்தல் மற்றொரு யோஜனை. தங்களைப் பணிந்தவர்களுங்கூடத் தங்களைக் காணப்பெறாதபடியான ஏற்றமுடைய பிரமன் முதலியோர் நின்று ஏத்தப்பெற்ற திருவேங்கடமுடையான் என்கை.

ஆடுதாமரையோன் = 'ஆடு' என்று வெற்றிக்குப் பெயர்; வெற்றியையுடைய பிரமன்—உலகங்களைப்படைக்க வல்லவனாகையாகிற ஸாமர்த்தியம் வாய்ந்த பிரமன் என்கை.

வேங்கடத்துஆடுகூத்தனுக்கு = ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் கூத்தாடின விடாய்தீரத் திருமலையிலே வந்து நிற்பவனென்கை. பண்டு கூத்தாடின சுவடு இந்த நிலைமையிலும் தோற்றாநிற்குமாம். "மன்னமரக்கூத்தாடி மகிழ்ந்தாயென்றும் வட திருவேங்கடம் மேயமைந்தாவென்றும்" (திருநெடுந்தாண்டகம்.) என்று அநுஸந்தானத்தில் சேர்த்தியழகு காண்க. ... ... (௬)

மின்னுமா முகில்மேவு தண்திருவேங்கடமலை கோயில்மேவிய *
அன்னமாய் நிகழ்ந்த வமரர்பெருமானை *
கன்னிமாமதிள் மங்கையர்கலிகன்றி இன்தமிழாலுரைத்த * இம்
மன்னுபாடல் வல்லார்க்கிடமாகும் வானுலகே. (கo)

மின்னும் மா முகில் மேவு	மின்னுகின்ற காளமேகங்கள் வந்துசேருகிற
தண் திரு வேங்கடம் மலை கோயில் மேவிய	குளிர்ந்த திருமலையைக் கோயிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருப்பவனும்,
அன்னம் ஆய் நிகழ்ந்த	ஹம்ஸரூபியாய்த் திருவவதரித்தவனும்
அமரர் பெருமானை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான பெருமான் விஷயமாக,
கன்னி மா மதிள் மங்கையர் கலிகன்றி	நிலைநின்ற பெரிய மதில்களையுடைய திருமங்கைநாட்டில் உள்ளவர்களுக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்
இன் தமிழால் உரைத்த	செவிக்கினிய தமிழ்ப் பாஷையாலே அருளிச்செய்த
மன்னு	(வேதம்போலே) நித்யமான
இப்பாடல்	இப்பாசுரங்களை
வல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
வான் உலகு	பரமபதம்
இடம் ஆகும்	வாஸஸ்தானமாகும்.

* * *—[மின்னுமாமுகில்மேவு.] மின்னுகின்றுள்ள பெரிய மேகங்களானவை படிந்து, அதனால் குளிர்ந்த திருமலையைக் கோயிலாகக்கொண்டவனும், ஹம்ஸமாய்த் திருவவதரித்துப் பிரமனுக்கு வேதங்களை மீட்டுக்கொடுத்தவனுமான திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் இனிய தமிழ்ப்பாஷையாலே அருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்கள் பரமபதத்தை இருப்பிடமாகக் கொள்ளப்பெறுவர்கள் என்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

"மின்னுமாமுகில்மேவு" என்ற விசேஷணம்—பெருமாளும் பிராட்டியும் கூடி வாழ்கிற வாழ்ச்சியை ஸூசிப்பித்ததாகவுமாம். மின்னின் ஸ்தானத்திலே பிராட்டியும், முகிலின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானும்.

அன்னமாய் நிகழ்ந்தவரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் மதுகைடபரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகிமறைந்துவிட, ஞானவொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள் மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண்கெட்டவர் போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்களைத் தேடிக்கண்டு பிடித்துக்கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன். இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு.

கன்னி = அழிவில்லாமை. ... ... (கo)

அடிவரவு:—வானவர் உறவு இண்டை பாவியாது பொங்கு அவரி தருக்கினால் சேயன் கூடி மின்னுக்காசை.

இரண்டாம்பத்து முதல் திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

காசையாடை மூடியோடி.

உரையவதாரிகை:—கீழ் நான்கு திருமொழிகளாலே திருவேங்கட மலையிலே ஆழ்ந்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளிலநுபவம் ஒருவாறு தலைக்கட்டிற்றாய், இனி, தொண்டை நாட்டுத்திருப்பதிகளிலே மண்டி அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுத் திருவெவ்வுளூரிலே திருவுள்ளம் சென்று அதனை அநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியால். எம்பெருமான் சாலிஹோத்ரமாமுனிவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி "வஸிப்பதற்கு உரிய உள் எவ்வுள்?" என வினவியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுளூரென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். "கிம்க்ருஹம்" என்பது ஸம்ஸ்க்ருதவ்யவஹாரம். (இத்தலம் திருமழிசையாழ்வாராலும் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்றது.) ... *

காசையாடை மூடியோடிக் காதல்செய்தானவனூர் *
நாசமாக நம்பவல்ல நம்பிநம்பெருமான் *
வேயினன்ன தோள்மடவார் வெண்ணெயுண்டானிவனென்று *
ஏசநின்ற வெம்பெருமானெவ்வுள்கிடந்தானே. (க)

காசை ஆடை	காஷாய வஸ்த்ரத்தினால்
மூடி	உடம்பை மறைத்துக் கொண்டு
ஓடி	(பஞ்சவடிக்கு) ஓடிவந்து
காதல் செய் தானவன்	(பிராட்டியிடத்தில்) ஆசை கொண்டவனான இராவணனுடைய
ஊர்	ஊராகிய இலங்கையானது
நாசம் ஆக நம்ப வல்ல	நாசமாகும்படி ஸங்கல்பித்த
நம்பி	பரிபூர்ண சக்தியை யுடையவனும்
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியும்
வேயின் அன்ன தோள் மடவார்	மூங்கிலோடு ஒத்த தோள்களை யுடைய இடைச்சியர்
இவன் வெண்ணெய் உண்டான் என்று ஏச நின்ற எம்பெருமான்	'இவன் வெண்ணெய்திருடி உண்டவன்' என்று சொல்லிப் பரிஹஸிக்கும்படி நின்றவனுமான எம்பெருமான்
எவ்வுள் கிடந்தான்	திருவெவ்வுளூரில் திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்றான்.

* * *—[காசையாடை.] முன்னிரண்டடிகளால் ஸ்ரீராமாவதார வ்ருத்தாந்தத்தையும், பின்னிரண்டடிகளால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார வ்ருத்தாந்தத்தையும்

அநுஸந்தித்து, இப்படி ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்தருளின பெருமான்றானே திருவெவ்வுளூரிலே வந்து சாய்ந்தருளா நின்றானென்கிறார்.

காஷாயம் என்ற வடசொல் காசையெனத் திரிந்தது. மாரீசமாயமான் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைப் பிரித்த காலத்து இராவணன் ஸந்நியாசிவேஷம்பூண்டு ஸீதை யிருக்குமிடம் வந்து பிக்ஷைகேட்டு அவளுடைய வடிவைக்கண்டு மோஹித்துத் தன் செல்வங்களையும் வீரங்களையும் விஜயங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லித் தன்னைக் கணவனாகக் கொள்ளுமாறு பிதற்ற, பிராட்டி அதைக் கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நோக்கிப் பல அவமானச் சொற்களைச் சொல்ல, பின்பு இராவணன் ஸந்நியாசி வேஷத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய பயங்கரமான நிஜரூபத்தைக்காட்டி இவளைத் தேரேற்றிக்கொண்டுபோய் இலங்கையில் சிறைவைத்து, இதுவே காரணமாக நாசமடைந்தானென்ற வரலாறு அறிக.

[வேயினன்னதோள்மடவார் இத்யாதி.] கண்ணபிரானாய்த் திருவாய்ப்பாடியில் திருவிளையாடல்கள் செய்தருளுங்காலத்து ஆய்ச்சிகளின் ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ள பொருள்களிலல்லது செல்லாமையையுடையனாய் அவர்களுடைய வெண்ணெயைக் களவாடி அமுதுசெய்து, அந்தக் களவுத்தொழிலை அவ்வாய்ச்சிகள் எடுத்துச் சொல்லிப் பரிஹாஸம் செய்யும்படி நின்ற ஸௌலபன் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றானென்கிறார். (க)

தையலாள்மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன் *
பொய்யிலாத பொன்முடிகளொன்பதோ டொன்றும் * அன்று
செய்த வெம்போர்தன்னிலங்கோர் செஞ்சரத்தாலுருள *
எய்தவெந்தையெம்பெருமானெவ்வுள்கிடந்தானே. (உ)

தையலாள் மேல் — அழகிற்சிறந்த பிராட்டி விஷயத்திலே
காதல் செய்த — காமம் கொண்ட
தானவன் — ஆஸுரப்ருக்ருதியாய்
வாள் — வாளாயுதத்தை யுடையவனான
அரக்கன் — இராவணனுடைய
பொய் இலாத பொன் முடிகள் ஒன்பதோடு ஒன்று — மெய்யான பொன் முடிகள் பத்தையும்
அன்று அங்கு செய்த வெம் போர் தன்னில் — முன்பு ராமாவதாரத்திலே கடற்கரையில் செய்த கோரமான யுத்தத்திலே
ஓர் செம் சரத்தால் உருள எய்த எந்தை எம் பெருமான் — ஒப்பற்ற சிவந்த பாணத்தினாலே உருட்டின எம்பெருமான்
எவ்வுள் கிடந்தானே—.

* * *—[தையலாள்மேல்] கீழ்ப்பாட்டில் ராமாவதார சேஷ்டிதம் க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதம் இரண்டையும் கலந்து அநுபவித்துப் பேசினார்; எவ்வுள் கிடந்தானுடைய திருநாமம் வீரராகவனென்று அஸாதாரணமாக இருப்பதற்கேற்ப ஸ்ரீராமாவதார சேஷ்டிதமொன்றையே பேசி அநுபவிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

தையல்—அழகு; தையலாள்—ஸௌந்தரி. பிராட்டியைப் பிரிந்த பெருமாள் மால்யவானில் மேகத்திரளைக்கண்டபோது விரஹவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமல் பட்டபாட்டை ஹநுமான் கண்டு 'வஸிஷ்ட பகவானிடத்திலே சிக்ஷைபெற்று ஸமுத்ரம் போலே கம்பீரஸ்வபாவனாயிருப்பவனென்று ப்ரஸித்தியும் பெற்றிருக்கிற இராமன் ஒரு ஸ்த்ரீநிமித்தமாக இப்படி துவளுகிறானே!' என்று சிரித்திருந்தான்; அவன்றானே இலங்கைபுக்கு அசோகவனிகையிலே பிராட்டியின் திருமேனியை ஸேவிக்கப்பெற்ற பின்பு "அந்தோ! இப்படிப்பட்ட பிராட்டியைப் பிரிந்த பின்பும் உயிர்தரித்திருக்கிறானே இராமன்; அவனிலும் மிக்க கல்நெஞ்சனுண்டோ?" என்று வெறுக்கலானான். விஷயங்களில் விரக்தனான திருவடியையும் இப்படி ஈடுபடுத்தவல்ல வடிவழகுடையளாதல் பற்றித் தையலாள் என்றே நிரூபகமாம்படி சொல்லப்பட்டாளென்க "రాజ్యం వా త్రిషు లోకేషు సీతా వా జనకాత్మజా। త్రైలోక్యరాజ్యం సకలం సీతాయా నాప్నుయాత్కలామ్ = ராஜ்யம் வா த்ரிஷு லோகேஷு ஸீதா வா ஜநகாத்மஜா—த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத் கலாம்." என்ற ஸ்ரீராமாயணச்லோகமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

இப்படிப்பட்ட லோகவிலக்ஷணமான அழகு அமைந்த பிராட்டியிடத்துக் காதல்கொண்ட ஆஸுரப்ரக்ருதியான இராவணனுடைய பொன் முடிகள் பத்தும் போர்க்களத்திலே புரளச் சரந்துரந்த வீரராகவன் அந்த ச்ரமந்தீரத் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

தானவன்=ராக்ஷஸ ஜாதியிற் காட்டில் அஸுரஜாதி வேறுபட்டிருக்க, ராக்ஷஸயோநியிற் பிறந்த இராவணனைத் தானவனென்றது ஆஸுரப்ரக்ருதியுள்ளவனென்பதுபற்றியென்க. வாளரக்கன் = சிவனை ஆராதித்துப்பெற்ற வாளாயுதத்தையுடைய அரக்கன். போய்இலாத போன்முடிகள் = தலைகட்குப் பொய்யில்லாமையாவது—தனது மாயச்செயல் வல்லமைக்கிணங்க மாயாரூபமான தலைகளைக் காட்டிவிட்டு மெய்யான தலைகளைக்கொண்டு தப்பிப்பிழைத்தானென்கையன்றியே உண்மையான தலைகளுக்கே அறுப்புண்டானென்கை. திசைகளெங்குந் திரிந்து வெற்றிபெற்று வீராபிஷேகம் விஜயாபிஷேகம் என்றுசெய்துகொண்ட அபிஷேகங்களில் சிறிதும் பொய்யின்றியே உண்மையான ஏற்றமுடைய கிரீடங்கள் பத்தும் உருள என்னவுமாம். ... ... (உ)

முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில்மொழிந்து * அரக்கன்
மன்னூர்தன்னை வாளியினால் மாளமுனிந்து * அவனே
பின்னோர்தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் *
இன்னார் தூதனென நின்றானெவ்வுள் கிடந்தானே. (ங)

முன் — ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே
வானரத்தின் வாயில் — சிறிய திருவடி மூலமாக
ஓர் தூது மொழிந்து — (பிராட்டிக்குத்) தூது சொல்லியனுப்பி (பிறகு)
அரக்கன் — இராவணனுடைய
மன் ஊர் தன்னை — சிறந்த லங்காபுரியை
வாளியினால் — ஓர் அம்பினாலே
மாள முனிந்து — மாண்டுபோம்படி சீறி முடித்து,

பின் — பின்பொருகாலத்தில்
ஆதி மன்னர்க்கு — ராஜாதிராஜர்களான பாண்டவர்களுக்கு
ஓர் தூது ஆகி — விலக்ஷணனான தூதனாய்,
பெரு நிலத்தார் இன்னார் தூதன் என நின்றானவனை — பெரிய இப்பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் 'இவன் இன்னாருடைய தூதன்' என்று சொல்ல அதனால் நிலைபெற்று நின்ற அப்பெருமான்
எவ்வுள்கிடந்தான்—.

* * *—[முன்னோர் தூது.] கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே அளவற்ற பக்ஷபாதமுண்டென்பது ப்ரஸித்தம். சிறியாத்தானென்பவர் பட்டருடைய அருளிச் செயல்களைக்கேட்க விரும்பி ஒரு நாள் பட்டர் ஸந்நிதியிலே விடைகொண்டு "சக்ரவர்த்திதிருமகனார்க்கு எல்லா ஏற்றமுமுண்டேயாகிலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது போன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றோ வுள்ளது" என்றார்; அதை பட்டர் கேட்டருளி, "ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அநிஷ்டமன்று காணும்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தானாகையாலே மஹாராஜன் கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டித் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாமையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை; அந்த அவதாரத்திலே திருவடி அங்குமிங்கும் போவது வருவதாய்க் கொண்டு தூதக்ருத்யஞ்செய்து வார்த்தை சொல்லித் திரிந்த ஏற்றத்தைக்கண்டு 'நாமும் இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தூதுபோகப் பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை தீருகைக்காகவே பின்னை இழிகுலத்திலே வந்து பிறந்து தூதுசென்றான்; க்ஷத்ரியனென்று நிச்சயிக்கில் தூதுபோகவிடமாட்டார்களென்று அத்தை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அபிஷிக்த க்ஷத்ரிய குலத்திலே பிறந்தால் 'தூதுபோ' என்று ஏவ ஒருவர்க்கும் நா எழாதிறே" என்றருளிச் செய்தாராம். இதற்கு இப்பாசுரம் மூலமாயிருக்கும்.

முன்பு த்வாபரயுகத்தின் ஆதியிலே பிராட்டியைப் பிரிந்து ஆற்றாமை அதிகரித்து உயிர்துறக்குமளவான அவஸ்தை விளைந்தபோது அனுமானென்கிற ஒரு வானரத்தின் வாயிலே தூது சொல்லியனுப்பி அதுவே மூலமாக இராவணனுடைய இலங்கையை நீறுபடுத்தினவனே பின்னையொருகால் (த்வாபரயுக முடிவிலே) பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூதுசென்று பாண்டவ தூதனென்று பேர் பெற்றான்; "1. கோதை வேலைவர்க்காய் மண்ணகலங்

1. பெரிய திருமொழி 11—5—7.

கூறிடுவான், தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான்காண் ஏடீ!" என்று ஏசும்படி நின்ற அப்பெருமான் அந்த விடாய் தீரத் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

கண்ணபிரான் தூது சென்ற காலத்து, துரியோதநாதியரே அரசாண்டு கொண்டிருக்கையாலே பாண்டவர்கள் நாடோடிகளாய்த் திரிந்து ராஜ்யஹீநர்களாயிருந்தாலும் 'பாண்டவர்களுக்கே ராஜ்யப்ராப்தியுள்ளது' என்கிற துணிவினால் ஆழ்வார் ஆதிமன்னர் என்ற சொல்லினால் பாண்டவர்களைக் குறிக்கின்றார்.

"இன்னார் தூதனெனப்பட்டான்" என்னாமல் "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கையாலே, பாண்டவ தூதனென்று பேர்பெற்ற பின்புதான் எம்பெருமானுக்குத் தரிப்பு உண்டாயிற்றென்பது விளங்கும். (அ)

பந்தணைந்த மெல்விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால் *
வெந்திறலேறேழும் வென்றவேந்தன் விரிபுகழ்சேர் *
நந்தன் மைந்தனாகவாகும் நம்பி நம்பெருமான் *
எந்தைதந்தை தம்பெருமானெவ்வுள் கிடந்தானே. (௯)

பந்து அணைந்த மெல் விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால்	பந்து பொருந்திய மெல்லிய விரல்களையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டி நிமித்தமாக	விரி புகழ் சேர் நந்தன்	உலகமெங்கும் பரந்த புகழையுடையனான நந்தகோபனுக்கு
வெம் திறல் ஏறு ஏழும் வென்ற வேந்தன்	க்ரூரமான மிடுக்கையுடைய ஏழுரிஷபங்களையும் வென்று முடித்த அரசனும்,	மைந்தன் ஆக ஆகும் நம்பி	திருக்குமாரனாக அவதரித்த பரிபூர்ணனும்
		நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியும்
		எந்தை தந்தை தம்பெருமான்	நம்குலத்துக்கெல்லாம் நாதனுமானவன்
			எவ்வுள் கிடந்தான்—.

* * *—[பந்தணைந்த.] கீழ்ப்பாட்டில் "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்று பாண்டவதூதனைப் பேசினவாறே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் திருவுள்ளம் அவகாஹிக்கப்பெற்று அதனையே பூர்த்தியாகப் பேசுகிறாரிதில். நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிதற்காக அவளுடைய தந்தையின் நியமனப்படி ஒருவர்க்குமடங்காத ஏழு எருதுகளை வலியடக்கின பெருவீரன் அந்த விடாய் தீரத் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

பந்தணைந்தமெல்விரலாள்=கண்ணபிரான் மனமகிழும்படி கையிலே பந்தைப் பிடித்து, அதுதானும் பொறாத மென்மைத்தன்மையையுடைய விரலையுடையவளாம் நப்பின்னை. பாவை=சித்திரப் பதுமைபோல அழகியவள்; கண்மணிப்பாவைபோல் அருமையானவள்; உவமையாகுபெயர்.

விரிபுகழ்சேர் என்ற விசேஷணம் நந்தன் மைந்தனுக்கு ஆவதிற் காட்டிலும் நந்தனுக்கு ஆவது சிறக்கும். கண்ணபிரானைப் பிள்ளையாகப் பெறவேணுமென்று நோன்பு நோற்றவன் வஸுதேவனாயிருக்க, 1. "நந்தன் பெற்றனன், நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே" என்னவேண்டும்படி கண்ண

1. பெருமாள் திருமொழி 7—3.

பிரானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப்பெற்ற பெரும்புகழுடையன் நந்தகோபனேயிறே. "வஸுதேவன்" என்றால் பணத்தால் விளங்குபவன் என்று பொருள்; 'நந்தன்' என்றால் ஆநந்தமுடையவன் என்று பொருள் உலகத்தில் பணக்காரனாயிருப்பவனுக்கெல்லாம் ஆநந்தமுடைமை இன்றியமையாததன்று. பணக்காரன் துக்கமுடையவனாகவும் ஏழை ஆநந்த முடையனாகவும் இருக்கவுங் காண்கிறோம். வஸுதேவன் கண்ணபிரானைப் பெறுதற்கு உபாயாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரவர்த்தித்தனனாதலால் கண்ணனுடைய முகத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலே அவனுடைய நோன்பின் பலன் முற்றுப்பெற்றதாகி அவன்தானே பிள்ளையைத் தலையில் சுமந்துகொண்டுபோய் நந்தகோபனிடத்தே விடவேண்டியதாயிற்று. நந்தகோபன் ஒருவகை உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் நெஞ்சிலும் நினையாதவனாயிருந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஆநந்தமே நித்தியமாகச் சென்றது; விரிந்த புகழுமுண்டாயிற்று. ... ... (ச)

பாலனாகி ஞாலமேழுமுண்டு பண்டாலிலைமேல் *
சாலநாளும் பள்ளிகொள்ளும் தாமரைக்கண்ணனெண்ணில் *
நீலமார்வண் டுண்டுவாழும் நெய்தலந்தண் கழனி *
ஏலநாறும் பைம்புறவிலெவ்வுள் கிடந்தானே. (ரு)

பண்டு	முன்பொரு காலத்தில்	ஆர்	படிந்த
பாலன் ஆகி	சிறு குழந்தையாய்	வண்டு	வண்டுகள்
ஞாலம் ஏழும் உண்டு	உலகங்களையெல்லாம் திரு வயிற்றிலே வைத்து	உண்டு	(அப்பூக்களிலுள்ள தேனைப்)பருகி
ஆல் இலை மேல்	ஆலந்தளிரின் மேலே	வாழும்	வாழப்பெற்ற
		அம் தண்	அழகிய குளிர்ந்த
சால நாளும்	வெகு நாள் வரையில்	நெய்தல் கழனி	நெய்தல் கழனிகளையும்
பள்ளி கொள்ளும்	சயனித்திருந்த	ஏலம் நாறும்	பரிமளம் கமழ்கின்ற
தாமரைக் கண்ணன்	புண்டரீகாக்ஷன்,	பை புறவில்	பரந்த சோலைகளையுமுடைய
எண் இல் நீலம்	எண்ணிறந்த நெய்தற் பூவிலே	எவ்வுள்	திருவெவ்வுளூரிலே
		கிடந்தான்	சயனித்திருப்பவன்.

* * *—[பாலனாகிஞாலமேழும்.] மிக்க இளம்பிள்ளையாய் ஸகல லோகங்களையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி எடுத்துத் தன் வயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய ஆலந்தளிரிலே நெடுநாள் வரையில் பள்ளிகொண்டிருந்த புண்டரீகாக்ஷன் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

பின்னடிகள் நிலவளம் கூறுவன. ... ... (ரு)

சோத்த நம்பியென்று தொண்டர்மிண்டித் தொடர்ந்தழைக்கும் *
ஆத்தனம்பி செங்கணம்பி யாகிலும் தேவர்க்கெல்லாம் *
மூத்தநம்பி முக்கணம்பி யென்று முனிவர்தொழுது
ஏத்தும் * நம்பியெம்பெருமானெவ்வுள் கிடந்தானே. (சா)

தொண்டர்	அடியவர்கள்
மிண்டி	நெருக்கமாகத் திரண்டு
நம்பி சோத்தம் என்று தொடர்ந்து அழைக்கும்	'ஸ்வாமீ! உனக்கு அஞ்சலி' என்று சொல்லிப் பின் தொடர்ந்து ஆதிக்கப் பெற்ற
ஆத்தன்	ஆப்தனை
நம்பி	ஸ்வாமியாய்
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனை
நம்பி ஆகிலும்	ஸ்வாமியுமாய் இருக்கச் செய்தேயும்,
முனிவர்	ஸநகர் முதலிய ரிஷிகள்
தேவர்க்கு எல்லாம்	தேவர்களுக்குள் பெரிய
மூத்த நம்பி முக்கண் நம்பி என்று தொழுது ஏத்தும் நம்பி எம்பெருமான்	'பிரமனே! சிவனே!', என்று சொல்லி வணங்கி ஏத்தும்படியாயுள்ள (ஸர்வாந்தர்யாமியான) பெருமான்

எவ்வுள் கிடந்தான்—.

* * *—[சோத்தநம்பியென்று.] அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷம் சோத்தம் என்பதாம்; 'ஸ்தோத்ரம்' என்ற வடசொல் சோத்தமெனச் சிதைந்து கிடக்கிறது என்பாருமுளர். 'நம்பி! சோத்தம்' என்று சொல்லித் தொண்டர்களால் அழைக்கப்படுகிற ஆப்தபந்துவானவன்; இப்படி நம்போலியர்க்கும் எளியனாக அழைக்க வுரியவனாயிருந்தாலும் இவன் ஸாமாந்யனல்லன்; தேவர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவனென்றும், முக்கண்ணனான சிவனுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து காரியம் நடத்தவல்லவனென்றும் உண்மையறிந்த ஸநகாதி மஹர்ஷிகளால் தொழுதேத்தப்படுமவன்; இப்படி ஸௌலப்யமும் பரத்வமும் வாய்ந்த பரம புருஷன் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றான்.

ஆப்தः என்ற வடசொல் ஆத்தனெனத் திரிந்தது; நம்புதற்குரியவனென்கை. (௬)

திங்களப்பு வானெரிகாலாகி * திசைமுகனார்
தங்களப்பன் சாமியப்பன் பாகத்திருந்த * வண்டுண்
தோங்கலப்பு நீண்முடியான் சூழ்கழல் சூடநின்ற *
எங்களப்ப னெம்பெருமானெவ்வுள்கிடந்தானே. (எ)

திங்கள் ஆகி	சந்திரனுக்கு அந்தர்யாமியாயும்
அப்பு வான் எரி கால் ஆகி	ஜலம் ஆகாசம் தேஜஸ் வாயு முதலிய பூதங்களுக்கு சரீரியாயும்
திசைமுகனார் தங்கள் அப்பன்	பிரமனுக்குத் தந்தையாயும்
சாமி அப்பன்	ஸாமவேதத்தால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸ்வாமியாயும்
பாகத்து இருந்த	தனது திருமேனியின் ஒருபக்கத்திலே இருப்பவனாய்
வண்டு உண் தொங்கல் அப்பு நீள் முடியான்	வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணப்பெற்ற கொன்றை மாலையையும் கங்கா ஜலத்தையும் நீண்ட சடையிலே யுடையனான சிவபிரான்
சூழ் கழல் சூட நின்ற	விசாலமான திருவடிகளைத் தன் தலைமீது அணிந்து கொள்ளும்படி யிருப்பவனாயுமுள்ள
எங்கள் அப்பன் எம் பெருமான்	—;

எவ்வுள் கிடந்தான்—.

* * *—[திங்களப்புவான்] காரியவர்க்கங்களையெல்லாம் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டு, தான் அவற்றுக்கு ஆத்துமாவாக இருப்பவன் என்கிறார் திங்களப்புவானெரிகாலாகி என்பதனால்; சந்திரனையும் நான்கு பூதங்களையும் இங்குச் சொன்னது—மற்றுமுள்ள காரியவர்க்கங்களையுஞ் சொன்னபடி. உபலக்ஷணமென்க. ஆகியென்றது—சரீரசரீரிபாவத்தைச் சொன்னபடி.

திசைமுகனார்தங்களப்பன் = உலகங்களைப்படைத்த நான்முகக்கடவுளையும் படைத்தவன் என்கை.

சாமியப்பன் = 'ஸாமி' என்ற வடசொல் சாமியென்று கிடக்கிறது. பகவத்கீதையில் "வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி" என்று "வேதங்களுக்குள்ளே நான் ஸாமவேதமாகிறேன்" என்றருளிச் செய்தமைக்கிணங்க, ஸாமவேத ப்ரதிபாத்யனான பகவான் என்கை.

[பாகத்திருந்த இத்யாதி.] வண்டுகள் மதுபானம்பண்ணப்பெற்ற கொன்றைமாலையையும் கங்காதீர்த்தத்தையும் ஜடையிலே உடையனாய்த் திருமேனியின் ஏகதேசத்திலே உறைகின்ற சிவபெருமான் தனது தலையாலே சுமக்கின்ற திருவடிகளையுடைய எம்பெருமான் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்.

சூழ்கழல் = உலகங்களையெல்லாம் சூழ்ந்த திருவடி; உலகளந்ததிருவடி. (எ)

முனிவன் மூர்த்தி மூவராகி வேதம்விரித்துரைத்த
புனிதன் * பூவைவண்ணனண்ணல் புண்ணியன் விண்ணவர்கோன் *
தனியன் சேயன் தானொருவனாகிலும் தன்னடியார்க்கு
இனியன் * எந்தையெம்பெருமானெவ்வுள்கிடந்தானே. (அ)

முனிவன்	உலகங்களைப் படைக்க ஸங்கல்பம் செய்தவனும்	தனியன்	"ஏகமேவ அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" என்று உபநிஷத்தில் ஓதப்பட்டவனும்
மூர்த்தி மூவர் ஆகி	பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்று மூன்று மூர்த்தியாக நிற்பவனும்	தான் சேயன் ஒருவனாகிலும்	தான் ஒருவர்க்கும் எட்டாத வொருவனாயிருந்தாலும்
வேதம் விரித்து உரைத்த புனிதன்	வேதப் பொருள்களை வியக்தமாக வெளியிட்ட பவித்திரனும்	தன் அடியார்க்கு இனியன்	தன்னுடைய அடியவர்களுக்குப் பரம போக்யனா யிருப்பவனும்
பூவை வண்ணன்	காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தை யுடையவனும்	எந்தை	எமக்குத் தந்தையாயிருப்பவனுமான
அண்ணல்	ஸர்வ ஸ்வாமியும்	எம் பெருமான்	ஸ்வாமியானவன்
புண்ணியன்	வடிவுகொண்ட புண்ணியமானவனும்		எவ்வுள் கிடந்தான்—.
விண்ணவர் கோன்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனும்		

* * *—[முனிவன்மூர்த்தி.] "முனிவன்" என்றால் மநநம்பண்ணுகிறவன் என்கை; மநநம்பண்ணுகையாவது ஸங்கல்பம் செய்கை. "பன்மைப்படர் பொருளாதுமில் பாழ்நெடுங்காலத்து" என்கிறபடியே * ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லாதவக்காலத்து "𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯 = பஹு

ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்று ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டவனென்கை.

மூர்த்திமூவராகி=பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிசெய்தும், தானுன தன்மையிலே நின்று ரக்ஷணஞ்செய்தும், சிவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து ஸம்ஹாரத்தை நடத்தியும் போருகிறவனென்கை.

வேதம்விரித்துரைத்த புனிதன்=வேதப்பொருள்களைத் தெளியவெளியிடா நின்ற பகவத்கீதையை அருளிச்செய்த பவித்திரன். புனிதனென்றது—தனக்கொரு பிரயோஜநத்தைக் கணிசியாமல் பிறருடைய லாபத்தையே நோக்கிக் காரியம் செய்தலாகிற மனத்தூய்மையையுடையவனென்றபடி.

தான் சேயனுருவனுகிலும் தன்னடியார்க்கு இனியன்="எவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்" என்றபடி மனத்தினல் நினைப்பதற்கும் எட்டாதவனுகிலும், தன்னையே நாளும் வணங்கித் தொழுகின்ற அந்தரங்கபக்தர்களுக்கு எளியனுயிருக்கையாகிற இனிமையையுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எவ்வுள்கிடந்தான்காண் என்றுராயிற்று. ... (அ)

பந்திருக்கும் மெல்விரலாள் பாவை பனிமலராள் *
வந்திருக்கும் மார்வன் நீலமேனி மணிவண்ணன் *
அந்தரத்தில் வாழும் வானோர் நாயகனுயமைந்த *
இந்திரற்கும் தம்பெருமானேவ்வுள் கிடந்தானே. (கூ)

பந்து இருக்கும் மெல் விரலாள்	பந்து தங்கிய மெல்லிய விரல்களை யுடையவளும்	நீலம் மேனி மணி வண்ணன்	நீலமான நிறத்தையுடைய மணியின் வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை யுடையவனுய்
பனி மலராள்	குளிர்ந்த தாமரைப் பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடையவளுமான	அந்தரத்தில் வாழும் வானோர் நாயகன் ஆய் அமைந்த இந்திரற்கும் தம்பெருமான்	சுவர்க்கத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களுக்கு நாதனுக அமைந்த இந்திரனுக்கும் ஸ்வாமியானவன்
பாவை	பிராட்டியானவள்		
வந்து இருக்கும் மார்வன்	வந்து தங்கி வாழ்கின்ற திருமார்பை யுடையவனுய்	எவ்வுள் கிடந்தான்—.	

* * *—[பந்திருக்குமெல்விரலாள்.] ஒருநாளும் பிரிந்துவருந்தாமல் நித்ய ஸம்ச்லேஷத்தாலே கையும் பந்துமாய்க் கொண்டு, அந்தப் பந்தையும் பொறுக்கமாட்டாத ஸௌகுமாரமான விரலையுடையளாய், குளிர்ந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடையளான பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவை நெரிஞ்சிமுள்ளாக நினைத்துவிட்டிட்டுத் திருமார்பிலே வந்து வாழப்பெற்றவனுய், கருங்குவளை போன்ற வடிவழகுடையனுய், மணிபோலே முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படி விதேயனுய், ஸ்வர்க்கத்திலே வாழ்கின்ற முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கட்கும் தலைவனுயமைந்த இந்திரனுக்கும் நாதனுன பெருமான் திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்றுன். ... ... (கூ)

இன்னடைகோண்டு தோண்டரேத்த வெவ்வுள் கிடந்தானை *
வண்டுபோடும் பைம்புறவின் மங்கையர்கோன் கலியன் *
கோண்டசீரால் தண்டமிழ் செய்மாலை யீரைந்தும் வல்லார் *
அண்டமாள்வதாணை யன்றேலாள்வரமருலகே. (கo)

தொண்டர்	பக்தர்கள்	தண் தமிழ் செய்	அழகிய தமிழ்ப்பாஷையி லருளிச்செய்த
இண்டை கொண்டு	புஷ்ப மாலைகளை ஏந்திக்கொண்டு	மாலை	சொல்மாலையாகிய
ஏத்த	துதிக்கும்படியாக	ஈர் ஐந்தும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
எவ்வுள் கிடந்தானை	திருவெவ்வுளூரிலே சயனித்தருள்பவனான பெருமான் விஷயமாக,—	வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
வண்டு பாடும் பை புறவில் மங்கையர் கோன் கலியன்	வண்டுகள் களித்துப் பாடாநின்ற விசாலமான சோலைகளையுடைய திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு ஸ்வாமியான ஆழ்வார்	அண்டம் ஆள்வது ஆணை	இந்த ப்ரஹ்மாண்டங்களை யெல்லாம் செங்கோல் செலுத்தி ஆளப் பெறுவது திண்ணம்;
		அன்றேல்	இவ்வுலகங்களை ஆள்வதில் ஆசையற்றவர்களாகில்
கொண்ட சீரால்	நெஞ்சிலேகொண்ட பகவத் குணங்களாலே	அமர் உலகு ஆள்வர்	பரமபதந் தன்னையே ஆளப்பெறுவர்கள்.

* * *—[**இண்டைகொண்டு.**] ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமாலைகளைக்கொண்டு அடிமைசெய்து வாழலாம்படி திருவெவ்வுளூரிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளா நின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய விலக்ஷணமான இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்கள் இவ்வுலகத்திலே நீடூழி வாழ்ந்திருந்து அரசாளப் பெறுவர்கள்; இவ்வுலகவின்பத்திலே விரக்தி பெற்று விண்ணுலகமாள விரும்புவர்களாகில் அப்படியே பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

"தொண்டர் ஏற்ற" என்று புதியதோர்பாடங் கற்பித்து ஏதோவொரு பொருளையுமுரைத்தார் பரகாலஜீயர்.

அண்டமாள்வது ஆணை = அண்டமென்று இவ்வுலகுக்கும் பரமபதத்துக்கும் பெயர்; இவ்வுலக வாழ்ச்சியைப் பலனாகச் சொல்லி, இது வேண்டா என்றிருப்பவர்கள் பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்களென்கிறார் **அன்றேலாள்வரமருலகே** என்று. இனி, அண்டம் என்பதற்குப் பரமபதமென்று பொருளுரைத்து, 'பரமபதப்ராப்தியே இதற்குப் பலன்; அதனை விரும்பாதவர்கள் ஸ்வர்க்க லோக புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவர்களென்கிறார்' என்றும் சிலர் உரைப்பர்

அமருலகு—அமரருலகு. ... ... (௧௦)

அடிவரவு:—காசை தையலாள் முன் பந்தணைந்த பாலன் சோத்தம் திங்கள் முனிவன் பந்திருக்கும் இண்டை வில்.

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி.

விற்பெருவிழவும்.

உரையவதாரிகை :—எம்பெருமான் திருவெவ்வுளூரிலே ஸேவைஸாதித்த படியைக் கண்டுகளித்து அநுபவித்தார் கீழ்த்திருமொழியில்; அங்குநின்றும் திருவல்லிக்கேணியில் நின்றருளுமழகைக் காட்டிக்கொடுப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ஆழ்வாரை எம்பெருமான் அங்கே அழைத்தருள, ஆழ்வாரும் அங்கே யெழுந்தருளித் "திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே" என்று உகந்து பேசுகிறார் இத்திருமொழியில்.

தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியின் ப்ரார்த்தனையின்படியே திருவேங்கடமுடையான் கண்ணனாகத் தனது குடும்பத்தோடு ஸேவைஸாதித்த தலம் இது. இத்தலத்துப் புஷ்கரிணி—அல்லிப்பூக்கள் நிறையப்பெற்றதனால் கைரவிணி யென்று வடமொழியிலும், திருவல்லிக்கேணியென்று தென்மொழியிலும் பெயர் பெறும். இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தின் பெயரே இத்தலத்திற்கும்பெயராயிற் றென்றுணர்க. இது மயிலையை அடுத்திருக்கிறபடியால், "மயிலைத் திருவல்லிக் கேணி" யெனப் பெயர் பெறும். ... . *

விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழ *
செற்றவன் தன்னைப் புரமெரிசெய்த சிவனுறு துயர்களை தேவை *
பற்றலர் வீயக் கோல்கையில் கொண்டு பார்த்தன்தன் தேர்முன் நின்றானை *
சிற்றவைபணியால் முடிதுறந்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (க)

பெரு	சிறந்ததான
வில் விழவும்	தநுர்யாகமென்கிற உத்ஸவமும்
கஞ்சனும்	(அந்த உத்ஸவத்தை நடத்தின) கம்ஸனும்
மல்லும்	(அந்தக் கம்ஸனாலே ஏவி நிறுத்தப்பட்ட) மல்லர்களும்
வேழமும் பாகனும்	(குவலயாபீடமென்கிற) யானையும் அதன் பாகனும் (ஆகிய எல்லாம்)
வீழ	பங்கமடையும்படி
செற்றவன் தன்னை	த்வம்ஸம் பண்ணினவனும்,
புரம் எரி செய்த சிவன் உறு துயர்	திரிபுரமெரித்த சிவபெருமானடைந்த ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தை
களை	களைந்தொழித்த
தேவை	தேவனும்,
பற்றலர் வீய	சத்துருக்கள் மாளும்படியாக
கோல்	சாட்டையை
கையில் கொண்டு	திருக்கையிலே பற்றிக்கொண்டு

பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றானை	பார்த்தசாரதியாய் நின்றவனும்	முடி துறந்தானை	பட்டாபிஷேகத்தை உபேக்ஷித்தவனுமான பெருமானை
சிறு அவை பணியால்	சிறிய தாயாகிய கைகேயியினுடைய சொல்லாலே	திருவல்லிக் கேணி	திருவல்லிக்கேணி யென்னும் க்ஷேத்ரத்திலே
		கண்டேன்	ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—[விற்பெருவிழவும்.] இத்தலத்திலே ஸேவைஸாதிக்கின்ற எம்பெருமான் பார்த்தஸாரதியாகையால், அப்பெருமானுடைய சிறுச்சேவகங்களைச் சொல்லி யேத்துகிறார்.

கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்லநிச்சயித்து வில்விழா வென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்து வரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பிமூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புகுந்து நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணானைக்கொன்று அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை யெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவளவிலே மாலாகாரரையும் கூனியையும் அநுக்ரஹித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பது போல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்துவிட்டு உள்ளே கம்ஸ ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவ வீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர். பிறகு கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன் மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன்.

விற்பெருவிழவு=கம்ஸன் தனது வில்லுக்குப் பெரிய பூஜை நடத்துவதாகச்செய்த மஹோத்ஸவம். வேழமும் பாகனும் மல்லர்களும் கஞ்சனும் மடியவே வில்விழவும் முடிந்ததாயிற்று. வீழ என்றது—நாசமடைய என்றபடி; உபசாரவழக்கு.

சிவனுறுதுயர்களைந்த வரலாறு:—ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப் போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக்கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே

அவன் இதற்கு என்செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவம் தொலையப்பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இக்கபாலம் கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலும் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம். இவ்வரலாற்றுமுகத்தால் எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தை வெளியிட்டவாறு. (களைதேவை—வினைத்தொகை.)

கையில்கோல்கொண்டு பார்த்தன்தன் தேர்முன் நின்ற சரிதை பிரஸித்தமேயாம். சிற்றவைபணியால் முடிதுறந்தது இராமாவதாரத்தில். சிற்றவை—சிறியதாய்; கைகேயி.

கண்ணபிரானாகவும் இராமபிரானாகவும் திருவவதரித்து அக்காலத்து மஹான்களை வாழ்வித்தருளின எம்பெருமான், பிற்பட்டவர்களையும் வாழ்விக்கத் திருவல்லிக்கேணியிலே நித்ய ஸந்நிதிபண்ணியிருக்கிறபடியை அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்றாராயிற்று. ... ... (க)

வேதத்தை வேதத்தின் சுவைப்பயனை விழுமிய முனிவர்விழுங்கும் *
கோதிலின்கனியை நந்தனார்களிற்றைக் குவலயத்தோர் தொழுதேத்தும் *
ஆதியை யமுதை யென்னையாளுடை யப்பனை ஒப்பவரில்லா
மாதர்கள்வாழும் * மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (உ)

வேதத்தை	வேதஸ்வரூபியானவனும்	குவலயத்தோர் தொழுது ஏத்தும் ஆதியை	பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் வணங்கித் துதிக்க நின்ற ஜகத்காரணபூதனும்
சுவை	அவரவர்களுடைய ருசிக்குத் தக்கபடி	அமுதை	அமுதம்போலே போக்யனானவனும்
வேதத்தின் பயனை	வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கருமங்களின் பலன்களைக் கொடுப்பவனும்	என்னை ஆள்உடை அப்பனை	என்னை அடிமை கொண்டவனுமான எம்பிரானை
விழுமிய முனிவர் விழுங்கும்	சிறந்த முனிவர்களால் அநுபவிக்கப்படுகிற	ஒப்பவர் இல்லா மாதர்கள் வாழும்	ஒப்பற்ற ஸ்த்ரீகள் வஸிக்கப்பெற்ற
கோது இல் இன் கனியை	கோதற்றபோக்யமான பழம் போன்றவனும்	மாடம் மா மயிலை	மாடங்களையுடைய சிறந்த மயிலைக்கடுத்த
நந்தனார் களிற்றை	நந்தகோபர் வயிற்றிற் பிறந்த ஆனைக்கன்று போன்ற பிள்ளையானவனும்	திரு அல்லிக்கேணி	திருவல்லிக்கேணியிலே
		கண்டேன்	ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

* * *—[வேதத்தை.] எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத் வேதமாகச் சொன்னது—வேத ப்ரதிபாத்யனா யிருக்குந் தன்மைபற்றியாதல், வேதங்களை வெளியிட்டருளினமை பற்றியாதல். உலகத்தில் ஒவ்வொருவருடைய விருப்பம் ஒவ்வொரு வகையாக இருக்குமாதலால் அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க உபாயங்களையும் பலன்களையும் வேதமூலமாகக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கின்றமைபற்றி **வேதத்தின் சுவைப்பயனை** எனப்பட்டது. வ்யாஸர் பராசரர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களுக்கு இனிய கனிபோலே மிகவும் போக்யனாயிருப்பதுபற்றி **விழுமிய முனிவர் விழுங்குங் கோதிலின்கனியை** எனப்பட்டது.

நந்தனூர்களிற்றை = நந்தகோபருடைய திருமாளிகையிலே யானைக்கன்று போலே விளையாடினவனென்றவாறு. **களிற்றை** = யானையானது ஒருநாள் கண்டோமென்று திருப்தியாயிருக்கவொண்ணாதபடி தினந்தோறும் காண வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை உண்டாக்குவதும், மிக்க செருக்கையுடையதும், கைக்கு எட்டினாரை நினைத்தபோது எடுத்துக் கழுத்திலே வைத்துக்கொள்வதும், தன்மீது ஏறநினைப்பார்க்குத் தன்னைப் பணிந்து கொடுப்பதும், உகவாதாரை ஆராயாது கிழித்துப்போகடுவதும், தன்னைக்கட்டுமாறு தானே கயிற்றையெடுத்துக் கொடுப்பதுமாக இருக்கும்; அவ்வாறே தினந்தோறும் ஸேவிக்கத்தக்க வடிவழகும், எப்பொருட்கும் இறைவனாயிருக்குந் தன்மை தோன்றக் கொண்டிருக்குஞ் செருக்கும், நித்யஸம்ஸாரியொருவன் தன்னைச் சரணமடைந்ததே காரணமாக அவனது குற்றங்களைக் குணங்களாகக்கொண்டு தன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தால் கேட்பாரில்லாத உரிமையும், கருமம் ஞானம் முதலிய உபாயங்களால் தன்னையடைய விரும்பினவர்க்கும் தன்னைக் கொடுக்குஞ் சீலமும், தனது அடியார்களின் விரோதிகளை ஆராயாது அழிக்கின்ற விரோதி நிரஸநஸ்வபாவமும், தன்னைக் கட்டுப்படுத்துமாறு பக்தியைத்தானே தருகிற ருசிஜநகத்வமும் எம்பெருமான் உடையவனாவன்; ஆதலால் அவனுக்குக் **களிறு** முற்றுவமையாம். ... ... (உ)

வஞ்சனைசெய்யத் தாயுருவாகி வந்தபேயலறி மண்சேர *
நஞ்சமர் முலையூடுயிர்சேகவுண்ட நாதனைத் தானவர்கூற்றை *
விஞ்சைவானவர் சாரணர்சித்தர் வியந்துதிசெய்யப் பெண்ணுருவாகி *
அஞ்சுவையமுத மன்றளித்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (௩)

வஞ்சனை செய்ய	கபடமாகக் கொல்வதற்காக	நஞ்சு அமர் முலை ஊடு	விஷந்தடவின (அவளது) முலை வழியாக
தாய் உரு ஆகி வந்த	தாய் வடிவு கொண்டுவந்த	உயிர் செக	அவளுடைய பிராணன் ஒழியும்படியாக
பேய்	பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி	உண்ட	முலைப்பாலுண்ட
அலறி	கதறிக்கொண்டு	நாதனை	ஸ்வாமியானவனும்
மண் சேர	தரையிலே விழும்படியாக	தானவர் கூற்றை	அஸுரர்கட்கு யமன் போன்றவனும்

விஞ்சை வானவர்	வித்யாதரர்களென்ன	பெண் உரு ஆகி	மோஹிநீவேஷமெடுத்து
சாரணர்	சாரணர்களென்ன	அன்று	முன்னொரு காலத்திலே
சித்தர்	ஸித்தர்களென்ன ஆகிய தேவவர்க்கமடங்கலும்	அம் சுவை அமுதம் அளித்தானை	இனிய சுவையுள்ள அமுதத்தை (தேவர்களுக்கு) அளித்தவனுமான பெருமானை
வியந்து	ஆச்சரியப்பட்டு		
துதி செய்ய	தோத்திரம் செய்யும்படி		திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[வஞ்சனை செய்ய.] கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப் பிறந்தவன் ஒளித்து வளர்கிறானென்பதை யுணர்ந்து மிக்க அச்சங்கொண்டவனாய், பிரலம்பன் கேசி தேனுகன் பூதனை அரிஷ்டன் முதலிய அசுரர்களையழைத்து, 'தேவகி வயிற்றிற் பிறந்த பெண் சொல்லிப்போன வார்த்தையினால் என்னைக்கொல்பவன் பிறந்திருக்கிறானென்று தெரிகிறது; இவ்வுலகத்தில் விசேஷமான பலம் ஸாமர்த்தியம் அழகு முதலியவை எங்கெந்தக் குழந்தையினிடத்திற் காணப்படுமோ அந்தந்தச் சிறந்த ஆண் குழந்தைகளைத் தேடி எப்படியாவது கொன்றுவிடவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான்; உடனே அவர்களெல்லாரும் அங்ஙனமே முயல்வாராயினர்; அவர்களிலொருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி மாயையால் நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவில் அங்கங்கே சென்று சிறு குழந்தைகளுக்குத் தாய் முலை கொடுப்பதுபோலத் தான் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் குழந்தைகளைக் கொன்றுகொண்டே கோகுலத்திலும் வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்து முலைகொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அப்பேய்மகளின் முலைகளைக் கைகளாலிறுகப் பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழும்படி செய்ததென்கிற கதையை முன்னடிகளில் அநுஸந்திக்கிறார். இப்படியே மற்றும் வந்த பல அசுரர்களையும் கொன்றொழித்தானென்பார் தானவர்கூற்றை என்கிறார்.

[விஞ்சைவானவர் இத்யாதி.] திருமால் தேவர்களுக்காகக் கடல்கடைந்த காலத்து தந்வந்தரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீர ஸமுத்ரத்தினின்றும் தோன்றியபொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹநகரமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்கட்கு ப்ரஸாதித்தனன். இந்த அற்புத சக்தியைக்கண்டு தேவ வர்க்கத்தாரனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் துதிசெய்தனர்; இதனைப் பின்னடிகளில் அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

'வஞ்சநா' என்ற வடசொல் வஞ்சனையென ஐயீறாகத்திரிந்தது. விஞ்சை—வித்யா; வித்யாதரர், சாரணர், ஸித்தர் என்பவர்கள் தேவதைகளின் வகுப்பிற் சேர்ந்தவர்கள். "வியந்து துதிசெய்ய" என்ற சொற்கள் வியந்துதிசெய்ய எனப் புணர்ந்தன. 'சங்கு கதை' சங்கதை போல. "வியந்து துதி செயப் பெண்ணுருவாகி" என்றும் பாடமுண்டு. ... ... (௯)

இந்திரனுக்கென் றுஆயர்களெடுத்த எழில்விழவில் பழநடைசெய் *
மந்திரவிதியில் பூசனைபெறாது மழைபொழிந்திடத் தளர்ந்து * ஆயர்
எந்தம்மோடினவாநிரை தளராமலெம்பெருமா னருளென்ன *
அந்தமில்வரையால் மழைதடுத்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (ச)

இந்திரனுக்கு என்று — இந்திரனை உத்தேசித்து
ஆயர்கள் எடுத்த — இடையர்களால் நடத்தப்பட்டுவந்த
எழில் விழவில் — சிறந்த உத்ஸவத்திலே
பழநடை செய் — அநாதி ஆசாரமாகச் செய்துவருகிற
மந்திரம் விதியில் பூசனை பெறாது — ஸங்கேதப்படி நடக்கவேண்டிய ஆராதனையைப் பெறாமல்
மழை பொழிந்திட — (இந்திரன்) மழை பெய்விக்க,
ஆயர் — இடையர்
தளர்ந்து — துன்பப்பட்டு
எம் பெருமான் — "எங்களுக்குத் தலைவனான கண்ணபிரானே!
எம் தம்மோடு — நாங்களும்
இனம் ஆநிரை — கூட்டங்கூட்டமான பசுக்களின் திரளும்
தளராமல் — (மழையினால்) நோவு படாதபடி
அருள் என்ன — ரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று பிரார்த்திக்க
அந்தம் இல் வரையால் — அளவில்லாத [மிகப் பெரிய] கோவர்த்தன மலையைக்கொண்டு
மழை தடுத்தானை — அந்த மழையைத் தடுத்தருளின பெருமானை
திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[இந்திரனுக்கென்று] திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவனது சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை' என்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். இருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருடந்தோறும் நடத்துவதுபோல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக்கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பெரியோர்களே! இவை எதுக்காக?' என்றான்; அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமே வாழ்கிறோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேணுமென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கொருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக இவையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்' என்றனர். கண்ணன் அது கேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை செய்யவேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட, இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்டவளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம் தானே

அமுது செய்திட்டான்; பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரிஜநங்களான மேகங்களையழைத்து 'இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களுமெல்லாம் கதறிக் கதறிக் கண்ணனையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து அந்த மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கிக் கோகுலத்தைச்சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். அப்பெருமானை இன்று திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவிக்கப் பெற்றேனென்றதாயிற்று.

வருஷந்தோறும் இந்திரனுடைய பூஜை பெரிய திருவிழாவாக நடத்தப்பட்டு வந்தமையால் எழில்விழவு எனப்பட்டது. மந்திரவிதி=வேதத்துக்கு அநதிகாரிகளான இடையர்களுக்கு மந்திரவிதியுண்டோ வென்னில்; இங்கு மந்த்ரமாவது ஆலோசனை; அதாவது ஸங்கேதம். 'பூஜநா' என்ற வடசொல் பூசனையெனத்திரிந்தது. ... ... (௪)

இன்துணைப் பதுமத்தலர்மகள்தனக்கு மின்பன் நற்புவிதனக்கிறைவன் *
தன்துணையாயர்பாவை நப்பின்னை தனக்கிறை மற்றையோர்க்கெல்லாம்
வன்துணை * பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுரைதூதுசென்றியங்கும்
என்துணை *எந்தைதந்தைதம்மானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (௫)

இன் துணை — தனக்கினிய துணையான
பதுமத்து அலர் மகள் தனக்கும் இன்பன் — தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டிக்கு இன்பனும்
நல் புவி தனக்கு இறைவன் — ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு நாதனும்
தன் துணை — தன்னையே துணையாக வுடையளான
ஆயர் பாவை நப்பின்னை தனக்கு இறை — ஆயர்மகளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு நாயகனும்
மற்றையோர்க்கு எல்லாம் — மற்றுமுள்ள எல்லார் தமக்கும்
வன் துணை — ஒருகாலும் விட்டு நீங்காத துணையாயிருப்பவனும்
பஞ்ச பாண்டவர்க்கு ஆகி — பஞ்சபாண்டவர்களுக்காய்
தூது சென்று — தூதனாக எழுந்தருளி
வாய் உரை இயங்கும் — வாய் வார்த்தைகளைச் சொன்னவனும்
என் துணை — எனக்குத் துணையானவனும்
எந்தை தந்தை தம்மானை — என் குலநாதனுமான பெருமானை
திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[இன்துணை.] ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி என்கிற திவ்ய மஹிஷிகள் மூவர்க்கும், 1. "தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்" 2. "பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார்பணி செய்பத்துவரையென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர்" என்கிறபடியே மற்றும் பல தேவிமார்களுக்கும் நாயகனென்கிறது முன்னடிகளில்.

1. பெரிய திருமொழி 10—8—8. 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—9—4.

பத்மம் என்ற வடசொல் பதுமமெனத் திரிந்தது. பதுமத்தலர்—தாமரைப்பூ; அதன் மகள்—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி. எம்பெருமான் தேவசரீரத்தையோ மநுஷ்யசரீரத்தையோ மற்றும் எந்த சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்கிறானோ அந்தந்த சரீரங்களுக்குத் தகுதியாகப் பிராட்டிதானும் உடலெடுத்து உடன்கூடுகிறாளென்று சாஸ்த்ரமாதலால் 'இன்துணை' என்று பிராட்டிக்கு விசேஷணமிடப் பட்டது.

இப்படி திவ்யமஹிஷிகட்கு வல்லபனாயிருந்துகொண்டு போகங்களில் பராக்காக இருந்து விடுகிறானத்தனையோவென்னில்; அன்பர்களுக்குக் கையாளாக உழைக்குமவன் என்பார் பாண்டவர்கட்குத் தூதுசென்றமையைப் பேசுகிறார் மூன்றாமடியில். ஆக, பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் பொலியத் திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவை ஸாதிக்கக் கண்டேனென்றாராயிற்று. ... (ரு)

அந்தகன்சிறுவனரசர்த மரசற்கிளையவனணியிழையைச் சென்று *
எந்தமக்குரிமை செய்யெனத்தரியாதெம்பெருமானருளென்ன *
சந்தமல்குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்திநூலிழப்ப
இந்திரன்சிறுவன் தேர்முன்நின்றானைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே. (சு)

அந்தகன் சிறுவன் — குருடனான த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய பிள்ளையாய்

அரசர்தம் அரசற்கு — ராஜாதிராஜனென்று தன்னை மதித்திருந்த துரியோதனனுடைய

இளையவன் — தம்பியான துச்சாஸநன்

அணி இழையை சென்று — அழகிய ஆபரணங்களையுடையளான த்ரௌபதியிடம் வந்து

எம்தமக்கு உரிமை செய் என — "நீ எங்களுக்கு அடிமை செய்யக்கடவை" என்று சொல்ல,

தரியாது — (அவள்) பொறுக்க மாட்டாமல்

எம் பெருமான்! — "ஸ்வாமியான கண்ணபிரானே!

அருள் என்ன — கிருபை பண்ணவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்க,

சந்தம் அல் குழலாள் அலக்கண் — அழகிய இருண்ட கூந்தலையுடையளான அந்த த்ரௌபதியின் மனவருத்தத்தை

நூற்றுவர்தம் பெண்டிரும் எய்தி — துரியோதநாதியர் நூறு பேர்களுடைய மனைவிகளும் அடைந்து

நூல் இழப்ப — தாலியை இழக்கும்படியாக

இந்திரன் சிறுவன் தேர் முன் நின்றானை — இந்திர புத்திரனான அர்ஜுநனுடைய தேரின் முன்னே ஸாரதியாய் நின்ற பெருமானை

திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்—.

* * *—[அந்தகன்சிறுவன்.] தருமபுத்திரர் சகுநியோடு சூதாடினகாலத்து மனைவியான த்ரௌபதியையுமுட்பட எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றபோது துரியோதநன் தனது தம்பியான துச்சாஸனனை நோக்கி 'த்ரௌபதியை ஸபை நடுவிற் கொண்டு நிறுத்து' என்று கட்டளையிட, அவனும் அப்படியே அவளை மிக்க பெருஞ்சபைநடுவே கொண்டு நிறுத்த, 'இவள் நமக்கு வசப்பட்டனளாதலால் இவளை நம் வீட்டு வேலைக்காரிகளிலே ஒருத்தியாக இருக்கும்படி அமைத்திடு; இனி இவள் நம் வீட்டைப் பெருக்குதல் மெழுகுதல் முதலிய

வேலைகளைச் செவ்வனே செய்துவரக்கடவள்' என்று சொல்ல, துச்சாஸநன் கடூரமான இந்த வார்த்தைகளை த்ரௌபதியிடத்துச் சொல்லி அவளை மிகவும் அவமானப் படுத்தினவளவிலே அவள் பொறுக்கமாட்டாமல் "கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்று சொல்லிக் கண்ணபிரானைச் சரணமடைய, 1. "பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சாலி மறுக்கமெல்லாம், ஆண்டங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்" என்றபடி அவள்பட்ட வருத்தமெல்லாம் மாற்றலர் நூற்றுவர்களின் மனைவியர் தாங்கள் பட்டுத் தங்கள் பர்த்தாக்களைப் பறிகொடுத்துத் தாலியிழந்து கைம்பெண்டாட்டிகளாய்க் கதறும்படி பார்த்தனுக்குச் சாரதியாயிருந்து அரிய பெரிய காரியங்கள் செய்தருளி ஆச்ரித ரக்ஷணமும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநமும் செய்தருளின கண்ணபிரானைத் திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

துரியோதனனுக்கும் துச்சாஸநனுக்கும் தந்தையான த்ருதராஷ்ட்ரன் பிறவிக்குருடனானதலால் அந்தகன் எனப்பட்டான்; வடசொல். ராஜாதிராஜர்கள் பாண்டவர்களேயாயினும், காலக்கொடுமையினால் அவர்கள் தோற்றுத் தளர்ந்திருந்த காலத்தில் துரியோதநன் தானே ராஜாதிராஜன் என்று அஹங்காரங் கொண்டிருந்தனனாதலால் அரசர்தமரசன் எனப்பட்டான். அவனுடைய இளைய தம்பி—துச்சாஸநன். "எந்தமக்குரிமை செய்" என்றவிடத்து, "దుశ్శాసనశ్చాపి సమీక్ష్య కృష్ణామవేక్షమాణాః కృపణాః పతీంస్తాన్। ఆధూయ వేగేన విసంజ్ఞకల్పాం ఉవాచ దాసీతి హసన్ సశబ్దమ్ = துச்சாஸநச்சாபி ஸமீக்ஷ்ய க்ருஷ்ணாம் அவேக்ஷமாணாந் க்ருபணாந் பதீம்ஸ்தாந்—ஆதூய வேகேந விஸம்ஜ்ஞகல்பாம்உவாச தாஸீதி ஹஸந் ஸசப்தம்." என்ற மஹாபாரத [ஸபாபருவம் 89-56] ச்லோகம் நினைக்கத்தக்கது.

த்ரௌபதி ரஜஸ்வலையாயிருக்குந் தன்மையையும் கணிசியாது தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து மாநபங்கஞ் செய்ததும் "எந்தமக்குரிமைசெய்" என்றவிதிலே அடக்கம்.

சந்தம் அல்குழலாள் = 'சந்தம்' என்று அழகுக்குப்பெயர்; அல் என்று இருளுக்குப் பெயர்; அழகிய இருண்ட கூந்தலையுடைய த்ரௌபதி யென்க. அலக்கண்—மனவருத்தம். த்ரௌபதியின் வயிற்றெரிச்சலெல்லாம் சத்துருபத்தினிகளுக்குப் போய்ச்சேருமாறு கண்ணபிரான் காரியஞ் செய்தனனென்று சமத்காரமாக அருளிச்செய்தபடி. அழுதவர்கள் சிரிக்கும்படியும், சிரித்தவர்கள் அழும்படியும் காரியஞ் செய்தானென்க.

இந்திரன்சிறுவன் = பாண்டுமஹாராஜனுக்கு மனைவியுடன் சேரக்கூடாதென்று சாபம் நேரிட்டதனால், அவனனுமதிப்படி, அவனது மூத்தமனைவியாகிய குந்தி, தனக்கு இளமையில் துர்வாஸமுனிவன் உபதேசித்திருந்த மந்திரத்தின் மஹிமையால் வந்த யமதர்மராஜனால் யுதிஷ்டிர (னென்னும் தருமபுத்திர) னையும், வாயுதேவனால் பீமஸேநனையும், தேவேந்திரனால் அர்ஜுனனையும் பெற்றாளென்று புராணவரலாறாதலால் அர்ஜுனன் இந்திரன்சிறுவனெனப்பட்டான். ... . (சு)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—3—6.

30

பரதனுந்தம்பி சத்துருக்கனனுமிலக்குமனோடு மைதிலியும் *
இரவுநன்பகலும் துதிசெய்யநின்ற இராவணாந்தகனையெம்மானை *
குரவமேகமழும் குளிர்பொழிலூடு குயிலோடு மயில்கள் நின்றால *
இரவியின்கதிர்கள் நுழைதல்செய்தறியாத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (எ)

பரதனும் — பரதாழ்வானும்
தம்பி சத்துருக்கனனும் — அவனது தம்பியான சத்ருக்நாழ்வானும்
இலக்குமனோடு — லக்ஷ்மணனும்
மைதிலியும் — ஸீதாபிராட்டியும்
இரவும் நன் பகலும் துதி செய்ய நின்ற — இடைவிடாது தோத்திரம் பண்ணும்படியாக எழுந்தருளியிருக்கிற
இராவண அந்தகனை எம்மானை — ராவண ஸம்ஹாரியான பெருமானை,
குரவமே கமழும் குளிர் பொழிலூடு — குரவமலர்களே பரிமளிக்கின்ற குளிர்ந்த சோலைகளிலே
குயிலொடு மயில்கள் நின்று ஆல — குயில்களும் மயில்களும் ஆரவாரிக்க,
இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்து அறியா — ஸூர்ய கிரணங்கள் உள்ளே நுழைந்தறியாத [எப்போதும் நிழல் செய்திருக்கிற]
திரு அல்லிக்கேணி — திருவல்லிக்கேணியிலே
கண்டேன் — ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—[பரதனும்] சத்ருக்நன் பரதனை விட்டுப்பிரியாதவனாதலால் "பரதனும் தம்பி † சத்துருக்கனனும்" என்று இதுவொரு சேர்த்தியாகவும், இளைய பெருமாள் தம் பிரிவிலாதரியாமையை விண்ணப்பஞ் செய்யும்போது "నచ సీతా త్వయా హీనా నచాహమపి రాఘవ ముహూర్తమపి జీవావో జలాన్మత్స్యావివోద్ధృతౌ = நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ-முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ." என்று பிராட்டியோடே தம்மைச்சேர்த்துச் சொல்லிக்கொள்ளுகையாலே "இலக்குமனோடு மைதிலியும்" என்று இதுவொரு சேர்த்தியாகவும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இங்கு இந்நால்வரைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள வாநரமுதலிகளையும் தேவதாஸமூஹங்களையும் மஹர்ஷிகளையும் சொன்னதற்கு உபலக்ஷணமாம். ஆகிய இவர்களெல்லாரும் இரவும் பகலும் ஏத்த நின்ற இராமபிரானைத் திருவல்லிக்கேணியில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். இராவணாந்தகனை என்ற சொல்நயத்தால்—இவர்களெல்லாரும் துதிப்பது இராவணஸம்ஹாரமாகிற வீரச்செயலை யென்பது விளங்கும்.

பின்னடிகள் நிலவளம் கூறுவன. "இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியா" என்ற விசேஷணத்தைக் குளிர்பொழிலிலே அந்வயித்துரைப்பதும் பொருந்தும். ஸூர்ய கிரணங்கள் உள்ளிறங்க வொண்ணாதபடி நிழற்யாங்காயும் பரிமளம் மிக்கவையாயுமுள்ள சோலைகளிலே குயில்கள் பாடவும், மயில்கள் ஆடவும் பெற்ற திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். (எ)

† "சத்துருக்கனும்" என்று ஓதுவார்கள்.

பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயிலோராயிரநாமம் *
ஒள்ளியவாகிப் போதவாங்கதனுக்கொன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகி *
பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்டு தூண்புடைப்பப் பிறையெயிற்றனல்விழிப் பேழ்வாய் *
தெள்ளியசிங்கமாகிய தேவைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (அ)

பள்ளியில்	பள்ளிக்கூடத்தில்
ஓதி	வாசித்துவிட்டு
வந்த	வீட்டுக்குவந்த
தன் சிறுவன் வாயில்	தனது மகனான ப்ரஹ்லாதனுடைய வாயில்
ஓர் ஆயிரம் நாமம்	விலக்ஷணமான ஸஹஸ்ர நாமங்கள்
ஒள்ளிய ஆகி போத	அழகாக உச்சரிக்கப்பட்டுவர
ஆங்கு	அக்காலத்திலே
அதனுக்கு ஒன்றும் ஓர் பொறுப்பு இலன் ஆகி	அதை எள்ளளவும் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் (இரணியன்)
பிள்ளையை சீறி வெகுண்டு	அந்த ப்ரஹ்லாதன் மீது மிகவும் கோபித்து
	(வாதப்ரதிவாதங்கள் நடந்தபின்)
தூண் புடைப்ப	தூணைத்தட்டின போது
பிறை எயிறு அனல் விழி பேழ் வாய்	பிறைபோன்ற பற்களையும் நெருப்புப்பொறி கிளர்கின்ற கண்களையும் பெரியவாயையுமுடைய
தெள்ளிய சிங்கம் ஆகிய தேவை	தெளிசிங்கப்பெருமாளாகத் திருவவதரித்த தேவனை
	திருவல்லிக்கேணி கண்டேன்.

* * *—[பள்ளியிலோதிவந்த.] தனித்தனி எல்லாப் பிராணிகளாலும் இறவாதபடி வரம்பெற்றவனும் மூவுலகங்களையும் வென்று தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகின்றவனுமான ஹிரண்யாஸுரன் தன் மகனான ப்ரஹ்லாதனுக்கு அஸுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியரைக்கொண்டு அக்ஷராப்யாஸஞ் செய்விக்கிறபொழுது அக்கால வழக்கத்தின்படி அவ்வாசிரியன் "ஹிரண்யாயநம:" என்று முதலிற் சொல்லிக் கல்விகற்பிக்க, ப்ரஹ்லாதன் அங்ஙனஞ் சொல்லிக் கல்விகற்க உடன்படாது நாராயணநாமத்தை உட்கொண்ட அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தைச் சொல்ல, அதனையுணர்ந்த இரணியன் மைந்தனைத் தன் வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றும் அவன் வழிப்படாது விடாப்பிடியுடையனானமை கண்டு கடுங்கோபங்கொண்டு, தன்னைச்சார்ந்த அஸுரர்களையழைத்து ப்ரஹ்லாதனைக் கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிட்டனன். அதற்கு இசைந்த அவர்கள் தக்ஷன் முதலிய கொடிய அஷ்ட மஹாநாகங்களைக் கொண்டுவந்து அக்குமாரன் மீது கடிக்கவிட, அந்தப் பெரும்பாம்புகள் காளி காளாத்ரி யமன் யமதூதியென்ற தங்களது விஷப்பற்கள் கொண்டு அவனுடைய ஸகல அவயவங்களிலும் கடித்து உக்ரமான விஷங்களைக் கக்க அவன் இடைவிடாது நாராயண நாமோச்சாரணம் செய்து வந்ததுபற்றி அவன்மீதெழுந்த திருமாலருளால் அக்கடித்த வாய்களினின்றும் சொரிந்த விஷமே அமிருதமயமாக, அந்தப் பரமபாகவதன் சிறிதும் நோவுபடாதிருந்தனன்; அசுரர்கள் அவனை நெருப்பிலே போகட, அத்தீயும் குளிர்ந்து அவனை எரிக்கமாட்டாதாயிற்று. இரணியன் கட்டளையால் திக்கஜங்கள் ப்ரஹ்லாதனைப் பூமியிலே வீழ்த்தித் தங்கள் வலிய தந்தங்களாற் பாய்ந்து இடித்தபொழுது திருவருள் வலிமை

பெற்ற அவனது மார்பிற் பட்டதனால் அத்திசையானைகளின் தந்தங்கள் முறிந்துபோய்விட்டன. அசுரர்கள் அவனைப் பெரியமலையுடன் சேர்த்து நாகபாசங்களினாற்கட்டிக் கடலிலே போகட அந்த ஸமுத்ரத்திலே அம்மலையானது ப்ரஹ்லாதன் தன் மேற்பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிதந்தது. பிறகு நாகபாசம் தானே விடுபட்டதனால் ப்ரஹ்லாதன் இனிது பிழைத்துக் கரைசேர்ந்தனன். இங்ஙனம் பலவாறாக அவனைக்கொல்ல உபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறவாதொழியவே, இரணியன் ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் தன் மகனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, அச்சிறுவன் 'தூணிலுமுளன், துரும்பிலுமுளன், எங்குமுளன்' என்று சொல்ல, உடனே இரணியன் மிக்க கோபாவேசங்கொண்டு 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப்புடைக்க, அதினின்றும் பகவான் பிறைபோன்ற பற்களையும் நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற கண்களையும் நாமடித்த பெரியவாயையுங் கொண்ட நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிளந்தொழித்து ப்ரஹ்லாதனுக்கு அருள்செய்தனன. அப்பெருமான் அஸ்மதாதிகளைக்காத்தருளவும் நம் விரோதகளைக் களைந்தொழிக்கவும் திருவல்லிக்கேணியிலே ஸேவை ஸாதியா நின்றான், ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்றாராயிற்று.

இப்பாட்டில் தெள்ளிய சிங்கம் என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததுகொண்டே திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளியுள்ள அழகிய சிங்கப்பெருமாளுக்குத் தெளி சிங்கப்பெருமாள் என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று; 'துள சிங்கப்பெருமாள்' என்று பலரும் வழங்குவது பிழையென்றுணர்க.

சீறிவெகுண்டு = ஒரு பொருட்பன்மொழி; மிகவும் கோபங்கொண்டு என்றபடியாம். ... ... (அ)

மீனமர்பொய்கை நாண்மலர்கோய்வான் வேட்கையினோடு சென்றிழிந்த *
கானமர்வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன் காலினைக்கதுவ *
ஆனையின்துயரம் தீரப்புள்ளூர்ந்து சென்றுநின்றாழிதொட்டானை *
தேனமர்சோலை மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. (கூ)

மீன் அமர் பொய்கை	மீன்கள் அமர்ந்ததொரு தடாகத்திலே
நாள் மலர்	புதிய புஷ்பங்களை
கொய்வான் வேட்கையினோடு	பறிக்கவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடு
சென்று	போய்
இழிந்த	இறங்கின
கான் அமர் வேழம்	காட்டில் திரியும் கஜேந்திரன்
கை எடுத்து அலற	தனது துதிக்கையை உயரத் தூக்கிக் கூச்சலிடும்படியாக
கரா	முதலையானது
அதன் காலினை கதுவ	அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள,
ஆனையின்	அந்த யானையினுடைய
துயரம்	மனவருத்தம்
தீர	தீரும்படி
புள் ஊர்ந்து சென்று	பெரிய திருவடியைவாஹனமாகக்கொண்டு(பொய்கைக்கரையிலே) எழுந்தருளி
நின்று	அங்கே நின்று
ஆழி தொட்டானை	திருவாழியை (அந்தமுதலையின்மீது) பிரயோகித்த பெருமானை,
தேன் அமர் சோலை	தேன்மாறாத சோலைகளையுடைய
மாடம் மா மயிலை திருவல்லிக்கேணி	
கண்டேன்.	

* * *—[மீனமர்பொய்கை.] மஹாவிஷ்ணு பக்தனான இந்த்ரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜைசெய்து கொண்டிருந்தபோது அகஸ்த்ய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி அரசன் நம்மை அலக்ஷியஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணு பக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கிற்று; முன்பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது அவனது காலைப்பற்றி யிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூவென்னுங் கந்தர்வன், அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ளமுடியாமல் கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன். அப்பெருமான் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பல முதலைகளின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துடிக்கின்ற நம்மையும் காத்தருள விரும்பித் திருவல்லிக்கேணியிலே நிற்கக்கண்டேனென்றாராயிற்று.

இங்கு "ஆனையின் துயரம்" என்றது உயிர்போகிறதேயென்ற துயரத்தையன்று; வருந்திப்பறித்த இத்தாமரை மலர்களைச் செவ்வியழியாமல் எம்பெருமானது திருவடியிற் சாத்தப்பெறுகின்றிலோமே என்ற துயரத்தையாம். "ஆழி விட்டானை" என்னாது "ஆழி தொட்டானை" என்றது காரியத்தின் லாகவத்தைத் தெரிவித்தவாறு. (௯)

மன்னுதண்பொழிலும் வாவியும்மதிளும் மாடமாளிகையும் மண்டபமும் *
தென்னன் தொண்டையர்கோன்செய்த நன்மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி
கன்னிநன்மாட மங்கையர்தலைவன் காமருசீர்க் கலிகன்றி * [நின்றானை *
சொன்னசொல்மாலை பத்துடன்வல்லார் சுகமினிதாள்வர் வானுலகே. (௧௦)

மன்னு	நித்தியமாய்	மதிளும்	மதில்களும்
தண்	குளிர்ந்த	மாடம் மாளிகையும்	மாடமாளிகைகளும்
பொழிலும்	சோலைகளும்	மண்டபமும்	மண்டபங்களும் உண்டாம்படி
வாவியும்	நீர்நிலங்களும்		

தென்னன் தொண்டையர் கோன் செய்த	பாண்டிய குலத்தவனான தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி நிருமித்த
நல் மயிலை திரு அல்லிக்கேணி நின்றானை	அழகிய மயிலைக்கடுத்த திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றருளும் பெருமான் விஷயமாக,
கன்னி நல் மாடம் மங்கையர் தலைவன்	அழிவில்லாத நல்ல மாடங்களையுடைய திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
காமரு சீர்	சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியை உடையவருமான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
சொல் மாலை பத்து உடன்	சொல்மாலையாகிய இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
சுகம் இனிது வான் உலகு	ஆநந்தமயமான பரமபதத்தை
ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள்.

* * *—[**மன்னுதண்பொழிலும்.**] எப்போதும் குளிர்ந்த பொழில்களும் நீர் நிலங்களும், மதில்களும், மாடங்களும், மாளிகைகளும், மண்டபங்களும் மற்றும் பல ஸந்நிவேசங்களும் அழகாக அமையும்படி தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி ஏறியருளப்பண்ணின திருவல்லிக்கேணியில் அடியார்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றருளும் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப் பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்கள் திருநாட்டிலேசென்று நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வாவி — வாபீ என்ற வடசொல் விகாரம். மண்டபம் வடசொல். திருவல்லிக்கேணி ஸந்நிதி திருப்ரதிஷ்டை தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியின் கைங்கரியமென்க. நகரப்ரதிஷ்டையும் இவனது கைங்கரியமென்று கூறுவாருமுளர்.

மலயத்வஜனென்கிற பாண்டிய ராஜனுக்குத் **தென்னன்** என்று பெயர்; "கொன்னவில் கூர்வேல்கோன் நெடுமாறன் தென்கூடல்கோன், தென்னன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் காண்க. தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அத் தென்னனுடைய வம்சத்தில் தோன்றினமைபற்றித் **தென்னன் தொண்டையர் கோன்** என்றருளிச் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கை.

அழகிற் சிறந்த மாதர்கள் வாழுமிடமாயிருந்தகாலும் "ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாட மாமயிலை" என்று ஆழ்வார் தாமும் அருளிச் செய்திருக்கையாலும் **மஹிளாபுரீ** என்று வடமொழியிலும் மயிலை என்று தென்மொழியிலும் வழங்கப்பட்டு வந்ததே மயிலாப்பூரென்பதாம். அதன் ஸமீபத்திலுள்ள காரணம்பற்றி **மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி** எனப்பட்டது. மஹிளா என்ற வடசொல்—சிறந்த மாதர் என்று பொருள்படும் "மயூரபுரீ" என்றும் சிலர் வழங்குவர். (௧௦)

அடிவரவு :—வில் வேதத்தை வஞ்சனை இந்திரனுக்கு இன்துணை அந்தகன் பாதன் பள்ளியில் மீனமர் மன்னு அன்றாயர்.

இரண்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து நான்காந்திருமொழி

அன்றாயர்குலக்கொடியோடு.

திருநீர்மலையிலே சென்று அநுபவிப்பதாம் இத்திருமொழி.

(எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.)

அன்றாயர் குலக்கொடியோடணிமாமலர் மங்கையொடன்பளவி * அவுணர்க்கு
என்றானுமிரக்கமிலாதவனுக்குறையுமிடமாவது * இரும்பொழில்சூழ்
நன்றாயபுனல்நறையூர் திருவாலிகுடந்தை தடந்திகழ்கோவல்நகர் *
நின்றானிருந்தான்கிடந்தான்நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (க)

அன்று	கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்த அக்காலத்து
ஆயர் குலம் கொடியோடு	இடைக் குலத்திற் பிறந்த கொடிபோன்ற நப்பின்னைப் பிராட்டியோடும்
அணி மா மலர் மங்கையொடு	மிகச் சிறந்த தாமரைமலரிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியோடும்
அன்பு அளவி	அன்புடன் கலந்தவனும்
என்றானும்	எக்காலத்திலும்
அவுணர்க்கு	அசுரர்கள் விஷயத்திலே
இரக்கம் இலா தவனுக்கு	இரக்கமில்லாதவனுமான எம்பெருமானுக்கு
உறையும் இடம் ஆவது	வாஸஸ்தான மெதுவென்றால்; —
இரு பொழில் சூழ்	பரந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டு
நன்று ஆய புனல்	நல்ல தீர்த்தங்களையுடைய
நறையூர்	திருநறையூரிலே
நின்றான்	நின்றவனும்
திரு ஆலி	திருவாலியிலே
இருந்தான்	வீற்றிருந்தவனும்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தான்	சயனித்தவனும்
தடம் திகழ் கோவல் நகர்	தடாகங்களாலே விளங்குகின்ற திருக்கோவலூரிலே
நடந்தாற்கு இடம்	உலகளந்த திருக்கோலமாக எழுந்தருளி யிருந்தவனுமான எம்பெருமானுக்கு இடமான
மா மலை ஆவது நீர்மலை	சிறந்த மலையான திருநீர்மலையாம்.

* * *—[அன்றாயர்.] "ஆயர் குலக்கொடி" என்று நப்பின்னைப் பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. கும்பனென்னும் இடையர்தலைவனது மகளிறே நப்பின்னை யென்பாள். "அணிமாமலர் மங்கை" என்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைச் சொல்லி அவளுடைய அம்சமான ருக்மிணிப்பிராட்டியை நினைக்கிறது. ஆக, நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணரும் நிமித்தமாகச் சில (எருது ரூபமான) அஸுரர்களைக் கொன்றொழித்தும், ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்

புணரும் நிமித்தமாக ருக்மீ முதலிய சில ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைப் பங்கப்படுத்தியும் போந்தமை சொல்லுகிறது—முன் ஒன்றரையடிகளால். இப்படி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைத் தொலைப்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால்;— மலைகளுக்குள்ளே சிறந்த மலையென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற திருநீர்மலையாம். திருநறையூரிலே நின்றதிருக்கோலமாகவும், திருவாலியிலே வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகவும், திருக்குடந்தையிலே பள்ளி கொண்ட திருக்கோலமாகவும், திருக்கோவலூரிலே உலகளக்கத் திருவடிநீட்டி நடக்குந்திருக்கோலமாகவும் ஸேவைஸாதிக்கின்ற எம்பெருமான் அந்த நான்கு வகைத் திருக்கோலங்களையும் இத்திவ்யதேசமொன்றிலேயே கொண்டருளி ஸேவைஸாதிக்கும்படியை அநுபவித்துப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில்.

மாமலையாவது நீர்மலையே என்ற சொல்தொடரிலுள்ள ‘ஆவது’ என்பதை இடம் என்பதனோடே கூட்டி “இடமாவது மாமலை நீர்மலை” என்று உரைப்பர் சிலர்; அங்ஙனம் வேண்டா; உள்ளபடியே அந்வயித்து உரைத்தல் தகும். மாமலை ஆவது—மாமலையான என்றபடி. நீர்மலை = நீரானது அரண் போலச் சூழப்பெற்ற மலையானது பற்றித் திருநீர்மலை யெனப்படும். (க)

காண்டாவனமென்பதோர்காடமரர்க்கரையனதுகண்டவன் நிற்க * முனே
மூண்டாரழலுண்ணமுனிந்ததுவும் அதுவன்றியும் முன்னுலகம்பொறைதீர்த்து
ஆண்டான் * அவுணனவன்மார்பகலம் உகிரால்வகிராகமுனிந்தரியாய்
நீண்டான் * குறளாகிநிமிர்ந்தவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (உ)

அமரர்க்கு அரையன் அவன்	தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனானவன்
கண்டு நிற்க	பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்
முனே	அவன் கண் முன்னே
காண்டாவனம் என்பது ஓர் காடு அது	‘காண்டவவனம்’ என்று ப்ரஸித்தமானவொரு காட்டை
ஆர் அழல்	அக்நி பகவான்
மூண்டு உண்ண	மேல் விழுந்து உட்கொள்ளும்படியாக
முனிந்ததுவும்	சீறி நியமித்தவனும்,
அது அன்றியும்	அதுவுந்தவிர,
முன்	முன்பு (பாரதப்போரில்)
உலகம் பொறை தீர்த்து	பூமியின் பாரங்களைத்தீர்த்து
ஆண்டான்	உலகங்களை ரக்ஷித்தவனும்
அவுணன் அவன்	இரணியாசுரனுடைய
அகலம் மார்பு	அகன்ற மார்பு
உகிரால்	(திருக்கை) நகங்களாலே
வகிர் ஆக	இருபிளவாம்படி
முனிந்து	சீறி
அரி ஆய் நீண்டான்	நரசிங்கமாய் வளர்ந்திட்டவனும்
குறள் ஆகி	(முதலில்) வாமநாவதாரஞ்செய்து
நிமிர்ந்தவனுக்கு	(பிறகு) திரிவிக்கிரமனாய் வளர்ந்தவனுமான பெருமானுக்கு
இடம்	இடம் (எதுவென்றால்)
மா மலை ஆவது நீர்மலை—	

* * *—[காண்டாவனம்.] "காண்டவவநம்" என்பது 'காண்டாவனம்' என்று கிடக்கிறது. இது தேவேந்திரனுக்கு உரியதாய்ப் பூலோகத்திலிருந்த காடு. ஒருநாள் அக்நிபகவான் ஒரு அந்தணவேடம் பூண்டு, அர்ஜுநனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தணனைக் கிருஷ்ணார்ஜுநர்கள் நன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவுவேண்ட, 'வேண்டிய உணவை அளிப்போம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழி கூற, உடனே அவ்வந்தணன் தான் இன்னானென்று உண்மை தெரிவித்துக் காண்டவவனத்தைத் தனக்கு இரையாக அளிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும், 'பல கொடிய அசுரர்களும் அரக்கர்களும் துஷ்டமிருகங்களும் நிரம்பியிருக்குமிந்தக் காடு அழிந்தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்நிபகவானை நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அநுமதிதந்ததின்பேரில் அக்நி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ணதிருப்தியாக உண்டனன் என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனை கண்ணபிரான் தனது அன்பனை இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டை யழிக்குமாறு அநுமதித்தது அவதாரப்ரயோஜனம் நிறைவேறுதற்காக வென்க; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்ட ஜந்துஸமூஹங்கள் தொலைந்தொழியும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளினனென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் காண்டவதகனச் சருக்கத்தில்—"மிடைந்த நால்வகை மகீருகங்களு நெடு வெற்பினங்களுந்துன்றி, அடைந்த தானவரரக்கர் பேருரகருக்காலயங்களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றுல தக்ககனும் வாழ் கானனமது கண்டா" என்ற செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வனத்தை அக்நிபகவான் உண்ணும்போது தேவேந்திரன் அதைத் தடுக்க முயன்றும் பயன்படவில்லையென்பது விளங்க "கண்டு அவன் நிற்க முனே" எனப்பட்டது.

காண்டவவனத்தை எரிக்க அநுமதித்த முகத்தால் பூமிபாரங்களைத் தொலைத்தும், தானே நேரில் பலதுஷ்டஜனங்களைக் கொன்றொழித்து அம்முகத்தாலும் பூமிபாரங்களைத் தொலைத்தும் அருளின எம்பெருமானுறையுமிடம் திருநீர்மலை என்றாயிற்று.

அரையன்—அரசன். முனே—முன்னே. வகிர்—பிளவு. (உ)

அலமன்னுமடல் சுரிசங்க மெடுத்தடலாழியினு லணியாருருவில் *
புலமன்னு வடம்புனை கொங்கையினாள் பொறைதீர முனாளடு வாளமரில் *
பலமன்னர்படச் சுடராழியினைப் பகலோன் மறையப் பணிகொண்டணிசேர் *
நிலமன்னனுமா யுலகாண்டவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (ங)

அணி ஆர் உருவில்	அழகு பொருந்திய திருமேனியிலே
அடல் ஆழியினால்	தீக்ஷ்ணமான திருவாழியோடுகூட
அலம்	கலப்பையையும்
மன்னும் அடல் சுரி சங்கம்	(எதிரிகட்கு) நித்யபயங்கரமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
எடுத்து	தரித்துக் கொண்டிருப்பவனாயும்
முன்	முன்னொருகால்,
புலம் மன்னு வடம் புனை கொங்கையினாள்	மநோஹரமான முத்து வடங்களணிந்த முலையையுடையளான பூமிப்பிராட்டியினுடைய
பொறை	பாரமானது
தீர	தொலையும்படி
ஆள் அடு வாள் அமரில்	ஆள்களையெல்லாம் முடிக்கிற மஹத்தான யுத்தத்திலே
பல மன்னர் பட	பல அரசர்கள் நசிக்கும்படி (செய்தவனாயும்)
பகலோன் மறைய	ஸூர்யன் மறையும் படியாக
சுடர் ஆழியினை பணிகொண்டு	ஒளிமிக்க திருவாழியைக் காரியங் கொண்டவனாயும்
அணி சேர் நிலம் மன்னனும் ஆய்	அழகிய இந்நிலத்திற்கு நாயகனாயிருந்துகொண்டு
உலகு ஆண்டவனுக்கு	உலகங்களை ரக்ஷித்தவனாயுமிருக்கிற பெருமானுக்கு
இடம்	இருப்பிடம்

மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

* * *—[அலமன்னுமடல்.] திருநீர்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்;—தனது அழகிய திருமேனியிலே திருவாழி திருச்சங்கு கலப்பை முதலிய திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன்; முன்னொருகால் பூமிப்பிராட்டியின் பாரத்தைத் தொலைப்பதற்காக ஏற்பட்ட பெரிய போர்க்களத்திலே [அதாவது-பாரதயுத்தத்திலே] பல்லாயிரமரசர்களை மாளச்செய்தவன்; அந்தப் போர்தன்னிலே ஜயத்ரதனைக் கொல்லத் துணிந்த அர்ஜுநனது பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுதற்காகத் தனது திருவாழியைக்கொண்டு ஸூர்யனை மறைத்தவன்; இந்நிலவுலகம் முழுமைக்கும் பிரபுவாயிருந்துகொண்டு உலகங்களை ரக்ஷித்தருளும் பெருமான்; இப்படிப்பட்ட பெருமானுக்கு இருப்பிடம் திருநீர்மலை என்றதாயிற்று

எம்பெருமான் பலராமனாகத் திருவவதரித்தபோது கலப்பையை ஆயுதமாகக் கொண்டருளினனென்க. 'ஹலாயுதன்' என்றிறே பலராமனது திருநாமம். கலப்பையென்னும் பொருளதான ஹலம் என்ற வடசொல் இங்கு அலமெனத் திரிந்தது.

புலமன்னு வடம்புனை கொங்கையினாள் = திருமடந்தைபோலே மண்மடந்தையும் எம்பெருமானுக்குத் திவ்யமஹிஷியாதலால் இங்ஙனே சிறப்பித்து வருணிக்கப்பட்டாள்.

புலம்மன்னுவடம் = கண்ணும் மனமுமாகிற இந்திரியங்கள் வேறு பொருள்களிற் செல்லாது தன்னிடத்திலேயே பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற முத்து

வடம்; எனவே, மநோஹரமான முத்துவடமென்றதாயிற்று. பாரதயுத்தத்தில் எண்ணிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் முடிந்தமைபற்றி ஆளடுவோளமர் எனப்பட்டது.

பகலோன்மறையச் சுடராழியினைப் பணிகொண்ட வரலாறு:—அர்ஜுநன் பதின்மூன்றாநாட் போரில் தன் மகனான அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை மறுநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்ஞைகள் செய்ய, அது நிறைவேறக்கூடாதென்று அந்த ஜயத்ரதனை எதிரிகளால் உட்புகமுடியாதபடியாக வ்யூஹத்திலே நிறுத்திக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்த ராஜாக்கள்முன்னே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகல்நாழிகை முப்பதும் சென்றதாகத் தோற்றும்படி, நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும் தனது சக்கராயுதத்தைக்கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, 'ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனி நமக்குப் பிராணபயமில்லை; அர்ஜுநன் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறபடியே அக்நிப்ரவேசம் செய்யப் போவதைக் கண்டு களிப்போம்' என்றெண்ணி ஜயத்ரதன் வெளிப்பட்டு நின்றவளவிலே கண்ணபிரான் ஸுதர்சநாழ்வானை மீட்டுக்கொள்ள, ஸூர்யன் இன்னும் அஸ்தமிக்கவில்லையென்று உணர்ந்துகொண்ட அர்ஜுநன் உடனே தனது அம்பைக்கொண்டு அந்த ஜயத்ரதனைத் தலையறுத்துவிட்டனன் என்பதாம்.

கோடி ஸூர்யப்ரகாசமான திருவாழியைக்கொண்டு ஸூர்யனை மறைத்தல் எங்ஙனம் கூடுமெனின்; ஸூர்யனுடைய ஒளி கண்ணாலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால் இருட்டைப் போக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ளதனால் பளபளத்துக் கண்களை இருளப்பண்ணுமெனச் சமாதானங் கூறுவர் பெரியோர். மற்றுஞ் சிலவகையான ஸமாதானங்களும் கூறுவாருளர். ... ... (௯)

தாங்காததோராளரியாயவுணன்தனை வீடமுனிந் தவனாலமரும் *
பூங்கோதையர் பொங்கெரிமூழ்கவிளைத்ததவன்றியும் வென்றிகொள் வாளமரில்*
பாங்காகமுனைவரோடன்பளவிப் பதிற்றைந்திரட்டிப் படைவேந்தர்பட *
நீங்காச் செருவில் நிறைகாத்தவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (௰)

தாங்காதது — எதிரிகளுக்கு ஸஹிக்க முடியாத
ஓர் ஆள் அரி ஆய் — ஒப்பற்ற நரசிங்க மூர்த்தியாய்த் தோன்றி
அவுணன் தனை — (ஹிரண்யனென்னும்) அஸுரனை
வீட முனிந்து — முடியுமாறு சீறி,
அவனால் அமரும் — அவ்விரணியனால் நிலை பெற்றிருந்த
பூங்கோதையர் — பெண்டுகள்

பொங்கு எரி மூழ்க — எரிகிற நெருப்பிலே புகும்படி
விளைத்து — செய்தவனும்,
அது அன்றியும் — அதுவுமல்லாமல்,
முன் — முன்னே
வென்றி கொள் வாள் அமரில் — வெற்றியையுடைய பெரிய போர்க்களத்திலே
ஐவரொடு — பஞ்சபாண்டவர்களோடே

பாங்கு ஆக அன்பு அளவி — அவர்களுக்குத் தக்கபடி உறவுபண்ணிக் கலந்து,
படை — ஆயுதங்களை யுடையவர்களான
பதிற்றைந் திரட்டி வேந்தர் பட — நூற்றுவரான துரியோத ஞதிகள் முடிந்து போம் படி செய்தவனும்
நீங்கா செருவில் — மாளாத அப்பெரும் பூசலினுலே
நிறை — (த்ரௌபதியின்) நலத்தை
காத்தவனுக்கு — ரக்ஷித்தவனுயுமுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

[தாங்காததோராளரி.] திருநீர்மலையிலெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவ னெனில்; எவ்வகையாலும் எதிரிகட்குப் பொறுக்கமுடியாத மிக்க பிரதாபத்தை யுடைய நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து ஹிரண்யாஸுரனை முடித்த தனுல் அவ்விரணியனுல் நிலைபெற்றிருந்த பெண்டுகள் நெருப்பிலே விழுந்து உயிர்துறக்கும்படி செய்தவன்; பஞ்சபாண்டவர்கட்குப் படைத்துணையா யிருந்து துரியோதநாதியரை மாள்வித்தவன்; பாண்டவர் மனைவியான பாஞ் சாலியின் மானத்தைக் காத்தருளினவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானெழுந் தருளியிருக்குமிடம் திருநீர்மலை.

நீங்காச்செருவில் நிறைகாத்தவனுக்கு என்றவிடத்து, "பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார் களிற்றுக் கழல் மன்னர் கலங்கக் சங்கம்வாய்வைத்தான்" என்ற பாசுரமும், "அர்ஜுநனுக்கு தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூக்தியும் அநுஸந்திக்கத்தக்கன. ... ... (ச)

மாலுங்கடலார மலைக்குவடிட்டணைகட்டி வரம்புருவ மதிசேர் *
கோலமதிளாய விலங்கைகெடப் படைதொட்டொருகாலமரிலதிர *
காலமிதுவென் றயன்வாளியினுல் கதிர்நீண்முடி பத்துமறுத்தமரும் *
நீலமுகில்வண்ண னெமக்கிறைவற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (ரு)

ஒரு கால் — முன்னெருகாலத்திலே
மாலும் கடல் ஆர — பெரிய கடல் நிறையும்படி
மலைக்குவடு இட்டு — மலைக் கொடுமுடிகளைக் கொண்டு போட்டு
வரம்பு உருவ — அக்கரையிலே சென்று சேரும்படி
அணை கட்டி — ஸேது கட்டி,
மதி சேர் — சந்திரன் வரையில் ஓங்கியிருக்கிற
கோலம் மதிளாய — அழகிய மதிள்களை யுடைத்தான
இலங்கை — லங்காபுரியானது
கெட — அழியும்படியாக
படை தொட்டு — ஆயுதங்களைச் செலுத்தி
(அவ்வளவிலும் இராவணன் சரணக்காமல்)
அமரில் அதிர — போர்க்களத்தில் நின்று குமுறின வளவிலே
இது காலம் என்று — இவனை முடிப்பதற்கு இதுவே தக்க ஸமய மென்று கொண்டு
அயன் வாளியினுல் — ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே
கதிர் நீள் முடி பத்தும் அறுத்து — (கிரீடங்களால்) ஒளிபெற்ற நீண்ட பத்துத் தலைகளையும் அறுத்து
அமரும் — அயோத்திமாநகரில் பிராட்டியும் தானுமாக வந்து சேர்ந்த
நீலம் முகில் வண்ணன் — காளமேக நிறத்தனுன
எமக்கு இறைவற்கு — எம்பெருமானுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—,

[மாலுங்கடலார.] துஷ்டநிக்ரஹமும் சிஷ்டபரிபாலனமும் செய்தருளும் பொருட்டு ஸ்ரீராமனுகத் திருவவதரித்த காலத்துப் பஞ்சவடியில் பிராட்டியைப் பறிகொடுத்தபின்பு இலங்கையினின்றும் அவளை மீட்டுக்கொணர்வதற்காகக் கடலைக்கடக்க நேர்ந்தபோது வானரவீரர்களினுல் மலைக்கொடுமுடிகளைக் கொண்டு கடலிலே போடுவித்து அணைகட்டி அதன் வழியாக இலங்கைசென்று சேர்ந்து அந்நகரி அழியும்படியாக ஆயுதங்களைச் செலுத்தினபோது இராவணன் சளைக்காமல் போர்க்களத்திலே நின்று குமுறினவளவிலே, 'இவனுக்கு நல்ல புத்தியுண்டாகி நல்வழிப்படக்கூடுமோவென்று ஆந்தனையும் பார்த்தோம்; இவனுக்கு விபரீதபுத்தியொழிய அநுகூலபுத்தி அற்பமுமில்லை; இனி இவனை முடிப்பதே நன்று; முடிப்பதற்கு இதுவே நல்ல காலம்' என்று அறுதியிட்டு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே அவன் தலைகளை யெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளிப் பிராட்டியைக்கொண்டு அயோத்திமாநகர்க்கு மீண்டெழுந்தருளி அரசாண்ட பெருமான் உறையுமிடம் திருநீர்மலை என்றதாயிற்று. ... ... (ரு)

பாராருலகும் பனிமால்வரையும் கடலும் சுடருமிவையுண்டும்* எனக்
காராதெனநின்றவனெம்பெருமான் அலைநீருலகுக்கரசாகிய* அப்
பேரானை முனிந்த முனிக்கரையன் பிறரில்லை நுனக்கெனு மெல்லையினுன்*
நீரார் பேரான் நெடுமாலவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (சு)

ஆர் பார் உலகும்	விசாலமான பூலோகமும்
பனி மால் வரையும்	குளிர்ந்த பெரிய மலைகளும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களும்
சுடரும்	சந்திர ஸூரியர்களும்
இவை	ஆகிய இவற்றையடங்கலும்
உண்டும்	அமுது செய்தும்
எனக்கு ஆராது என நின்றவன்	'எனக்கு வயிறு நிறைய வில்லையே!' என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தவனும்
எம்பெருமான்	எம்போலியர்க்கு ஸ்வாமியானவனும்,
அலை நீர் உலகுக்கு அரசு ஆகிய அப்பேரானை முனிந்த முனிக்கு அரையன்	கடல் சூழ்ந்த உலகத்துக்கு ராஜாக்களென்கிற அந்தப் பேரையுடைய க்ஷத்ரிய குலத்தைச் சீறிக்களைந்த பரசுராம முனிவராகத் தோன்றினவனும்
நுனக்கு பிறர் இல்லை எனும் எல்லையினுன்	'உனக்கு மேற்பட்டாரொருவருமில்லை' என்னும்படியாகப் பெருமையின் எல்லையிலே நிற்பவனும்
நீர் ஆர் பேரான்	நீர்வண்ணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவனுமான
நெடு மால் அவனுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு

இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலையே—.

[பாராருலகும்.] திருநீர்மலையிலுள்ள பெருமான் எப்படிப்பட்டவனெனில்; "உலகமுண்ட பெருவாயன்" என்றபடி உலகிலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் வயிறுநிறைய அமுதுசெய்தும் இன்னமும் இப்படிப்பட்ட உலகங்கள் பல்லாயிரம் உள்ளே யடங்கும்படி இடமுடையவன்; இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் நிலவுலகில் க்ஷத்ரியப்பூண்டு வேரறும்படி களைந்தொழித்த பரசுராம

முனிவரனுக அவதரித்தவன்; தனக்குமேற்பட்டா ரொருவருமில்லை யென்னும் படி பெருமையின் மேலெல்லையிலே நிற்குமவன்; நீர்வண்ணனென்று திருநாம முடையவன்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு உறைவிடம் திருநீர்மலை.

உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்ரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராம னாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோம தேனுவைக் கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீர்யார் ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனாலேயே க்ஷத்ரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரை யும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பரசுராமன் ஏழு சிரஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புத மானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும், அவனினும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனினும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறு படுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தனன்; அங்ஙனம் மிக வலியவனாய் திக்விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜு நன் கட்டிச்சிறையிலிட்டனன்; அவனைப் பரசுராமபிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டனன் என்க. எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறும் அவதாரமாயிருப்பன் இப்பரசுராமன்.

இப்படிப்பட்ட பரசுராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரதராமன் மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்;—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணு வின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத் திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனினும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேச மென் றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்

பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் கார்யகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வ்யாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸநைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதுமாத்திரமுண்டு. 1. “மண்ணடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி” என்றும் 2. “வென்றிமாமழுவேந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா!” என்றும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்வதும் விரோதிநிரஸநஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்தமாத்திரமே யென்க.

மூன்றாமடியின் முதலில் “பேரானை” என்றது ஜாத்யேகவசநம் என்று கொண்டால் ‘க்ஷத்ரியர்கள்’ என்று பொருள்படும். அன்றி, கார்த்தவீர்யார்ஜுநனொருவனையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

“பிறரில்லைநுனக்கு” என்றது—பக்தர்கள் சொல்லும் சொல்லின் அநுகாரமென்க.

நீரார்பேரான் = திருநீர்மலை யெம்பெருமானுக்கு நீர்வண்ணன் என்று திருநாமம். “நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன்” என்ற திருநெடுந்தாண்டகம் காண்க. ... ... (௬)

புகாருருவாகி முனிந்தவனைப் புகழ்வீட முனிந்துயிருண்டு * அசுரன்
நகராயின பாழ்பட நாமமெறிந்ததுவன்றியும் வென்றிகொள் வாளவுணன் *
பகராதவ னாயிரநாமமடிப் பணியாதவனைப் பணியாலமரில் *
நிகராயவன் நெஞ்சிடந்தானவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (எ)

புகர் ஆர் உரு ஆகி	(கண்ணபிரானை தன்னைப்போலவே சங்கு சக்கரங்களைச் செய்வித்துத் தரித்துக் கொண்டதனால்) ஒளிமிக்க உருவையுடையனாய்	புகழ் வீட முனிந்து	(அவனுடைய) புகழ் ஒழியும்படி சீறி
முனிந்தவனை	(தன்மீது) கோபத்தைக் காட்டினவனை பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனை	உயிர் உண்டு	(அவனது) பிராணனை அபஹரித்தவனும்,
		அசுரன்	ஆஸுரப்ரக்ருதியான அவனுடைய
		நகர் ஆயின	நகரங்களாக அமைந்திருந்த பல ஸ்தானங்களை

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—6. 2. பெரிய திருமொழி 5—3—1.

நாமம் பாழ்பட எறிந்து	பேருங்கூட அழிந்துபோம்படியாக த்வம்ஸம் பண்ணினவனும்
அது அன்றியும்	அது தவிரவும்,
வென்றி கொள் வாள்	வெற்றிபொருந்திய வாளைத் துணையாகவுடையனாய்
ஆயிரம் நாமம் பகராதவன்	(தன்னுடைய) ஸஹஸ்ர நாமங்களில் ஒன்றையும் சொல்லாதவனாய்
அடி பணியாதவன்	திருவடிகளிலே வணங்காதவனாய்
அமரில் நிகர் ஆயவன்	போர்புரிவதில் தன்னோடு ஒத்தவனாயிருந்த
அவுணனை	இரணியாசுரனுடைய
நெஞ்சு	மார்வை
பணியால்	(ப்ரஹ்லாதனுடைய) சொல்நிமித்தமாக
இடந்தான் அவனுக்கு	பிளந்தவனுமான எம்பெருமானுக்கு

இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலை—.

[புகராருருவாகி.] ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரகாலத்தில் பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன் என்பானொரு அரசன் பிறந்திருந்தான்; பல மூடர்கள் திரண்டு 'நீதான் வாஸுதேவன்' என்று அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவனும் 'நானே வாஸுதேவன்' என்று மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்கு சக்கரம் கிரீடம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துத் தானணிந்துகொண்டு, தூதனையழைத்து "நீ கிருஷ்ணனிடம் போய் என் பெயரைச்சொல்லி 'இன்னான் வாஸுதேவனாயிருக்க, நீ அவனுடைய சங்கு சக்கரங்களைத் தரிக்கக்கூடாது; இன்று முதல் விட்டுவிட வேண்டியது; இல்லையாகில் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை வென்றாயாகில் தரிக்கலாம்' என்று சொல்லவேண்டியது" என்று சொல்லியனுப்ப, அங்ஙனமே அந்தத்தூதன் வந்து கிருஷ்ணனிடம் அச்செய்தியைச் சொல்ல, கண்ணபிரான் சினமுற்றுப் பெரியதிருவடியின்மீதேறிச் சென்று போர்செய்து அப்பௌண்ட்ரகனைத் தனது திருவாழியினால் தலையறுத்துக் கொன்றொழித்தனன்—என்ற கதையை முன்னடிகளிலருளிச் செய்கிறார்.

பௌண்ட்ரகன் க்ருத்ரிமமான சங்குசக்கரங்களைச் செய்வித்து அணிந்துகொண்டதனால் ஒருதேஜஸ்ஸு தோன்றப்பெற்றமைபற்றிப் புகராருருவாகி முனிந்தவனென்றார். அவன் தனக்காக அமைத்துக் கொண்டிருந்த பல நகரங்களையும் கண்ணபிரான் நீறுபடுத்தினவீறு இரண்டாமடியில் கூறப்பட்டது. ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனை முடித்தமை சொல்வன முன்னடிகள்–என்றும் வியாக்கியானித்தருளினர் பெரியோர்.

நாம மெறிந்து = பெயருங்கூட இல்லையாம்படி செய்து.

இனி, பின்னடிகள் இரணியனை முடித்தமை கூறுவன.

ஆகவிப்படி துஷ்டர்களைக் களைந்தொழித்து சிஷ்டர்களைக் காத்தருளும் பெருமானுக்கு உறைவிடம் திருநீர்மலை—என்றாராயிற்று. ... (எ)

பிச்சச்சிறுபீலி பிடித்துலகில் பிணந்தின் மடவாரவர்போல் * அங்ஙனே
அச்சமிலர் நாணில ராதன்மையால் அவர்செய்கைவெறுத்தணிமா மலர்தூய் *
நச்சிநமனாரடையாமை நமக்கருள்செய்யென வுள்குழைந்தார்வமொடு *
நிச்சம்நினைவார்க் கருள்செய்யுமவற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (அ)

உலகில்	இவ்வுலகத்திலே
பிச்சம் சிறு பீலி பிடித்து	பிச்சங்களையுடைத்தாய்ச் சிறிதான மயிலிறகைக் கையிலே வைத்துக் கொண்டு (இருப்பவர்களான ஜைநர்கள்)
பிணம் தின் மடவார் அவர் போல் அங்ஙனே	பிணங்களைப் பிடுங்கித் தின்கிற பிசாச ஸ்த்ரீகளைப்போலே (திகம்பரர்களாய்த் திரிகையாலே)
அச்சம் இலர்	பயமில்லாதவர்களாயும்
நாண் இலர் ஆதன்மையால்	வெட்கமில்லாதவர்களாயுமிருக்கையாலே
அவர்	அப்படிப்பட்ட ஜைநர்களினுடைய
செய்கை	நடத்தைகளை
வெறுத்து	வெறுத்துத் தள்ளிவிட்டு
அணி மா மலர் தூய்	அழகிய சிறந்த புஷ்பங்களைக்கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து
நச்சி	பக்திபண்ணி
நமனுர் அடையாமை நமக்கு அருள் செய் என	‘யமன் (எங்களைக்) கிட்டாதபடி (எமக்கு) அருள்புரியவேணும்’ என்று
உள் குழைந்து	மனங்குழைந்து
ஆர்வமொடு	அன்புடனே
நிச்சம்	நித்யமாக
நினைவார்க்கு	அநுஸந்திக்குமடியவர்களுக்கு
அருள் செய்யுமவற்கு	கிருபைபண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு

இடம் மா மலை ஆவது நீர்மலை—.

[பிச்சச்சிறுபீலி,] முன் ஒன்றரையடியால் ஜைநர்களின் நடவடிக்கையைப் பழித்துக் கூறுகின்றார். ஜீவஹிம்ஸை செய்யக்கூடாதென்கிற நூற்கொள்கையிலே ஜைநர்கள் மிகவும் ஊற்றமுடையராயிருப்பர்; தரையில் நடக்கும்போது பூச்சிகளும் புழுக்களும் காலில்மிதிபட்டு முடிந்து போகுமென்று ஜீவஹிம்ஸைக்கு வெருவி மயிலிறகுகளை விளக்குமாறுகக்கட்டிக் கையிலேகொண்டு தரையை விளக்கிக்கொண்டே நடந்துசெல்லுவார்கள்; இதனைச் சொல்லுகிறது “பிச்சச்சிறுபீலி பிடித்து” என்று. திகம்பரச்சாமிகளாய்த் திரிவது முண்டாகையால் அதனைச் சொல்லுகிறது “பிணந்தின் மடவாரவர்போல் அச்சமிலர் நாணிலர்” என்று. பிணங்களைப்பிடுங்கித் தின்கிறபிசாசுகள் வெட்கமும் அச்சமுமின்றியே துணியில்லாமல் திரிவதுபோலத் திரிகின்றனராம் ஜைநர்கள். இதுபற்றியே ‘ஜைநப்பிசாசுகள்’ என்ற வ்யவஹாரம் உலகிற்பெரும்பாலும் வழங்குகின்றதென்பர். இப்படி அநாவச்யகமாயும் அநுசிதமாயுமுள்ள நடத்தைகளையுடைய ஜைநர்களின் செய்கையிலே ஜுகுப்ஸைகொண்டு அந்தரங்க பக்தியுடனே தன்னைவந்துபணிகின்ற பக்தர்கட்கு அருள்செய்யும் பெருமானுறையுமிடம் திருநீர்மலை—என்றதாயிற்று.

நித்யம் என்ற வடசொல் நிச்சமெனத்திரிந்தது. “நமக்கு நிச்சம் அருள் செய்” என்றும், “நிச்சம் உள்குழைந்து நினைவார்க்கு” என்றும், “நிச்சம் அருள் செய்யுமவற்கு” என்றும் மூன்றுவிதமாக அந்வயிக்கலாம்.

அவைதிகமதங்களில் அபிமானத்தை விட்டொழித்து வைதிகஸம்ப்ரதாயத்தில் அன்புபூண்டிருக்குமடியவர்கட்குத் திருவருள் செய்பவன் திருமால் என்கிறது இப்பாட்டு. ... ... (அ)

பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர்கேட்பதன்முன், பணிவார்வினைகள் *
நாசமது செய்திடுமோதன்மையால் அதுவே நமதுய்விடம் நாண்மலர்மேல் *
வாசமணி வண்டறை பைம்புறவில் மனமைந்தோடு நைந்துழல்வார் * மதியில்
நீசரவர்சென் றடையாதவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. (கூ)

நமர்	நம்முடையவர்களே!
இது பேசும் அளவு அன்று	இந்த திவ்யதேசவைபவம் நம்மால் சொல்லி முடிக்கப்போகாது;
பிறர் கேட்பதன் முன்	(இது) நாஸ்திகாதிகளின் காதில் விழுவதற்கு முன்னமே
வம்மின்	வந்து கேளுங்கள்;
அது	அந்த திவ்யதேசமானது
பணிவார் வினைகள் நாசம் செய்திடும்	தன்னை வணங்குமவர்களின் பாவங்களைத் தொலைக்கும்;
ஆதன்மையால்	ஆகையாலே
அதுவே	அந்த திவ்யதேசமே
நமது உய்வு இடம்	நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பானது;
	(அஃது எவ்விடமென்ருல்)
மனம் ஐந்தொடு நைந்து உழல்வார்	நெஞ்சானது ஐந்து விஷயாந்தரங்களிலே செல்லப்பெற்று மிகவும் வருந்துகிறவர்களாயும்
மதி இல்	புத்தி கெட்டவர்களாயுமிருக்கிற
நீசர் அவர்	அற்ப மனிதர்கள்
சென்று அடையாதவனுக்கு இடம்	சென்று கிட்ட முடியாதவனான எம்பெருமானுக்கு இடமானதும்
நாள் மலர் மேல்	அப்போதலர்ந்த பூவின் மேலே (படிந்து)
வாசம் அணி வண்டு	பரிமளத்தை ஏற்றுக் கொண்ட வண்டுகள்
அறை	ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற
பை புறவில்	பரந்த சோலைகளையுடையதுமான
மா மலை ஆவது நீர்மலை	சிறந்த மலையாகிய திருநீர்மலையாம்.

[பேசுமளவன்றிது.] நாம் அடைந்து உஜ்ஜீவிப்பதற்குப் பாங்கான திவ்ய தேசம் திருநீர்மலை என்று சில அந்தரங்கர்களையழைத்து ஏகாந்தமாக அருளிச்செய்கிருர். நமர் என்றது அண்மைவிளி; நம்முடையவர்காள்! என்று அந்தரங்கர்களான சில பகவத்விஷயரஸிகர்களை அழைக்கிறபடி. நமர்களே! பிறர்கேட்பதன்முன் வம்மின் = சிறந்த அர்த்தவிசேஷம் நாஸ்திகர்களின் செவியிற்படக்கூடாதாகையால் உங்களுக்கு ஏகாந்தமாகச் சொல்லுகிறேன் வாருங்கள் என்றழைக்கிருர். சொல்லப்புகுவதற்கு முன்னே திவ்ய தேச வைபவத்தைத் தாம் அநுஸந்தித்து "இது பேசுமளவன்று" என வியக்கிருர். பணியுமவர்களின் தீவினைகள் முழுவதையும் உடனே நாசஞ் செய்யுமதான இத் திவ்யதேசமே நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக்கு உரிய திருப்பதியாமென்ருராயிற்று— முன்னடிகளில்.

மனம்ஐந்தோடு நைந்து உழல்வார் = சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்கிற ஐந்து விஷயங்களும் விஷயாந்தரங்களெனப்படும். இவற்றிலே ஊன்றுகிறவர்கள்: புத்திகெட்ட அற்ப மனிதர்களேயாவர்; அப்படிப்பட்டவர்களால் அடையக்கூடாதவன் எம்பெருமான்; அப்பெருமானுக்கு உறைவிடம் திருநீர்மலை.

இரண்டாமடியினிறுதியில் "நாண்மலர் மேல்" என்றும் "நாண்மலர் தூய்" என்றும் இருவகையான பாடபேதமுண்டென்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை; பிந்தின பாடத்தில் "நாண்மலர் தூய் பணிவார்" என்று அந்வயமாகக் கூட்டுவது. .... (கூ)

நெடுமாலவன் மேவிய நீர்மலைமேல் நிலவும்புகழ் மங்கையர்கோன் * அமரில்
கடமா களியானைவல்லான் கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலைவல்லார்க்கு * உடனே
விடுமால்வினை, வேண்டிடில் மேலுலகு மெளிதாயிடுமன்றி யிலங்கொலிசேர் *
கொடுமாகடல் வையகமாண்டு மதிக்குடை மன்னவராயடிகூடுவரே. (௰)

நெடு மால் அவன் மேவிய	ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் செய்தருளப்பெற்ற
நீர்மலை மேல்	திருநீர்மலை விஷயமாக,
நிலவும் புகழ்	நித்யமான புகழையுடையரும்
மங்கையர் கோன்	திருமங்கைநாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
அமரில்	போர்க்களத்திலே
கடம் மா களி யானை வல்லான்	மதத்தாலே மிகவும் களித்த யானையை நடத்தவல்லவருமான
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
தமிழ் மாலை	இத்தமிழ்த்தொடையை
வல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
வினை	(உள்ள) பாவங்கள்

உடனே	அப்போதே
விடும்	அகன்றொழியும்; (ஆல்—அசை.)
வேண்டிடில்	அபேக்ஷையுண்டாகில்
மேல் உலகும்	சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களின் அநுபவமும்
எளிது ஆயிடும்	ஸுலபமாகும்;
அன்றி	அதுவுமல்லாமல்,
இலங்கு ஒலி சேர் கொடு மா கடல் வையகம்	விளங்காநின்ற கோஷத்தையுடைய வளைந்த பெரிய கடலால் சூழப்பட்ட பூமியை
மதி குடை மன்னவர் ஆய் ஆண்டு	சந்திரனை யொத்த வெண்கொற்றக்குடையையுடைய ராஜாக்களாய் அரசாண்டு (பின்பு)
அடி கூடுவர்	அவனது திருவடிகளைக் கிட்டப் பெறுவர்கள்.

[நெடுமாலவன்.] இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். இடைவிடாது பகவத் விஷயத்தை அநுபவிக்குமவரென்கிற பெரும் புகழையுடையரும், ராஜாதிராஜரான தன்மைக்கு ஏற்ப மதகளிற்றை நடத்திப் போர்செய்ய வல்லவருமான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை ஓதவல்லவர்களுக்கு எத்தனை பாவங்களிருந்தாலும் அவையடங்கலும் அப்போதே அகன்றொழியும்; அதனால் மோக்ஷத்தைப்பெறுவர்கள். மோக்ஷத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்கிற விருப்பமின்றிச் சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களில் அநுபவங்களை விரும்புமவர்கட்கும் அவை எளிதாம். இவ்வுலகத்திலேயே வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் வாழ்ந்திருந்து நெடுநாள் அரசாட்சி செய்து பிறகு பரமபதஞ்சென்று அடிமை செய்யவேணுமென்று விருப்பமுண்டாகிலும் அதுவும் தலைக்கட்டலாகும்; ஆகவே இப்பிரபந்தம்—ஐஹிகம் ஆமுஷ்மிகம் என்ற இருவகைப் பலன்களையும் எளிதில் ஸாதித்துத் தரவல்லது—என்றதாயிற்று. ... ... (௰)

அடிவரவு:—அன்று காண்டா அலம் தாங்காத மாலும் பாரார் புகரார் பிச்சம் பேசும் நெடுமால் பார்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி.

பாராயதுண்டுமிழ்ந்த.

(திருக்கடல்மல்லைத்திருப்பதிவிஷயம்.)

பாராயதுண்டுமிழ்ந்த பவளத்தூணைப்
படுகடலிலமுதத்தைப் பரிவாய்கீண்ட
சீரானை * எம்மானைத் தொண்டர்தங்கள்
சிந்தையுள்ளே முளைத்தெழுந்த தீங்கரும்பினை *
போரானைக் கொம்பொசித்த போரேற்றினைப்
புணர்மருத மிறநடந்த பொற்குன்றினை *
காரானை யிடர்கடிந்த கற்பகத்தைக்
கண்டதுநான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (க)

பார் ஆயது	உலகமாக வுள்ளவற்றை யெல்லாம்
உண்டு	(பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்து
உமிழ்ந்த	(பிரளயம் கழிந்தபிறகு) வெளிப்படுத்தினவனும்
பவளம் தூணை	பவழத்தூண்போலே விரும்பத்தக்கவனும்
படு கடலில் அமுதத்தை	ஆழ்ந்த கடலிலுண்டான அமுதம்போலே போக்யனானவனும்
பரி வாய் கீண்ட சீரானை	குதிரை வடிவுடன் வந்த கேசியென்னுமஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்தெறிந்த வீரலக்ஷ்மியை யுடையவனும்
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
தொண்டர் தங்கள் சிந்தை உள்ளே	அடியவர்களுடைய நெஞ்சினுள்ளே
முளைத்து	தோன்றி
எழுந்த	அபிவிருத்தியடைகின்ற
தீம் கரும்பினை	இனிய கரும்பு போன்றவனும்
போர் ஆனை	போர் செய்யவந்த குவலயாபீடமென்னும் யானையினுடைய
கொம்பு	தந்தங்களை
ஒசித்த	முறித்தெறிந்த
போர் ஏற்றினை	யுத்தஸாமர்த்திய முள்ளவனும்
புணர் மருதம் இற நடந்த	இரட்டை மருதமரங்கள் முறியும்படி தவழ்ந்தவனும்
பொன் குன்றினை	பொன்மலைபோல் அழகியவனும்
கார் ஆனை இடர் கடிந்த	பெரிய கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைத் தொலைத்தவனும்
கற்பகத்தை	கல்பவ்ருக்ஷம்போல ஸர்வ ஸ்வதானம் செய்பவனுமான எம்பெருமானை
நான் கண்டது	அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்றது
	(எவ்விடத்திலென்றால்)
கடல்மல்லை தலசயனத்து	ஸ்தலசாயிப்பெருமாளுடையதான திருக்கடல்மல்லையிலே.

[பாராயதுண்டுமிழ்ந்த.] இத்திருமொழியாலும் மேல்திருமொழியாலும் திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸநம் செய்தருளுகிறார். அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கு 'ஸ்தலசாயீ' என்று வடமொழித்திருநாமம். ஸ்ரீபுண்டரீகமஹர்ஷியின் கையினால் பூஜிப்பிக்கப்பெற்று இன்னும் இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் கிடைக்கக்கூடுமோ வென்றெதிர் பார்த்துக்கொண்டு தரைக்கிடை கிடக்கிறபடி. அது தோன்ற இத்திருப்பதியின் திருநாமத்தைக் கடன்மல்லைத்தலசயனம் என்று ஆழ்வார் அநுஸந்திக்கிறார்.

திருக்கடல்மல்லைப்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; உலகங்களையெல்லாம் பிரளயத்திலே யெடுத்துத் தன் திருவயிற்றிலேவைத்து, அவை உள்ளே கிடந்து தளராதபடி பிறகு வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தவன்; பவழத்தூண் போன்றவன்; [அதாவது—தூணானது எப்படி பெருப்பெருத்த பாரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கிறதோ, அப்படியே பக்தர்களின் யோக க்ஷேமபாரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவன்; போக்யதை தோற்றுகைக்காகப் பவளத்தூண் எனப்பட்டது.] கடலில் நின்றும் கிளர்ந்த தேவபோக்யமான அமுதம் போன்றவன்; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன்னைக்கொல்லக் கறுக்கொண்ட கம்ஸனாலேவப்பட்டுக் குதிரைவடிவங்கொண்டு வதைசெய்ய வந்த கேசியென்னு மஸுரனுடைய வாயைக் கீண்டெறிந்து அவனை முடித்த வீரலக்ஷ்மி பொருந்தியவன்; இப்படிப்பட்ட திவ்ய சேஷ்டிதத்தைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவன்; பக்தர்களுடைய சிந்தையாகிற தோட்டத்திலே முளைத்து அவ்விடத்திலேயே அபிவிருத்தியடைகிற மதுரமான கரும்பு என்னலாம்படியிருப்பவன்; வில்விழா வென்கிற வியாஜத்தினால் கம்ஸனாலழைக்கப்பட்டு அவனது அரண்மனையினுட்புகும்போது தன்னைக் கொல்லுமாறு நிறுத்தப்பட்டுக் கறுக்கொண்டெதிர்ந்து வந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானையின் கொம்பினைப் பறித்தெறிந்து அதனை முடித்த ரணவீரன்; வெண்ணெய் களவு செய்ததற்காக யசோதையினால் உரலோடு பிணைக்கப்பட்டு அதனையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து சென்றபோது அஸுராவேசம்பெற்று வழியிடையேநின்ற இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தள்ளினவன்; பொன்மலைபோற் பளபளவென்று ஜ்வலிப்பவன்; முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் துடித்த கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரத்தைத் தொலைத்து அவன் கையிற் செந்தாமரைப்பூவைத் தனது திருவடிகளில் இடுவித்துக்கொண்டவன்; கற்பவிருக்ஷம் போலே ஸர்வஸ்வதானம் செய்தருள்பவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அடியேன் திருக்கடல்மல்லையிலே இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

"பாரையுண்டு" என்னாது "பாராயதுண்டு" என்றது—அமுது செய்யாமல் மிச்சப்பட்ட வுலகம் எதுவுமில்லை என்றதைக்காட்டும். பாரென்று பேர் பெற்றவை எல்லாவற்றையும் உண்டு என்கை. பார் என்னுஞ் சொல் பூமிக்கு மாத்திரம் வாசகமாயினும் இங்கு இலக்கணையால் உலகமென்று ஸாமாந்யப் பொருள் பெற்றிருக்கும்.

“ப்ரவாளஸ்தூணு” என்ற வடசொற்றொடர் பவளத்தூண் எனத்திரிந்தது. படுகடல்=ரத்னங்கள் படுகிற [–உண்டாகிற] கடல் என்றும், ஆழ்ந்த கடல் என்றும் பொருள்.

கடன்மல்லைத்தலசயனத்து = தலசாயிப்பெருமாளெழுந்தருளியிருப்பதனால் தலசயனமென்று பேர்பெற்றதும் கடற்கரையிலேயுள்ளதுமான மல்லாபுரியிலே–என்று பொருள் விரித்துக்கொள்க. புண்டரீகர் என்கிற ஒரு பரமபக்தர், கடலின் இக்கரையிலே ஒரு பெரிய தோட்டம் ஏற்படுத்தி அதில் சிறந்த புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி அவற்றைத் தொடுத்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று பாரித்தார்; கடலைக் கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தமையால் இக்கடலைக் கையால் இறைத்துவிட்டு வெறுந்தரையாக்கி கடந்தே செல்லுவோமென்று துணிந்து கடலை இறைக்கத்தொடங்கவே, எம்பெருமான் அவருடைய ஆதராதிசயத்தைக்கண்டு வியந்து உவந்து, தானே கடற்கடையிலே ஓடிவந்து அவரது தோப்பிலே தரைக்கிடை கிடந்து அவருடைய வழிபாடுகளை ஸ்வீகரித்தருளினன் என்பது புராணவரலாறு. (க)

பூண்டவத்தம் பிறர்க்கடைந்து தொண்டுபட்டுப்
போய்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்றுமோதி
மாண்டு * அவத்தம்போகாதே வம்மின் எந்தை
யென்வணங்கப்படுவானை * கணங்களேத்தும்
நீண்டவத்தைக் கருமுகிலை யெம்மான்தன்னை
நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தொத்தார்சோலை *
காண்டவத்தைக் கனலெரிவாய்ப் பெய்வித்தானைக்
கண்டதுநான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (உ)

அவத்தம் பூண்டு	ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்க வல்ல காரியங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு
பிறர்க்கு அடைந்து	பிறரை [நீசர்களை] ஆச்ரயித்து
தொண்டுபட்டு	(அவர்களுக்கு) அடிமை செய்தும்
பொய் நூலை	அபத்தங்களான பாஹ்யமதச் சுவடிகளை
மெய் நூல் என்று	யதார்த்தமான சாஸ்த்ரமாகக் கொண்டு
என்றும்	எப்போதும்
ஓதி	(அந்தச் சுவடிகளையே) வாசித்துக்கொண்டிருந்து
மாண்டு	முடிந்து
அவத்தம் போகாதே வம்மின்	பாழாய்ப் போகாமல் (உஜ்ஜீவிக்க) வாருங்கள்;
எந்தை	எனக்குத் தந்தையானவனும்
என் வணங்கப் படுவானை	என்போல்வாரும் வணங்குதற்கு உரியவனும்
கணங்கள் ஏத்தும்	(ஞானிகளின்) கூட்டங்களாலே துதிக்கப்படுபவனும்
நீண்ட அத்தை	அளவிறந்த அப்படிப்பட்ட வஸ்துவாக உள்ளவனும்
கரு முகிலை	காளமேகம் போன்றவனும்

எம்மான் தன்னை	அஸ்மத் ஸ்வாமியானவனும்	தொத்து ஆர் சோலை காண்டவத்தை	பூங்கொத்துகள் நிறைந்த சோலைகளையுடைய காண்டவவனத்தை
நின்றவூர் நித்திலத்தை	திருநின்றவூரில் (எழுந்தருளியிருக்கிற) முத்துக்கோவைபோலக் குளிர்ந்தவடிவை யுடையவனும்	கனல் எரிவாய்ப்பெய் வித்தானை	ஜ்வலிக்கிற அக்நியினுடைய வாயிலே புகுவித்தவனு மான பெருமானை
			நான் கண்டது கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே—.

[பூண்டவத்தம்.] தலசயனத்துறைவாரைத் தாம் ஸேவிக்கப் பெற்றது போல உலகிலுள்ளாரெல்லாரும் ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்கிற ஆசையினால், இங்கே ஸேவிக்கவாருங்களென்று மற்றும் பலரையும் அழைக்கிறார். வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டுக் காலத்தைப் பாழாக்குவாரும், வேதபாஹ்யர்கள் வேதகுத்ருஷ்டிகள் என்று சொல்லப்படுகிற மதாந்தரஸ்தர் களின் திரளிலேபுகுந்து ஸ்வரூபநாசம் அடைவாரும் பலருண்டாகையாலே அவர்களையும் விடமாட்டாத காருண்யத்தினால் அவர்களையும் மங்களா சாஸநத் திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளப் பாரிக்கிறார்.

அவத்தம் பூண்டு = அவத்தமாவது அவத்யம்; பொல்லாங்கு; ஸ்வரூபத் துக்கு ஹாநியை விளைக்கவல்ல காரியங்களைச் சொன்னபடி. ஸாத்விகர்களோடு ஸஹவாஸம், வைதிக புருஷார்த்தங்களைப் பெறவேணுமென்னும் விருப்பம் முதலியவற்றைத் தவிர்ந்து, ராஜஸர்களோடும் தாமஸர்களோடும் உறவுபண்ணு தல், நரகத்துக்கு வழிதேடிக்கொள்ளுதல் முதலிய தீமைகளை ஏறிட்டுக் கொண்டு, க்ஷுத்ரமநுஷ்யர்களிடத்தில் இழிதொழில் செய்தும், மதாந்தரஸ் தர்கள் ப்ரமத்தினாலும் வஞ்சனையினாலும் தப்புந்தவறுமாக எழுதிவைத்த புத்த கங்களை மெய்யான சாஸ்த்ரமென்று கொண்டு அவற்றோடே போதுபோக்கியும் பாழாய்ப்போகிற மனிசர்களே! இவ்விதமாக நீங்கள் கெட்டுப்போகாமல் என் சொல்லை ஆதரித்து இப்படி வாருங்கள்—என்று ஆழ்வார் அன்பார்ந்த சிந்தை யராய் அழைத்தவிடத்திலும் ஒருவரும் மீண்டுவரக்காணாமையாலே, அவர்களை விட்டொழிந்து, திருக்கடல்மல்லைப்பெருமானைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெற்ற பாக்கி யத்தை வாயாரச்சொல்லி மகிழ்கிறார்—எந்தையேன்வணங்கப்படுவானை என்று தொடங்கி.

கணங்கள்ஏத்தும் = 'கணம்' என்ற வடசொல் கூட்டமென்று பொருள் பெறும்; ஞானிகளான மஹான்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து நின்று ஏத்தும் படியாக வுள்ளவன் என்று கருத்து.

"நீண்டவத்தைக் கருமுகிலை" என்றும், "நீண்டவத்தக் கருமுகிலை" என்றும் பாடபேத முள்ளதாக வியாக்கியானம் காண்கிறது. முந்தினபாடத் தில், ஒருவகையாலும் அளவிடமுடியாத வஸ்துவாகவுள்ளவனை என்று பொருள். பிந்தின பாடத்தில், 'ஹஸ்தம்' என்னும் வடசொல் அத்தம் எனத் திரிந்திருப்பதாகக்கொள்க; யாசகர்கள் இருக்குமிடம் வரையில் நீண்டு செல்லு

கிற திருக்கையையுடைய காளமேகமென்று பொருளாம். உலகத்திற்காண்கிற காளமேகத்திற்குக் கை இல்லையாயினும், நீண்ட திருக்கைகளையுடைய விலக்ஷண மான காளமேகம் எம்பெருமான் என்கிறார் போலும்.

நின்றவூர்நித்திலத்தை = கீழ் இரண்டாந்திருமொழியில் ஆழ்வார் எவ்வுள் கிடந்தானை ஸேவித்தபின்பு திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்தருள்வதற்கு முந்தியே திருநின்றவூரைச் சேர்ந்தார்; அத்திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப் பெருமாள் அப்பொழுது ஆழ்வார்க்கு முகங்கொடாமல் பிராட்டியோடு ஸரஸ ஸல்லாபம் செய்துகொண்டு பராங்முகமாயிருந்திடவே, ஆழ்வார் அத்திருப் பதியை விட்டு அப்பால் சென்று திருவல்லிக்கேணியையும் திருநீர்மலையையும் ஸேவித்து இப்போது திருக்கடல்மல்லையையடைந்து பெருமானை ஸேவித்து நிற்கும்பொழுது திருநின்றவூரெம்பெருமான் திருமகளால் தூண்டப்பட்டு இவ்வாழ்வார் திருவாக்கினால் பாடல்பெற்றுச் சிறப்புறக்கருதிக் கடன்மல்லையில் வந்து ஸேவைஸாதிக்க, இப்போது, "நின்றவூர் நித்திலத்தைக்.......கண்டது நான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே" என்று—திருநின்றவூர்ப் பத்தராவிப் பெருமாளையும் இங்கே ஸேவிக்கப் பெற்றதாக அருளிச்செய்கிறாரென்று பெரி யோர்களின் நிர்வாஹம்.

நித்திலம் = வடமொழியில், 'நிஸ்தலம்' என்கிறசொல் முத்து என்னும் பொருளதாகக் கவிகளால் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது; "[illegible] = அதிவித்ருமமஸ்த நிஸ்தலாளீருசம்" என்று வரதராஜஸ்தவத் திலே கூரத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினர். அந்த நிஸ்தல மென்னும் வட சொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்துகிடப்பதாகக் கூறுவர்; இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பாருமுளர். விலக்ஷணமான போக்யதையையும் குளிர்ந்த வடிவுடைமையையுங் கருதி எம்பெருமானை முத்துக்கொத்தாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்கிறாரென்க.

காண்டவத்தைக் கனலெரிவாய்ப் பெய்வித்த வரலாறு கீழ்த்திருமொழி யின் இரண்டாம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது. ... (உ)

உடம்புருவில் மூன்றொன்றாய் மூர்த்திவேறாய்
　　உலகுய்யநின்றானை * அன்றுபேய்ச்சி
விடம்பருகு வித்தகனைக் கன்றுமேய்த்து
　　விளையாட வல்லானை வரைமீகானில் *
தடம்பருகு கருமுகிலைத் தஞ்சைக்கோயில்
　　தவநெறிக்கோர் பெருநெறியை, வையங்காக்கும் *
கடும்பரிமேல் கற்கியைநான் கண்டுகொண்டேன்
　　கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (ங)

உலகு உய்ய	(ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களாலே) உலகங்கள் வாழ்வதற்காக (ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனே மூன்று வடிவுகொண்டு காரியஞ் செய்கையாலே)	தடம்	தடாகங்களிலே
உடம்பு உருவில்	சரீரசரீரிபாவத்தையிட்டுப் பார்க்குமளவில்	பருகு	(கன்றுகளுக்கு நீர் குடிக்கும் விதத்தைப் பயிற்றுவிக்கைக்காகத் தான் இறங்கிக் கையை முதுகிலே கட்டிக்கொண்டு) தண்ணீர் குடித்தவனும்
மூன்று ஒன்று ஆய்	மூன்று தத்துவமும் ஒருபடியாய்	கரு முகிலை	காளமேகம் போன்றவனும்
மூர்த்தி வேறு ஆய்நின்றானை	(உண்மையில்) ஸ்வரூபம் வேறுபட்டு நிற்குமவனும்	தஞ்சை கோயில்	தஞ்சை மாமணிக்கோயிலிலே
அன்று	கண்ணனாகப்பிறந்த அக்காலத்து	தவம் நெறிக்கு ஓர் பெரு நெறியை	தன்னைக் கிட்டுகைக்கான உபாயங்களிலே சிறந்த உபாயம் தானாக நிற்பவனும்
பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய	வையம் காக்கும்	உலகத்தைக் காப்பதற்காக
விடம்	(முலையில் தடவியிருந்த) விஷத்தை	கடு பரி மேல் கற்கியை	கடுநடையுடைய குதிரையின்மேலே கல்கியவதாரம் செய்யப்போகிறவனுமான எம்பெருமானை
பருகு	பானம்பண்ணின	கடி பொழில் சூழ் கடல் மல்லை தல சயனத்தே	மணம்மிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கடன்மல்லையிலே
வித்தகனை	ஆச்சரியபூதனும்		நான் கண்டுகொண்டேன்—.
கன்று மேய்த்து விளையாட வல்லானை	கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடுகைக்காக வந்து பிறந்தவனும்		
வரை மீ கானில்	மலைமேலுள்ள காடுகளிலே		

[உடம்புருவில்.] உலகுஉய்ய உடம்புருவில் மூன்றுஒன்றாய் மூர்த்தி வேறாய்நின்றானை = பரமபுருஷனான எம்பெருமானுக்கு சேதநாசேதநங்கள் முற்றும் சரீரங்கள் என்பது ஸித்தாந்தம்; “அங்காந்யந்யா தேவதா: = அங்காநி அந்யா தேவதா:” என்று விசேஷித்தும் ஓதப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, சரீர சரீரிபாவமாகிற விசிஷ்ட வேஷத்தைத்தையிட்டுப் பார்க்குமளவில் வேற்றுமை ஏற்படுவதற்கு வழியின்றியே “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் = ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்” என்றும் “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம = ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றும் அபேதமேயுள்ளதாகச் சொல்லும்படியாயிருக்கும்; உலகத்தில், சரீரத்தோடு கூடின ஒரு ஆத்மாவைப்பற்றி நாம் வ்யவஹரிக்கும்போது, சரீரத்தைத் தனிப்பட்ட வஸ்துவாகவும் சரீரியான ஆத்மாவைத் தனிப்பட்ட வஸ்துவாகவும் பிரித்து இரண்டாக வ்யவஹரியாமல் இரண்டையுஞ் சேர்த்து ஓரே பொருளாக வ்யவஹரியா நின்றோமன்றோ; இந்த ஐக்கிய வ்யவஹாரத்திற்கு சரீர சரீரி பாவமாகிற ஸம்பந்தமே நிமித்தம்; அதுபோலவே, பிரமன் முதலிய தேவதைகட்கும் எம்பெருமானுக்கும் சரீர சரீரி பாவஸம்பந்தம் சாஸ்த்ரஸித்

தமாயிருப்பதால் அந்த ஸம்பந்தத்தையிட்டு நோக்குமளவில் வேற்றுமை தோன்றாது ஒற்றுமை தோன்றும்; இதனையே 'உடம்புருவில் மூன்றொன்றாய்' என்பதனாலருளிச்செய்கிறார்.

[மூர்த்திவேறாய்நின்றானை.] உண்மையில் ஸ்வரூபபேதம் உண்டாகை யாலே அதைச் சொன்னபடி. ஆக இத்தால் தேறின பொருள் யாதெனில்;— "பிரமன் சிவன் இந்திரன் சந்திரன் முதலிய தெய்வங்களெல்லாம் நாரா யணனே" என்று சாஸ்த்ரத்திற் பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அவ் விடங்களை எப்படி நிர்வஹிக்கவேணுமென்றால்; 'பிரமன் முதலிய தெய்வங் களைச் சரீரமாகக்கொண்ட ஸர்வ சரீரியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே' என்று சொல்லிற்றாக நிர்வஹிக்கவேணும்; தெய்வங்கள் பலபலவுள்ளனவாக எவ்விடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, அவ்விடங்களில், ஸர்வசரீரியான ஸ்ரீமந்நாராயணனிற்காட்டில் சரீரங்களான தெய்வங்களுக்கு உள்ள ஸ்வரூப பேதம் சொல்லப்படுவதாக நிர்வஹிக்கவேணும்—என்கிற இந்த அர்த்தம் இப்பாட்டில் முதலடியாற் காட்டப்பட்டதாகக் கொள்க.

பிரமன் சிவன் முதலிய தெய்வங்களைத் தனிப்படவும் நிறுத்தினது எதுக் காகவென்னில்; ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் முதலிய சில லோகவ்யாபாரங்கள் நடை பெறுவதற்காக வென்பார் "உலகுய்ய" என்கிறார்.

"வரைமீகானில்தடம்பருகுகருமுகிலை" என்பதற்கு நஞ்சீயர் பொருள் சொல்லும்போது வேறொரு விதமாகச் சொல்லாநிற்க, அதைக்கேட்டுக்கொண் டிருந்த பிள்ளையழகியமணவாளப்பெருமாளரையர் "இவ்விடத்திற்கு பட்ட ரருளிச்செய்யும் பொருள் இப்படியன்றே" யென்று சொல்லி, பட்டரருளிச் செய்யும் விசேஷார்த்தத்தை ஸ்மரிப்பித்தாராம்; அதாவது—மலைமேல் காட் டிலேயுண்டான தடாகங்களில் கன்றுகள் தண்ணீர் குடிக்கப்புகுந்தால் இளங் கன்றுகளாகையாலே நீரிலே முன்னே யிறங்கிக்குடிக்க அஞ்சுமாம்; அக்கன்று கட்கு நீருண்ணும் விதத்தைப் பழக்குவிப்பதற்காகக் கண்ணபிரான் தான் தன் முதுகிலே கையைக்கட்டிக் கவிழ்ந்து நின்று தண்ணீரமுதுசெய்து காட்டுவன்; அதைச் சொல்லுகிறது "வரைமீகானில்தடம்பருகு" என்று.

தவநெறிக்குஅரியவருநெறியை = எம்பெருமானைப் பெறுவதற்குக் கரும யோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் முதலிய உபாயங்கள் பல விதிக்கப்பட் டிருந்தாலும், ஆனையின்மேல் ஏறநினைப்பார்க்கு ஆனையின் காலைப்பற்றியே ஏற வேண்டுவதுபோல் எம்பெருமானது திருவடிகளைப்பற்றியே அவனைப்பெறுதல் சிறக்குமென்றும் அவனே ஸித்தோபாயமென்றும் பரமைகாந்தி ஸித்தாந்தமா யிருத்தலால், எல்லாவுபாயங்களினுள்ளும் சீரிய உபாயம் தானேயாயிருப்பவ னெனப்பட்டது.

தருமங்கள் முற்றும் குன்றி அதருமங்கள் அதிகரித்துக் கலிமுற்றுங் காலத்தில் எம்பெருமான் குதிரையின்மீதேறிவந்து கல்கி யென்னுந் திருநாம முண்டயனாய் துஷ்டர்களைத் தொலைத்து மண்ணின் பாரம் நீக்குவானென்று

நூற்கொள்கையுள்ளதனால் "கடும்பரிமேல் கற்கியை" என்கிறார்; இது பவிஷ்யதவதாரம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருக்கடன்மல்லையிலே ஸேவிக்கப் பெற்றேனென்றாராயிற்று. .... (ங)

பேய்த்தாயை முலையுண்ட பிள்ளைதன்னைப்
பிணைமருப்பிற் கருங்களிற்றைப் பிணைமானோக்கின் *
ஆய்த்தாயர் தயிர்வெண்ணெ யமர்ந்தகோவை
அந்தணர்தமமுதத்தைக் குரவைமுன்னே
கோத்தானை * குடமாடு கூத்தன்தன்னைக்
கோகுலங்கள் தளராமல் குன்றமேந்திக்
காத்தானை * எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடல்மல்லைத்தலசயனத்தே. (ச)

தாய்	தாய்வடிவையெடுத்துக் கொண்டு கொல்லவந்த
பேயை	பூதனையென்னும் பேய்ச்சியினுடைய
முலை	(விஷந்தடவின) முலையை
உண்ட	உறிஞ்சியமுதுசெய்த
பிள்ளைதன்னை	குமாரனும்,
பிணை மருப்பின் கரு களிற்றை	இரண்டு கொம்பு முளைத்த கரிய யானைக்குட்டிபோல் இனியனும்,
மான் பிணை நோக்கின்	மான் பேடையின் நோக்குப் போன்ற நோக்கையுடைய
ஆய் தாயர்	இடைத்தாயாரான யசோதையினுடைய
தயிர் வெண்ணெய்	தயிரிலும் வெண்ணெயிலும்
அமர்ந்த	ஊன்றியிருந்த
கோவை	ஸ்வாமியும்,
அந்தணர் தம் அமுதத்தை	வைதிகர்களுக்குப் பரமபோக்யனும்,
முன்னே	முன்பொருகால்
குரவை கோத்தானை	இடைப்பெண்களோடு ராஸக்ரீடை செய்தவனும்
குடம் ஆடு கூத்தன் தன்னை	குடக்கூத்தாடினவனும்
கோகுலங்கள் தளராமல்	(இந்திரன் பெய்வித்த பெருமழையினால்) பசுக் கூட்டங்கள் வருந்தாதபடி
குன்றம் ஏந்தி	கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக ஏந்தி
காத்தானை	ரக்ஷித்தவனுமான
எம்மானை	எம்பெருமானை

கடி பொழில் சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[பேய்த்தாயைமுலையுண்ட.] திருக்கடல்மல்லையில் ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சனையினால் முலை கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலையுண்டு முடித்தாற்போலே நமது விரோதிகளையும் முடிக்கவல்லவன்; கொம்பு முளைத்த யானைக்குட்டியைக் கண்டால் எப்படி எல்லார்க்கும் ஆநந்தம் அதிகரிக்குமோ, அப்படி பரமாநந்த ஜநகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவன்; யசோதைப்பிராட்டி ஏராரிடை நோவ எத்தனையோர்போதுமாய்க் கடைந்து சேமித்துவைத்த தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைத் தன்வயிறார விழுங்கிக் களித்தவன்; மேலுலகத்திலிருந்து கொண்டு தன்னையநுபவிக்கும் நித்யஸூரிகட்குப் போலவே இவ்வுலகத்திலிருந்தே யநுபவிக்கின்ற ஸநகாதி யோகியர்க்கும் மிகவும் போக்யனானவன்;

[" அந்தணர்தமமுதத்தினை " என்றார் பெரியாழ்வாரும்.] ஒவ்வொரு இடைப் பெண்ணின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பலவடிவெடுத்துக் கைகோத்து விளையாடுதலாகிற ராஸக்ரீடை [குரவைக்கூத்து] செய்தருளினவன்; பிராமணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ்செய்வதுபோல இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனாலுண்டாகும் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆடுகிற கூத்தாகிய குடக்கூத்தையாடினவன்—தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க, இருகைகளிலுங் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலேயெறிந்து அற்புதமாக ஆடினவன்; தேவேந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்துக் கோகுலத்தைப்பாழ்படுத்த நினைத்தபோது ஒன்றின் மேலும் ஒருதுளியும் விழாதபடி கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவேந்தி நின்று காத்தருளினவன்.

இக்குணங்களெல்லாம் விளங்குகின்ற பெருமானைத் திருக்கடல் மல்லையிலே காணப்பெற்றேனென்றாராயிற்று. ... ... (௪)

பாய்ந்தானைத் திரிசகடம் பாறிவீழப்
பாலகனாயாலிலையில் பள்ளியின்ப
மேய்ந்தானை * இலங்கொளிசேர் மணிக்குன்றன்ன
ஈரிரண்டுமால்வரைத்தோ ளெம்மான்தன்னை *
தோய்ந்தானை நிலமகள்தோள் தூதிற்சென்றப்
பொய்யறைவாய்ப் புகப்பெய்த மல்லர்மங்கக்
காய்ந்தானை * எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (௫)

திரி சகடம்	உருளுகிற சகடமானது
பாறி	சின்னபின்னமாகச் சிதறி
வீழ	விழும்படி
பாய்ந்தானை	திருவடியாலுதைத்தவனும்
பாலகன் ஆய்	சிறுபிள்ளையாய்
ஆல் இலையில்	ஆலந்தளிரிலே
பள்ளி இன்பம் ஏய்ந்தானை	திருக்கண்வளர்தலாகிற ஸுகத்தை அநுபவித்தவனும்
இலங்கு ஒளி சேர்	மிக்க ஒளியையுடைத்தான
மணி குன்று அன்ன	ரத்னமயமான பர்வதம் போன்றவனும்
மால் வரை	பெரிய மலைபோன்ற
ஈர் இரண்டு தோள் எம்மான் தன்னை	நான்கு திருத்தோள்களையுடைய ஸ்வாமியானவனும்
நிலம் மகள் தோள் தோய்ந்தானை	பூமிப்பிராட்டியின் தோளோடே அணைந்தவனும்
தூதின் சென்று	(பாண்டவர்களுக்குத்) தூது செய்யுந் தொழிலுடனே (துரியோதனனிடம்) எழுந்தருளி
பொய் அவ் அறை வாய் புக பெய்த	(அத்துரியோதனன்) க்ருத்ரிமமாகச் செய்துவைத்த அந்த நிலவறையினுள்ளே நிறுத்தப்பட்டிருந்த
மல்லர்	மல்லர்கள்
மங்க	முடியும்படி
காய்ந்தானை	சீற்றங்கொண்டவனுமான
எம்மானை	எம்பெருமானை

கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[பாய்ந்தானை.] திருக்கடன்மல்லையில் ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக அவதரித்த தான் நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தப்பெற்று (யசோதையும் யமுனை நீராடப்போய்) இருந்தகாலத்து, கம்ஸனுலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சின்னபின்னமாக்கினவன்; பிரளய காலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் தனது திருவயிற்றினுள்ளே வைத்துத் தான் ஒரு சிறிய ஆலந்தளிரிலே சுகமாகக் கண்வளர்ந்தவன்; மிக்க வொளியையுடைய நீலகிரி போன்றவன்; மலைபோன்ற நான்கு திருத்தோள்களையுடையவன்; ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோடே அணையப்பெற்றவன்; தான் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றையமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன் மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸநம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் மிகப் பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்களை மடிவித்தவன்.

இப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநஸ்வபாவங்கள் இன்றைக்கும் விளங்குமாறு ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமானைத் திருக்கடல்மல்லையிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௫)

கிடந்தானைத் தடங்கடலுள் பணங்கள்மேவிக்
　கிளர்பொறிய மறிதிரிய வதனின்பின்னே
படர்ந்தானை * படுமதத்தகளிற்றின் கொம்பு
　பறித்தானைப் பாரிடத்தை யெயிறுகீற
விடந்தானை * வளைமருப்பினேனமாகி,
　இருநிலனும் பெருவிசும்பு மெய்தாவண்ணம்
கடந்தானை * எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்
　கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே. (௬)

தட கடலுள் { விசாலமான திருப்பாற் கடலிலே
பணங்கள் மேவி { (திருவனந்தாழ்வானது) படங்களின் கீழே பொருந்தி
கிடந்தானை பள்ளி கொள்பவனும்,
கிளர் பொறிய { கிளர்ந்த பலவகைப் புள்ளிகளையுடைய
மறி { (மாரீசனென்னும்) மாயாமிருகம்

திரிய (எதிரேவந்து) ஸஞ்சரிக்க

அதனின் பின்னே படர்ந்தானை { அதன்பின்னால் தொடர்ந்து சென்றவனும்

படு மதத்த களிற்றின் { ஒழுகுகின்ற மதநீரையுடைய (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினுடைய

கொம்பு பறித்தானை { தந்தங்களை முறித்து அவ் யானையை முடித்தவனும்

வளை மருப்பின் ஏனம் ஆகி } வளைந்த கோரப்பற்களை யுடைய வராஹரூபியாகி

பார் இடத்தை விசாலமான பூமியை

எயிறு கீற இடந்தானை { பற்களாலே கொத்தி (அண்டபித்தியில் நின்றும்) ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தவனும்

இரு நிலனும் விசாலமான இந்நிலவுலகும்

பெரு விசும்பும் } பெரிய மேலுலகங்களும்

எய்தா வண்ணம் { திருவடிகளுக்குப் போரா தென்னும்படி (மிக வளர்ந்து)

கடந்தானை உலகளந்தவனுமான

எம்மானை எம்பெருமானை

கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[கிடந்தானைத்தடங்கடலுள்.] திருக்கடல்மல்லையிலே ஸேவைஸாதிக்கும் எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன் ?—; திருக்கண்வளர்ந்தருளுகைக்குத் தகுதியான பரப்பையுடைய திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலேயிருந்து, பிராட்டிமார்களுடைய திருமுலைத்தடத்தாலும் கிளப்பவொண்ணாதபடி கண் வளர்ந்தருள்பவன்; இராவணனுடைய தூண்டுதலினால் மாரீசன் மாயமான் வடிவெடுத்துப் பஞ்சவடியில் பர்ணசாலையினெதிரே வந்து திரிய, அதனைக்கண்டு காதலித்த பிராட்டியின் வேண்டுகோளை மறுக்கமாட்டாத அன்பின் மிகுதியால் அந்த மாயாமிருகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவதாக அதனைத் தொடர்ந்து நெடுந்தூர மெழுந்தருளினவன்; கம்ஸனது அரண்மனை வாயிலில் தன்னையெதிர்க்கவந்த குவலயாபீடமென்கிற மதயானையின் கொம்புகளைக் குப்பைக்கீரை பிடுங்குமாபோலே வருத்தமின்றிப் பிடுங்கினவன்; வராஹாவதாரமெடுத்து இந்த மாநிலத்தை அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்துக் கொணர்ந்தவன்; தன்னுடைய வியாப்திக்குக் கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களும் இடம் போரவில்லை யென்னும்படியாக விம்மி வளர்ந்து உலகளந்தருளினவன்; எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தருளின பரம க்ருபாகுணத்தைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவன். அவன் தானே திருவடிகளைக் கொண்டு வந்து தலைமேல் வைத்தவக்காலத்தில் தப்பிப்போன பாவியேன் இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை இன்று திருக்கடல்மல்லையில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

கிளர்பொறிய மறி—'மறி' என்று ஆண் மானுக்குப் பெயர். (பிணை என்று பெண்மானுக்குப் பெயர்; "மறியொடு பிணைசேர் மாலிருஞ் சோலை" என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க.) மாரீசன் விசித்திரமான புள்ளிகளையுடைய மானாக வந்தமைபற்றிக் "கிளர் பொறிய" எனப்பட்டது. "அதனின் பின்னேபடர்ந்தானை" என்றதில், மாரீசனைக் கொன்றொழித்ததும் விவக்ஷிதம். (௬)

பேணாத வலியரக்கர் மெலியவன்று
பெருவரைத்தோ ளிறநெரித்தன்றவுணர்கோனை *
பூணாகம் பிளவெடுத்த போர்வல்லோனைப்
பொருகடலுள் துயிலமர்ந்த புள்ளூர்தியை *
ஊணாகப் பேய்முலைநஞ் சுண்டான் தன்னை
உள்ளுவாருள்ளத்தே யுறைகின்றானை *
காணாது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (எ)

அன்று — முன்னொரு காலத்தில்,
பேணாத — (தன்னை ஸர்வேச்வரனாக) மதியாத
வலி அரக்கர் — மிடுக்கையுடைய ராக்ஷஸர்கள்
மெலிய — ஒழியும்படி
(அவ்வரக்கர்களுடைய)
பெரு வரை தோள் இற நெரித்து — பெரியமலைபோன்ற தோள்கள் முறியும்படி அழித்தவனும்,
அன்று — ப்ரஹ்லாதன் துன்பப்பட்ட அக்காலத்து
அவுணர் கோனை — அசுரர்தலைவனான இரணியனுடைய
பூண் ஆகம் பிளவு எடுத்த — ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மார்வைப் பிளந்தொழித்தவனும்
போர் வல்லோனை — யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனானவனும்
பொரு கடலுள் துயில் அமர்ந்த — அலையெறிகின்ற திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும்
புள் ஊர்தியை — கருடப்பறவையை வாஹனமாகவுடையவனும்
பேய் முலை நஞ்சு — பூதனையின் முலையில் தடவியிருந்த விஷத்தை
ஊண் ஆக உண்டான் தன்னை — உணவாகக்கொண்டு அமுது செய்தவனும்
உள்ளுவார் உள்ளத்தே உறைகின்றானை — தன்னைச் சிந்திப்பவர்களின் நெஞ்சிலே நித்யவாஸம் செய்பவனுமான எம்பெருமானை
காணாது திரிதருவேன் — (வெகுகாலமாக) ஸேவியாமல் அலைந்துகொண்டிருந்த அடியேன்
(இன்று)
கடி பொழில் சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[பேணாதவலியரக்கர்.] திருக்கடல்மல்லையிலே ஸேவைஸாதிக்கும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—; தன்னை மதியாத ராக்ஷஸவர்க்கங்கள் ஒழிந்து போம்படியாகத் தோள்களைத் துணித்துத் தொலைத்தவன்; தானே ராஜாதிராஜன் என்று இறுமாந்து பலவகையாபரணங்களினால் தன்னை யலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த இரணியனுடைய மார்பைப் பிளந்தெறிந்த பெருமிடுக்கன்; அந்த ஆயாஸம் தீரத் திருப்பாற்கடலில் வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளினவன்; ஆபத்தையடைந்த ஆச்ரிதர்களின் கூக்குரலைக்கேட்டுப் பெரிய திருவடியின் தோளின்மீதேறி அரைகுலையத் தலைகுலைய வோடிவந்து அவர்கட்குக் காட்சி கொடுக்குமவன்; தன்னைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பூதனையென்னும் பேய்மகள் தாய்வடிவுகொண்டு வந்து முலைகொடுக்க, அதற்கு இருப்புத்துப் பின்வாங்காமல், நஞ்சுதீற்றிய அம்முலைப்பாலை அமுதமுண்பதுபோல வுண்டு

அவனுயிரை மாய்த்தவன் ; இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களைச் சிந்தித்து உருகுகின்ற பக்தர்களின் ஹ்ருதயத்தை ஒருகாலும் விட்டுப்பிரியாதவன் ;—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் காணப்பெறாமல் தடுமாறித்திரிந்த பாவியேன் இன்று திருக்கடன்மல்லையிலே காணப்பேற்றேன். ... ... (எ)

பெண்ணாகி யின்னமுதம் வஞ்சித்தானைப்
  பிறையெயிற்றன் றடலரியாய்ப் பெருகினானை *
தண்ணார்ந்த வார்புனல்சூழ் மெய்யமென்னும்
  தடவரைமேல் கிடந்தானைப் பணங்கள்மேவி *
எண்ணானை யெண்ணிறந்த புகழினானை
  இலங்கொளிசே ரரவிந்தம் போன்றுநீண்ட
கண்ணானை * கண்ணாரக் கண்டுகொண்டேன்
  கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே (அ)

பெண் ஆகி — மோஹினியுருவமெடுத்து
இன் அமுதம் வஞ்சித்தானை — இனிய அமிருதத்தை (அசுரர்கள் புஜிக்கவொண்ணாதபடி) வஞ்சித்தவனும்
அன்று — முன்பொரு காலத்தில்
பிறை எயிறு — சந்திரனையொத்த பற்களையுடைய
அடல் அரி ஆய் — பலசாலியான நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்
பெருகினானை — வளர்ந்தவனும்,
தண் ஆர்ந்த வார் புனல் சூழ் — குளிர்த்தி பொருந்திப் பெருகுகின்ற ஜலத்தாலே சூழப்பட்ட
மெய்யம் என்னும் — திருமெய்யமென்கிற
தட வரை மேல் — பெரிய திருமலையின்மீது
பணங்கள் மேவி கிடந்தானை — (திருவனந்தாழ்வானுடைய) படங்களின்கீழே பொருந்திப் பள்ளி கொண்டிருப்பவனும்
எண்ணானை — (யோகிகளால்) சிந்திக்கப்படுமவனும்
எண் இறந்த புகழினானை — கணக்கில்லாத கீர்த்திகளையுடையவனும்
இலங்கு ஒளி சேர் அரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணானை — மிக்க ஒளியையுடைய தாமரையிதழ்போலே நீண்ட திருக்கண்களையுடையவனுமான எம்பெருமானை

கடி பொழில் சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே கண் ஆரக் கண்டுகொண்டேன்—.

[பெண்ணாகியின்னமுதம்.] இன்று நான் திருக்கடல்மல்லையிலே கண்ணாரக் காணப்பெற்ற எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன் ?—; துர்வாஸமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம்யாவும் ஒழிந்துபோக, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றபின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு ஓடிவந்து தன்னைச் சரணம்புக, தான் கடல்கடைந்து அமுதமளிப்பதாக வாக்களித்துக் கடல் கடைந்தபிறகு, தந்வந்தரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அத்திருப்பாற்கடலில் நின்றும் தான் தோன்றினபோது தன் கையிலிருந்த அம்ருதகலசத்தை அசுரர்கள் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள, உடனே ஜகந்மோஹனகரமான ஒரு

பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்கட்கு ப்ரஸாதித்தவன்; சிறக்கனான ப்ரஹ்லாதன் மூரட்டு ஹிரண்யனாலே நோவுபட்ட வக்காலத்தில், பிறைபோன்ற பற்களையுடைய பயங்கரமான நரஸிம்ஹமாகித் தூணைப்புடைத்துக்கொண்டு விம்மி வெளிக்கிளம்பினவன்; பரமபோக்யமான திருமெய்யமலையென்னுந் திருப்பதிதன்னிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொண்டிருப்பவன்; உறங்குவான்போலே உலகங்களைப் பாதுகாக்கும் வகைகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன்; குணாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிற பக்தர்கட்கு அநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டமுடியாத திருக்கல்யாண குணங்களையுடையவன்; குணமொன்றுமில்லையென்றாலும் விடவொண்ணாத படியான கண்ணழகு படைத்தவன்;—இப்படிப்பட்ட பெருமானைக் கண்களின்பட்டினிதீர இன்று திருக்கடன்மல்லையிலே காணப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

எண்ணானை என்பதற்கு—எண்ணுகிறவன் என்றும், எண்ணப்படுகிறவன் என்றும், எண்ணாதவன் என்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்;—எண்ணுகிறவன் என்னும் பொருளில், நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகளைக் காத்தருளும் வகையை எண்ணிக்கொண்டிருப்பவன் என்றதாகிறது; எண்ணப்படுகிறவன் என்னும் பொருளில், "நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யஸூரிகள் பணியுமாறு இருக்கவேண்டிய பெருமான் இப்படி ஸம்ஸாரிகளின் நடுவே வந்து கிடப்பதே!, இஃது என்ன நீர்மை!" என்று பக்தர்களால் எண்ணப்படுமவன் என்றதாகிறது; எண்ணாதவன் என்னும் பொருளில், நமது குற்றங்குறைகளை ஒரு பொருளாக இட்டெண்ணாதவன் என்றதாகிறது.

அரவிந்தம்—தற்சமவடசொல். ... ... (அ)

தொண்டாயார் தாம்பரவு மடியினானைப்
படிகடந்த தாளாளற் காளாயுய்தல்
விண்டானை * தென்னிலங்கை யரக்கர்வேந்தை
விலங்குண்ண வலங்கைவாய்ச் சரங்களாண்டு *
பண்டாய வேதங்கள் நான்குமைந்து
வேள்விகளும் கேள்வியோ டங்கமாறும்
கண்டானை * தொண்டனேன் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. (கூ)

தொண்டு ஆயார் தாம்	அடிமைப்பட்டவர்கள்	படி கடந்த தாள் ஆளற்கு ஆள் ஆய் உய்தல் விண்டானை தென் இலங்கை அரக்கர் வேந்தை	பூமியை யளந்த திருவடிகளையுடையனான தனக்கு ஆட்பட்டு உஜ்ஜீவிப்பது தவிர்ந்தவனான இராவணனை
பரவும்	துதிக்கப்பெற்ற		
அடியினானை	திருவடிகளை யுடையவனும்,		

விலங்கு உண்ண — மிருகங்கள் தின்னும்படி
வலம்கைவாய் — வலத்திருக்கையாலே
சரங்கள் ஆண்டு — அம்புகளைப் பிரயோகித்தவனும்,
பண்டு ஆய — நித்யமான
நான்கு வேதங்களும் — நாலு வேதங்களையும்
ஐந்து வேள்விகளும் — பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும்
கேள்வியோடு — ஸ்மிருதிகளையும்
அங்கம் ஆறும் — ஆறு அங்கங்களையும்
கண்டானை — பிரவர்த்திப்பித்தவனுமான எம்பெருமானை
தொண்டனேன் — அடியேன்
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே கண்டுகொண்டேன்—.

[தோண்டாயார்தாம்பரவும்.] 'ஆயார்' என்றது ஆனார் என்றபடி; தொண்டராக ஆனவர்கள்—"ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்றிருப்பவர்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களால் போற்றப்படும் திருவடிகளையுடையவன்; 'நம் உடைமையை நாம் இழக்கலாகாது' என்று தானே தன் திருவடிகளைக்கொண்டுவந்து எல்லார் தலையிலும் வைத்து ஸத்தை பெறுவித்த சிறந்த குணத்தில் ஈடுபட்டு ஆட்படாமல் மார்பு நெறித்திருந்த இராவணனுடைய உடலை நாயும் நரியும் கழுகும் முதலிய மிருகங்கள் தின்னும்படி அம்புகளைச்செலுத்தி முடித்தவன்; ஆத்துமாக்கள் தன்னைப் பணிந்து உய்ந்துபோவதற்காகப் பலவகைப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களையும் அநுஷ்டானங்களையும் ஏற்படுத்தினவன்; இப்படிப்பட்ட பெருமானை அடியேன் இன்று திருக்கடல்மல்லையிலே ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

முதலடியில், தாளாளற்கு என்றது—தாளாளனாகிய தனக்கு என்றவாறு.

ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன நான்கு வேதங்களாம். இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால், அதற்கு முன்னிருந்த தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமம் என்ற நான்கும் என்னவுமாம்.

ஐந்து வேள்விகளாவன:—பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞ மென்பனவாம். பிரமயஜ்ஞமாவது—வேதத்தில் நித்தியம் ஒரு ப்ரச்நமோதுவது; தேவயஜ்ஞமாவது—அக்நிஹோத்ரஞ் செய்வது; பூதயஜ்ஞமென்பது—பிராணிகட்குப் பலியிடுவது; பித்ருயஜ்ஞமென்பது—பித்ருக்களை யுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது; மநுஷ்யயஜ்ஞமென்பது—விருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது.

மநுஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி முதலிய ஸ்மிருதிகள் கேள்வி யெனப்படும். அன்றியே, "கேள்வியோடங்கமாறும்" என்று சேர்த்து அந்வயித்து, உபதேச பரம்பரையாலே வருகிற ஆறு அங்கங்களும் என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். சிக்ஷா, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்பன ஆறு அங்கங்களாம். ... ... (கூ)

படநாகத் தணைக்கிடந் தன்றவுணர்கோனைப்
படவேகுண்டு மருதிடைபோய், பழனவேலி *
தடமார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத்துத்
தாமரைக்கண் துயிலமர்ந்த தலைவர்தம்மை *
கடமாரும் கருங்களிறுவல்லான் வெல்போர்க்
கலிகன்றி யொலிசெய்த வின்பப்பாடல் *
திடமாக விவையைந்துமைந்தும் வல்லார்
தீவினையை முதலரிய வல்லார்தாமே. (ம)

படம் நாகம் அணைகிடந்து	படங்களையுடைய சேஷ சயனத்திலே பள்ளி கொள்பவனும்
அன்று	முன்பொருகால்
அவுணர் கோனை பட வெகுண்டு	அசுரர் தலைவனை இரணியனை முடியும்படி சீறினவனும்
மருது இடை போய்	இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்றவனும்
பழனம் வேலி	நீர் நிலங்களைச்சுற்றிலு முடைத்தாய்
தடம் ஆர்ந்த	தடாகங்கள் நிறையப்பெற்ற தான
கடல்மல்லை தலசயனத்து	திருக்கடல்மல்லையிலே
தாமரை கண் துயில் அமர்ந்த	தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் துயில்கொண்டிரா நின்ற
தலைவர் தம்மை	ஸ்வாமியுமான தலசயனத் துறைவாரைப் பற்றி,
கடம் ஆரும் கரு களிறு வல்லான்	மதம்மிக்க பெரிய யானையை நடத்தவல்லவரும்
போர் வெல்	யுத்தத்திலே வெற்றி பெறுமவருமான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி செய்த	அருளிச்செய்த
இன்பம்	இன்பம் விளைக்கவல்ல
இவை ஐந்து ஐந்து பாடலும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
திடம் ஆக	உறுதியாக
வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
தீ வினையை	பாவங்களை
முதல் அரிய வல்லார்	வேரறுக்க வல்லவராவர்கள்.

[படநாகத்தணை.] தான் பள்ளிகொள்ளப் பெறுதலாலே மகிழ்ச்சியின் மிகுதியினால் விகஸித்த படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே (திருப் பாற் கடலில்) திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும், பக்தர்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்பட்டால் அப்படுக்கைவாய்ப்பையும் விட்டொழிந்து நரஸிம்ஹாதிரூ பேண அவதரித்து இரணியன் முதலான அசுரர்களை யொழிப்பவனும், கிருஷ் ணாவதாரத்தில் இரட்டை மருத மரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்று, நாரத சாபத்தினால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த குபேர புத்திரர்களை உய்வித்தவனும், இப்படிப்பட்ட ச்ரமங்களெல்லாம் தீருகைக்காகவும் நம்மை நோக்குகைக் காகவும் நீர்வளம் பொருந்திய திருக்கடல்மல்லையிலே வந்து பள்ளிகொண்டிருப் பவனுமான எம்பெருமானைக் குறித்து ஆழ்வார் இனிதாக அருளிச்செய்த

இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் முன்னைத்தீவினைகளை வேரோடறுத்துத் தொலைத்திட்டு நித்யாநந்தம் அநுபவிக்கப் பெறுவர்களென்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

"திடமாக" என்பதனை "ஐந்து மைந்தும் வல்லார்" என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம்; "தீவினைப் முதலரிய வல்லார்" என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம்; பிந்தின அந்வயத்தில், நிச்சயமாகப் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவர்கள் என்றபடி. ... ... (கo)

அடிவரவு:—பாராயது பூண்டு உடம்பு பேய் பாய்ந்தானை கிடந்தானை பேணாத பெண் தொண்டாயார் படம் நண்ணாத.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி.

நண்ணாத வாளவுணர்.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில், திருக்கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரைத் தாம் ஸேவித்து மகிழ்ந்தமையை அருளிச்செய்தார் ; எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதிற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்படுதல் விசேஷம்-என்கிற ஸகல சாஸ்த்ரஸாரப்பொருளை ஸ்ரீஸ்தலசாயிப்பெருமாளுடைய திருவருளால் ஸ்மரிக்கப்பெற்று, அந்த பாகவதபக்தி நிஷ்டையிலே தாம் ஊன்றினபடியை இத்திருமொழியில் வெளியிடுகிறார். கீழ்த்திருமொழி போலவே இத்திருமொழிக்கும் திருக்கடன்மல்லைத் திருப்பதியே விஷயமாயினும், இப்போது இவர்க்கு உத்தேச்யம் அத்திருக்கடல்மல்லையன்று ; அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானும் உத்தேச்யனல்லன் ; அத்திருப்பதியையோ அப்பெருமானையோ இடைவிடாது சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களுண்டே, அவர்கள் தாமே உத்தேச்யர் என்பது வெளியாகின்றது.

ஒருவன் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அன்பு வைத்தால், அவ்வன்பு அளவற்றதாயுமிருந்தால், அஃது அவ்வஸ்துவோடே நின்றுவிடாமல் அதனோடு ஸம்பந்தஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களிலும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனைவரும் தத்தம் அநுபவத்தாலறிவர் ; அப்படியே பாகவதபக்தியென்பது பகவத்பக்தியின் எல்லைநிலமாக உண்டாமது. பகவத்பக்தியின் உறைப்பையே பாகவதபக்தி வெளிப்படுத்தும். ஸ்வாமியினுடைய பாதுகைகளிலே நாம் ஆதரம் வைத்து அவற்றைக் கண்களி லொற்றிக்கொள்வதும் தலைமேல் அணிந்துகொள்வதும் அலம்பித் தீர்த்தம் பருகுவதும் செய்கிறோம் ; இதனால், நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதேயன்றோ வெளியாகின்றது. அதுபோலவே, ‘திருக்கடல்மல்லையையும் அவ்விடத்தெம்பெருமானையும் பணிகின்ற பாகவதர்களே எனக்கு உத்தேச்யர்’ என்று அருளிச்செய்கிறமுகத்தால் அத்திருப்பதியினிடத்தும் அப்பெருமானிடத்தும் தமக்குள்ள பக்திப்பெருங்காதலே விளக்கப்பட்டதாமென்றுணர்க.

மேல் ஏழாம்பத்தில் திருச்சேறைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸநம் செய்கிற “கண்சோரவெங்குருதி” என்னுந் திருமொழியிலும் இந்த பாகவத நிஷ்டை அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. ... ... *

நண்ணாத வாளவுணரிடைப்புக்கு * வானவரைப்
பெண்ணாகி யமுதூட்டும் பெருமானார் * மருவினிய
தண்ணார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை *
எண்ணாதேயிருப்பாரை யிறைப்பொழுதுமெண்ணோமே. (க)

பெண் ஆகி	மோஹினியவதாரமெடுத்து,
நண்ணாத வாள் அவுணரிடை புக்கு	பிரதிகூலர்களான அசுரர்களின் நடுவே புகுந்து
	(அவர்களை வஞ்சித்துவிட்டு)
வானவரை	தேவர்களுக்குமாத்திரம்
அமுது ஊட்டும்	அமுதமளித்த
பெருமானார்	ஸ்வாமியாயும்,
மருவ இனிய	பொருந்தி வாழ்வதற்குப் பாங்கான
தண் ஆர்ந்த	குளிர்த்திநிரம்பிய
கடல்மல்லைத் தலசயனத்து	திருக்கடல்மல்லை யென்னும் திருப்பதியில்
உறைவாரை	நித்யவாஸம் செய்பவராயிருக்கிற ஸ்தலசாயிப் பெருமாளை
எண்ணாதே இருப்பாரை	சிந்தியாமலிருப்பவர்களை
இறை பொழுதும்	அற்பகாலமும்
எண்ணோம்	ஒரு பொருளாக நினைக்க மாட்டோம்.

[நண்ணாதவாளவுணர்.] திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரைச் சிந்தை செய்யாதவர்கள் பதார்த்தகோடியிலேயே சேராதவர்களாகையால் அபதார்த்தங்களான அவர்களை நான் ஒரு பொருளாகவே மதிக்கமாட்டேனென்கிறார். தலசயனத்துறைவாரைச் சிந்திக்கும் மஹான்களையே நான் அநவரதம் சிந்திப்பேன் என்பது இதில் வெளிப்படையாம்.

தலசயனத்துறைவாருடைய திருக்குணங்களில் ஒன்றையநுபவிக்கிறார் முன்னடிகளில். வேறொரு பலனையும் விரும்பாமல் எம்பெருமானையே பரமப்ரயோஜநமாக விரும்பவேண்டுவது ஸ்வரூபப்ராப்தம்; அப்படி தன்னை விரும்பாமல் வேறொரு அற்பபலனை விரும்பி அது பெறுவதற்காகத் தன்னை வந்து பணிவாருண்டாகில், ‘இவர்கள் நம்மையே பரமப்ரயோஜநமாகக் கொள்ளும் உத்தமாதிகாரிகளாக இல்லாவிட்டாலும், வேறொரு பலனை விரும்பினார்களாகிலும், அப்பலனைப் பெறுவதற்கு வேறொரு க்ஷுத்ரதேவதையைத் தேடி ஓடாமல் நம்மிடம் வந்தார்களே !; நம்மை உபேயமாகக் கொள்ளாவிடினும் உபாயமாகவாவது கொண்டார்களே !’ என்று திருவுள்ளமுவந்து அருமையான காரியங்களைச் செய்து அவர்களுடைய மநோரதத்தை நிறைவேற்றுபவன் எம்பெருமான்—என்று இக்குணவிசேஷத்தை விளக்கவேண்டி, “நண்ணாதவாளவுணரிடைப்புக்கு வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதூட்டும் பெருமானார்” என்கிறார்.

முன்னொருகாலத்தில், இவ்வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில்

துர்வாஸமஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்வித்யாதரமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால்மிதித்துத்துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம்யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிறுகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்லவலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன். அப்பால் அந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தந்வந்தரி யென்னும் தேவரூபத்தைத்தரித்து அம்ருதபூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்ரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருதகலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹநமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்குமாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன்.

[இப்படி எம்பெருமான் மோஹிநீரூபத்தால் அசுரர்களை மயக்கித் தேவர்கட்கே அமிருதத்தைப்பங்கிட்டுக் கொடுத்துவருகையில், ராஹுவென்னும் ஓர் அசுரன் தான் இருக்கவேண்டிய அசுரர் கூட்டத்தைவிட்டுத் தந்திரமாகத் தேவகோஷ்டியினிடையிலே புகுந்து கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண,

அதனை ஸூர்ய சந்திரர்கள் குறிப்பித்தமாத்திரத்தில், எம்பெருமான் அவனை அகப்பையாலடித்துத் தலைவேறு உடல்வேறாக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர் நீங்காத அந்தத்தலையும் உடலும் விஷ்ணுவின் அநுக்ரஹத்தால் ராஹு—கேதுக்கள் என இரண்டு க்ரஹங்களாகி ஸூர்யன் முதலிய ஏழு க்ரஹங்களோடு சேர்ந்து, தம்மேற் கோள்சொன்ன ஸூர்ய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சில காலத்தில் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றன; அதுவே க்ரஹணமெனப் படுகின்றது—என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது.]

நண்ணாத=பகவத்விஷயத்தில் பகையை இயற்கையாகவுடைய என்றபடி. ஸாதுக்களைக் கண்டவுடனே கொல்வதற்காக வாட்படையைக் கையோடே வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களாதலால் "வாளவுணர்" என்றார்.

மருவ+இனிய, மருவினிய; தொகுத்தல்விகாரம். எம்பெருமான் பொருந்தி வாழ்வதற்கிடான திருக்கடல்மல்லை என்றபடி. இப்பெருமானைச் சிந்தியாதவர்கள் சைதந்யமுடையரல்லர் என்றாராயிற்று. "ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானாரல்லாதார், மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே" என்பர் பதினோராம்பத்திலும். ... ... (க)

பார்வண்ண மடமங்கை பனிநன்மா மலர்க்கிழத்தி *
நீர்வண்ணன் மார்வகத்தி லிருக்கையை முன்நினைந்தவனூர் *
கார்வண்ண முதுமுந்நீர்க் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையா ரவரெம்மை யாள்வாரே. (உ)

பார் வண்ணம் மடம் மங்கை	ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்த பூமிப்பிராட்டியும்		(அதற்குப்பிறகு)
பனி நல் மா மலர் கிழத்தி	குளிர்ந்த சிறந்த தாமரை மலரில் தோன்றிய ஸ்ரீதேவியும்	அவன் ஊர்	அப்பெருமானெழுந்தருளியிருக்குமிடமாகிய
நீர் வண்ணன்	கடல்வண்ணனான எம்பெருமானுடைய	கார் வண்ணம் முது முந்நீர் கடல்மல்லை தலசயனம்	கரிய கடலின் கரையிலேயுள்ள திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதியை
மார்வு அகத்தில்	திருமார்பிலும் இடப்பக்கத்திலும்	எண்ணும் நெஞ்சு உடையார் ஆர்	சிந்திக்கவல்ல மனமுடையவர்கள் எவரோ
இருக்கையை	எழுந்தருளியிருக்கும் படியை	அவர்	அப்படிப்பட்ட பாகவதர்கள்
முன் நினைந்து	முந்துற அநுஸந்தித்து	எம்மை ஆள்வார்	அடியோங்களை அடிமை கொள்ளத்தக்கவர்கள்.

[பார்வண்ணமடமங்கை.] திருக்கடன்மல்லையையே சிந்திக்கும் சிந்தையுடையவர்கள் எவர்களோ அவர்கள்தாம் எமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். திருக்கடன்மல்லையைச் சிந்திப்பது அவ்விடத்துள்ள ஸ்தலசாயிப்பெருமானை அடிபணிவதற்காகவன்றோ; இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களடங்கலும் பெரும்பாலும் குற்றங்குறைகட்குக் கொள்கலமாயிருக்கையாலே எம்பெருமானை அடிபணிதல்

கூடுமோ? நம்முடைய அபராதங்களைக்கண்டு தண்டிப்பனே! என்று பலரும் அஞ்சிக்கிடப்பர்களாகையாலே எம்பெருமானை அடிபணிதல் கூடாதகாரியமன்றோ? என்று ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடுமாதலால் அதற்குப் பரிஹாரமாக முன்னடிகளருளிச்செய்கிறார்;—சேதநர்கள் எத்தனையபராதங்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றை நற்றமாக உபபாதித்து உரைக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரும், அவற்றைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பூமிப்பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் கூடவேயிருக்கிற இருப்பை நினைத்தால், தமது குற்றங்குறைகளுக்காக அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியேயில்லையென்று காட்டுகிறார்.

இரண்டாமடியில் "நீர்வண்ணன் மார்வத்தில்" என்பது சிலருடைய பாடமாயினும் அது ஓவ்வாது; "மார்வகத்தில்" என்பதே வியாக்கியானத்திற்கிணங்கிய பாடம்; மார்வகத்தில் என்றது—மார்விலும் அகத்திலும் எனப் பொருள்படுதலால் உம்மைத்தொகை. பனிநன்மா மலர்க்கிழத்தியான பெரிய பிராட்டியார் மார்வில் இருக்கையையும், பார்வண்ண மடமங்கையாகிய பூமிப் பிராட்டியார் அகத்தில் [—அருகில்] இருக்கையையும் தெரிந்துகொண்டு 'இனி நாம் நமது குற்றங்கட்காக அஞ்சவேண்டிய காரணமில்லை' என்று தைரியமுடையராய் அப்பெருமானது ஊராகிய திருக்கடல்மல்லையைத் தியானிப்பவர்கள் எமக்குத் தலைவர் என்றாராயிற்று.

பார்வண்ணம் = பூமிஸ்வரூபமான என்றபடி. "திருமடந்தை மண்மடந்தை இருபாலும் திகழ" என்கிறபடியே ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் வலவருகில் ஒருத்தியும் இடவருகில் ஒருத்தியுமாக எழுந்தருளியிருக்க, பூமிப்பிராட்டியை மாத்திரம் அருகிலிருப்பதாகவும் பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலிருப்பதாகவும் இப்பாசுரத்தில் சொல்லியிருப்பானேன்? என்னில்; பெரியபிராட்டியார் ஸ்ரீதேவியென்னுந் திருநாமத்துடனே உபய நாய்ச்சிமார்களுள் ஒருத்தியாய் வலப்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருப்பதுந்தவிர "அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா!" என்கிறபடியே திருமார்பு நாய்ச்சியாரென்னுந் திருநாமத்துடனே திருமார்பிலும் எழுந்தருளியிருக்கிறாளாகையாலும், எம்பெருமானுக்குப் புருஷகாரஞ் செய்வதற்கு அவ்விருப்பு மிகவும் அநுகூலமாகையாலும் இங்கு அவ்விருப்பையெடுத்துப் பேசினாரென்றுணர்க.

மலர்க்கிழத்தி= தாமரைமலரிற்பிறந்த தலைவி என்றபடி. நீர்வண்ணன் என்ற திருநாமம் திருநீர்மலைப் பெருமானுடையதாயினும், கடல்வண்ணனென்ற பொருளைக்கொண்டு இங்குத் தலசயனத் துறைவாரிடத்தில் அத்திருநாமம் பிரயோகிக்கப்பட்டதென்க. ... ... (உ)

ஏனத்தி னுருவாகி நிலமங்கை யெழில்கொண்டான் *
வானத்திலவர் முறையால் மகிழ்ந்தேத்தி வலங்கொள்ள *
கானத்தின் கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைகின்ற *
ஞானத்தி னொளியுருவை நினைவாரென் னாயகரே. (௩)

ஏனத்தின் உரு ஆகி	வராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்து	ஏத்தி	துதித்து
நிலம் மங்கை	பூமிப்பிராட்டியை	வலம் கொள்ள	பிரதக்ஷிணம் செய்வதற்குப் பாங்காக,
எழில்	(முன்னிருந்த அழகு சிறிதும் குறையாமல்) அவ்வழகுடனே	கானத்தின் கடல்மல்லை தலசயனத்து உறைகின்ற	காட்டினிடையேயிருக்கிற திருக்கடல்மல்லையிலெழுந்தருளியிருப்பவனும்,
கொண்டான்	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) மீட்டுக்கொணர்ந்தவனும்,	ஞானத்தின் ஒளி உருவை	ஞானவொளிபொருந்திய திருமேனியையுடையவனுமான பெருமானை
வானத்திலவர்	தேவர்கள்		
மகிழ்ந்து	ஆநந்தத்துடனே	நினைவார்	சிந்திக்கும் பாகவதர்கள்
முறையால்	தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்குத் தகுதியாக	என் நாயகர்	அடியேனுக்குத் தலைவராவர்.

[ஏனத்தினுருவாகி.] திருக்கடல்மல்லையில் ஞானப்பிரான் என்ற திருநாமத்துடனே திருக்கோயில் கொண்டிராநின்ற எம்பெருமானை மங்களாசாஸநம் செய்தருளுகிறார் இதில். பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டியெடுத்துப்போன ஹிரண்யாக்ஷனைக்கொன்று பூமியைக்கொணர்ந்து பழையபடி விரிப்பதற்காகவும், பூமிக்கு நேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காகவும் வராஹாவதாரஞ் செய்தருளினவனும், நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்திலே வந்து வழிபாடுகள் செய்யுமாறு திருக்கடல்மல்லையிலே திருக்கோயில் கொண்டிருப்பவனுமான ஞானப்பிரானைத் தியானிக்கும் பாகவதர்களே எனக்குத் தலைவர்—அவர்கட்கே நான் அடிமைப்பட்டிருப்பவன் என்றாராயிற்று.

1. "பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்கு" என்றபடி அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலால் நிலைமைமாறி அழகு அழிந்திருந்த பூமிப்பிராட்டியின் அழகை மறுபடியும் பழையபடியே நிலைநிறுத்தினன் என்பார் நிலமங்கையெழில்கொண்டான் என்றார். வானத்திலவர் என்றது—பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளையாகவுமாம்; ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலுள்ள மற்ற தேவதைகளையாகவுமாம்.

இரண்டாமடியினிறுதியில் "வரங்கொள்ள" என்று பாடமாகில், தங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு என்று பொருளாகுக.

கானத்தின்கடன்மல்லை என்றது—சுற்றிலும் காடுகள் அடர்ந்த கடல்மல்லையென்றவாறு. திருமால் வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் நெடுங்காலம் காட்டிலே விளையாடினதாகப் புராண வரலாறு உண்டு; 2. "வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போலெங்கும், கானத்துமேய்ந்துகளித்து விளையாடி, ஏனத்துருவாய்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். அப்படி காடுகளிலே விளையாடின ஸ்ரீவராஹமூர்த்திக்கு இங்கும் காடுகளுண்டென்பார் கானத்தின்கடன்மல்லையென்றார். ஸ்ரீவராஹப்பெருமானுக்கு ஞானப்பிரான் என்று திருநாமம் வழங்

1. நாச்சியார் திருமொழி 11—8. 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—10—9.

குதல் ஸம்ப்ரதாயமாதலால் அதுதோன்ற "ஞானத்திரளையுரு" என்றார். நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில் "எறிதிரைவையம் முற்றும் ஏனத்துருவா யிடந்தபிரான்—ஞானப்பிரான்" என்றருளிச் செய்ததுகாண்க. ஞானத்தி ரளையுரு=ஞானப்ரகாசமே உருவெடுத்து நிற்பவன்; ஞானவொளிமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடையவன். ... ... (௩)

விண்டாரை வென்றாவி விலங்குண்ண மெல்லியலார் *
கொண்டாடு மல்லகலமழலேற வெஞ்சமத்துக்
கண்டாரை * கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரை *
கொண்டாடும் நெஞ்சுடையா ரவரெங்கள் குலதெய்வமே. (௪)

விண்டாரை	சத்ருக்களான ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை
வென்று	தோற்கடித்து
ஆவி	(அவர்களுடைய) உயிரை
விலங்கு	(நாய் நரி முதலிய) மிருகங்கள்
உண்ண	மேல்விழுந்து தின்னும்படி யாகவும்,
மெல் இயலார் கொண்டாடும் மல் அகலம்	மாதர்கள் கொண்டாடப் பெற்றதும் மிடுக்கை யுடையதுமான (அவர்களது) மார்வை

அழல் ஏற	அக்நி ஆக்ரமித்து புஜிக்கும் படியாகவும்
வெம் சமத்து	பயங்கரமான போர்க் களத்திலே
கண்டாரை	பார்த்துக்கொண்டிருந்த
கடல்மல்லைத் தலசயனத்து உறைவாரை—;	
கொண்டாடும் நெஞ்சு உடையாரவர்	புகழ்ந்து பேசும்படியான நெஞ்சுபடைத்த பாகவதர்கள்
எங்கள் குலம் தெய்வம்	எங்கள் குலத்துக்குத் தெய்வங்களாவர்.

[விண்டாரைவென்று.] தலசயனத்துறைவாரைப் புகழும் பாகவதர்களே எங்கள் குலத்துக்குத் தெய்வமென்கிறார். தலசயனத்துறைவார் எப்படிப் பட்டவர்?—; நல்லவார்த்தை சொல்லச்செய்தேயும் எதிரம்பு கோக்கும் அஹங்காரிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின் செருக்கை நீக்குமவர்; அப்படிப் பட்ட அஹங்காரிகளின் உடலை நாயும் நரியும் பிடுங்கித் தின்னும்படியாகவும், மாதர்களேறியநுபவித்த அவர்களது மார்பை அக்நிபகவானேறி அநுபவிக்கும் படியாகவும் போர்க்களத்திற் செய்தவர்; இப்படிப்பட்டவர் நம்முடைய அஹங் காரத்தையும் தொலைத்து நம்மை ஆட்கொள்ளுதற்காகத் திருக்கடன்மல்லையிலே வந்து தரைக்கிடை கிடக்கிறார்; எனக்கு அவர் உத்தேச்யரல்லர்; அவரைக் கொண்டாடிக்கொண்டு போதுபோக்குகின்ற பாகவதர்களே எனக்கும் எனது குலத்துக்கும் உத்தேச்யர்—என்றாராயிற்று. ... ... (௪)

பிச்சச்சிறுபீலிச் சமண்குண்டர் முதலாயோர் *
விச்சைக் கிறையென்னு மவ்விறையைப் பணியாதே *
கச்சிக் கிடந்தவனூர் கடன்மல்லைத்தலசயனம் *
நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே! (௫)

பிச்சம் சிறு பீலி	(மயிலிறகுகளினால் செய்யப்பட்ட) குடையையும் சிறிய விசிறியையுமுடைய	பணியாதே	பணியாமல்,
சமண் குண்டர் முதலாயோர்	நீசரான சமணர் முதலானவர்கள்	கச்சி கிடந்தவன் ஊர் கடல்மல்லை தலசயனம் நச்சி தொழுவாரை	கச்சியில் (திருவெஃகாவில்) பள்ளிகொள்ளும் பெருமானது திவ்யதேசமாகிய திருக்கடல் மல்லையை விரும்பித் தொழுகின்ற பாகவதர்களை
விச்சைக்கு இறை என்னும்	ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லிக்கொண்டாடுகிற	என் தன் நல் நெஞ்சே!—	எனது நல்ல நெஞ்சமே!
அவ் இறையை	அந்த அமணச்சாமியை	நச்சு	நீ விரும்பித்தொழு.

[பிச்சச்சிறுபீலி.] இவ்வுலகில் அவைதிகங்களான மதங்கள் பலவுண்டு; அவற்றில் போய்ச்சேருகிற ஜனங்கள் அதிகமேயன்றி, வைதிகஸம்ப்ரதாயத்திற் புகுமவர் குறைவாகவே யிருப்பர்; அப்படி அவைதிகமதங்களிற்சேர்ந்து தேவதாந்தரங்களைப் பணியாமல் திருக்கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரைப் பணியுமவர்கள் எவரோ, அந்தப் பாகவதர்களையே தமது நெஞ்சு பணியக் கடவதென்கிறார். அவைதிகமதங்களில் ஒன்றான ஜைநமதத்தையெடுத்துப் பேசுகிறார்—பிச்சச்சிறுபீலி இத்யாதியால்.

சமண்குண்டர் என்றது—குண்டரான சமணர் என்றபடி; குண்டர்—நீசர்; சமணராவார்—அருகனை வழிபடுஞ்சமயத்தோராகிய ஆருகதரெனப்படும் ஜைநராவர்; இவர்கள் மிக்க தார்மிஷ்டர்களென்று தோற்றும்படியாக மயிற்பிச்சங்களைக் கட்டிக் கையிலேகொண்டு, எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கட்குக் கொஞ்சமும் ஹிம்ஸை உண்டாகாதபடி அப்பீலிப்பிச்சங்களால் தரையை விளக்கிக்கொண்டு நடந்து செல்வதுபற்றிப் பிச்சச்சிறுபீலிச்சமண்குண்டர் என்றார்.

பிச்சச்சிறுபீலி யென்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு;—'புச்சம்' என்ற வடசொல் பிச்சமெனத் திரிந்திருப்பதாகக்கொண்டு, கண்டம்கண்டமாயிருக்கிற மயிலிறகுகளைக்கொண்ட சமணர்கள் என்றுரைத்தல் ஒன்று. பிச்சம் என்கிற தமிழ்ச்சொல் மயிலிறகினாற் செய்த குடையையும் பீலி என்பது விசிறியையும் சொல்லுமாதலால், குடையையும் விசிறியையும் கொண்ட சமணர் என்றுரைத்தல் மற்றொன்று. இப்பொருளே பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குத் திருவுள்ளமானது;—"நிழலுக்கீடாக ஒரு கையிலே பிச்சத்தைப் பிடித்து, ஒரு கையிலே பீலித்தழையைப் பிடித்து, கண்டார்க்கு 'இவர்களும் சில தார்மிகரே!' என்று தோற்றும்படி அநுகூலவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

இச்சமணர்கள் 'ஸர்வஜ்ஞன்' என்றொரு தெய்வத்தைக்கொண்டு, அத்தெய்வமே கல்விகட்குக் கடல் என்று சொல்லி அதனைப் பணிவர்களாம்—அதை இரண்டாமடியிலருளிச்செய்கிறார். "வித்யா" என்ற வடசொல் விச்சையென விகாரப்படும்,

“சமண்குண்டர் முதலாயோர்” என்ற அதிசப்தத்தினால் பௌத்தரையும் லோகாயதிகரையும் கொள்க. முதலாயோரென்ற எழுவாய் எவ்விடத்தில் அந்வயிக்கிறதென்னில், இரண்டாமடியிலுள்ள என்னுமென்பதில் அந்வயிக்கிறது. சமணர்களால் சொல்லப்படுகிற தெய்வத்தைப் பணியாமல் என்கை.

கச்சிக்கிடந்தவனூர் = ‘காஞ்சீ’ என்ற வடசொல் கச்சியென்று கிடக்கிறது. காஞ்சீபுரியில் திருவெஃகாவென்னுந் திருப்பதியில் யதோக்தகாரியாகப் பள்ளிகொண்டருளும் பெருமானே திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்தலசாயியாக ஸேவைஸாதிக்கிறாரென்று ஒற்றுமை நயந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறபடி. “வங்கத்தால் மாமணி வந்துந்து முந்நீர்மல்லைபாய் மதிட்கச்சியூராய்” என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரமும் இங்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும். பரவாஸுதேவனாகிய ஒரு சிறந்த விலையுயர்ந்த ரத்னத்தை அவனது வாத்ஸல்யமென்கிற ஒரு கப்பலானது [த்வீபாந்தரத்தில்நின்றும் த்வீபாந்தரத்திற்குச் சரக்குகளைக்கொண்டு தள்ளுவதுபோல] திருக்கடல்மல்லையென்கிறவொரு தீவிலே கொணர்ந்து தள்ளிற்றும்; ‘கானத்தின்கடல்மல்லை’ என்றபடி காட்டுநிலமாகிய அவ்விடத்திலே அந்த ரத்னத்தைப் பேணுவாரில்லாமையாலும் ரத்னம் விலைபோவது மஹாநகரங்களிலாகையாலும் அந்தக் கப்பலானது அந்த ரத்னத்தை அங்கிருந்து கொணர்ந்து காஞ்சீபுரத்திலே தள்ளிற்றும்—என்றிப்படி சமத்காரமாகச் சொல்லும் விசேஷார்த்தம் விளங்குமாறு “கச்சிக்கிடந்தவனூர் கடன்மல்லைத் தலசயனம்” என்றருளிச் செய்தமை கண்டுகொள்க. ... (௫)

புலங்கோள் நிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மா களிற்றினமும் *
நலங்கோள் நவமணிக்குவையும் சுமந்தெங்கும் நான்றொசிந்து *
கலங்களியங்கும் மல்லைக் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
வலங்கோள் மனத்தாரவரை வலங்கோள்ளேன் மடநெஞ்சே! (௬)

புலன் கொள்	இந்திரியங்களைக் கவர்கின்ற [மநோஹரமான]
நிதி குவையோடு	பொற்குவியல்களையும்
புழை கை மா களிறு இனமும்	துதிக்கையையுடைய பெரிய யானைக்கூட்டங்களையும்
நலம் கொள் நவமணி குவையும்	நல்ல நவரத்னக்குவியல்களையும்
சுமந்து	தாங்கிக்கொண்டு
நான்று ஒசிந்து	(ஏறின சரக்குகளின் கனத்தாலே) மிகவும் உள்ளிழிந்து
கலங்கள்	கப்பல்களானவை
எங்கும்	பார்த்தவிடமெங்கும்
இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற
மல்லை	பெருமையையுடைத்தான
கடல்	கடலின் கரையிலுள்ள
மல்லைத் தலசயனம்	மல்லாபுரியை
வலம் கொள் மனத்தாரவரை	பிரதக்ஷிணம் பண்ணவேணுமென்கிற விருப்பமுடைய பாகவதர்களை,
என் மட நெஞ்சே	எனக்கு விதேயமான மனமே!
வலம் கொள்	நீ அநுவர்த்திப்பாயாக.

[புலன்கொள்நிதி.] திருக்கடல்மல்லையென்னுந் திருப்பதி கடற்கரையிலே உள்ளதாகையாலும், அக்கடலிலே த்வீபாந்தரங்களிலிருந்து சிறந்த வஸ்துக்களை ஏற்றிக்கொண்டுவரும் கப்பல்கள் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுதலாலும் இந்த நிலைமையைப் பேசுகிறார் இப்பாசுரத்தில்.

நிதி என்னும் பல பொருளொருசொல் இங்கு, பொன் என்ற பொருளில் வந்தது. சிறந்த பொற்குவியல்களையும் யானைக்கூட்டங்களையும் நவமணித்திரள்களையும் அளவு மீறித் தாங்கிக்கொண்டு வருகையாலே பாரம் கனத்துத் துவண்டிராநின்றனவாம் மரக்கலங்கள்.' அப்படிப்பட்ட நற்சரக்குக்களமைந்த பல கப்பல்கள் உலாவப்பெற்ற கடலின் கரையிலேயுள்ள மல்லாபுரியை வழிபட நினைக்கும் பாகவதர்களையே அடியேன் வழிபடக்கடவேன் என்றாராயிற்று.

“நான்றொசிந்த” என்றபாடமும் நன்கு பொருந்தும். நான்று = ‘நால்’ என்னும் வினையடியாப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; தொங்கலாடி என்றபடி. ஓசிதல்—தளர்தல். ஏறினசரக்கின் கனத்தாலுண்டான நிலைமையைச் சொன்னபடி. கலம் = மரக்கலம்; அதாவது—கப்பல். ... ... (சு)

பஞ்சிச்சிறுகூழை யுருவாகி மருவாத *
வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்ட வண்ணல், முன்நண்ணாத *
கஞ்சைக் கடந்தவனூர் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
நெஞ்சில் தொழுவரைத் தொழுவாயென் தூய்நெஞ்சே! (எ)

பஞ்சி சிறு கூழை உரு ஆகி	பஞ்சுபோலே மிருதுவாய்ச் சிறிதான மயிர்முடியையுடையளான யசோதைப்பிராட்டியின் உருவெடுத்துக்கொண்டு (வந்தவளும்)
மருவாத	நெஞ்சில் இரக்கமற்றவளும்
வஞ்சம்	வஞ்சகமுடையவளுமான
பெண்	பூதனையென்னும் பேய்மகளினுடைய
நஞ்சு	(முலையில் தடவியிருந்த) விஷத்தை
உண்ட	அமுதுசெய்த
அண்ணல்	ஸ்வாமியும்,
முன்	முன்னொருகால்
நண்ணாத	தன்னிடத்து அன்பு கொள்ளாமலிருந்த
கஞ்சை	கம்ஸனை
கடந்தவன்	வென்று முடித்தவனுமான பெருமானுடைய
ஊர்	திவ்யதேசமாகிய
கடல்மல்லை தலசயனம்	திருக்கடன்மல்லையை
நெஞ்சில் தொழுவாரை	நெஞ்சாரத் தொழுகின்ற பாகவதர்களை
என் தூய் நெஞ்சே	எனது பரிசுத்தமான மனமே!
தொழுவாய்	நீ தொழக்கடவை.

[பஞ்சிச்சிறுகூழை.] “பஞ்சிச்சிறு கூழையுருவாகி” என்றது பூதனையினிடத்தில் அந்வயிக்கவுமாம், கண்ணபிரானிடத்தில் அந்வயிக்கவுமாம். பூதனையினிடத்து அந்வயிக்கும்போது “பஞ்சிச்சிறுகூழை” என்னுமளவும் அன்மொழித்தொகையாய், பஞ்சுபோல் மெல்லிய சிறிய கூந்தலையுடையவள் என்று

பொருள்பட்டு யசோதைப்பிராட்டிக்கு வாசகமாகி, அவளுடைய வேஷத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்தாளென்றதாகிறது. 'நம்முடைய தாயான யசோதை தான் நமக்கு முலைகொடுக்கவருகிறாள்' என்று கண்ணபிரான் கருதவேணு மென்று தாய்வேடம்பூண்டு வந்தாளிறே பூதனை.

இனி, "பஞ்சிச்சிறுகூழையுருவாகி" என்றதைக் கண்ணபிரானிடத்து அந்வயிக்கில், பிடித்துக்கட்ட வொண்ணாதபடியான மயிர்முடியையுடைய இளம் பிள்ளையான பருவத்திலேயே வஞ்சப் பெண்ணின் விஷத்தையுண்டவன் என்ற தாம். ஆக, பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துண்டவனும் கம்ஸனை முடித்தவனு மான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கடல்மல்லையைச் சிந்தைசெய்யும் பாகவதர்களையே எனது நெஞ்சம் சிந்தைசெய்யக் கடவதென்றாராயிற்று.

'கம்ஸ' என்ற வடசொல் 'கஞ்சு' எனச் சிதைந்தது. 1. "கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி" என்றாள் சூடிக்கொடுத்தநாச்சியாரும். ... (எ)

செழுநீர் மலர்க்கமலம் திரையுந்து வன்பகட்டால் *
உழுநீர் வயலுழவருழப் பின்முன் பிழைத்தெழுந்த *
கழுநீர் கடிகமழும் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
தொழுநீர் மனத்தவரைத் தொழுவாயென் தூய்நெஞ்சே ! (அ)

உழு நீர்	எப்போதும் உழுது கொண்டேயிருக்க வேண்டும்படியான இயற்கையையுடைய	உழ	உழுதல் செய்ய,
		பின் முன்	பின்னும் முன்னும்
		பிழைத்து எழுந்த	உழவுக்குத் தப்பி யெழுந்த
வயல்	கழனிகளிலே		
உழவர்	க்ருஷிபண்ணுகிற உழவர்கள்,	கழுநீர்	செங்கழுநீர் மலர்களினுடைய
		கடி கமழும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
செழு நீர் திரை	அழகிய நீரின் அலைகளையும்	கடல்மல்லை தலசயனம்	திருக்கடல்மல்லையை
கமலம் மலர்	தாமரை மலர்களையும்	தொழு நீர் மனத்தவரை	வணங்குவதையே இயற்கை யாகவுடைய நெஞ்சு படைத்த பாகவதர்களை
உந்து	தள்ளுகிற		
வல் பகட்டால்	வலிய எருதுகளைக்கொண்டு		என் தூய் நெஞ்சே ! தொழுவாய்—.

[செழுநீர்மலர்.] திருக்கடன்மல்லையின் நில நீர் வளங்களை அநுபவித் தருளிச் செய்கிறார். முதலடியில் "திரையுந்து" என்றபாடத்திற்காட்டிலும் "திரையுந்தி" என்றபாடம் வியாக்கியானத்திற்கு மிகவு மிணங்கும். உழவர் கள் கழனிகளை உழும்போது அங்குள்ள தாமரைமலர்களையும் நீர் வெள்ளங் களையும் காலாலே தள்ளிக்கொண்டே வலிய எருதுகளைக்கொண்டு உழுவர்க ளாம்; அப்படி அவர்கள் உழச்செய்தேயும் முன்னிலும் பின்னிலும் பலமலர்கள்

1. நாச்சியார்திருமொழி. 13—3.

தப்பிப்பிழைத்தெழுந்து பரிமளம் வீசுகின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட வயல்கள் சூழ்ந்த திருக்கடன்மல்லைத் திருப்பதியைத் தொழுவதையே இயல்வாகவுடைய பாகவதர்கள் யாவரோ, அவரையே என்நெஞ்சு தொழக்கடவது என்றுராயிற்று.

"உழுநீர்" என்ற அடைமொழி—வயலுக்குமாகலாம், உழவர்க்குமாகலாம். எப்போதும் உழுவதையே இயற்யைாக வுடையராயிருப்பர் உழவர்; வயலும் எப்போதும் உழப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். பகடு=எருது. (இது யானைக்கும் பெயராம்.) ... ... (அ)

பிணங்களடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனோடு *
இணங்கு திருச்சக்கரத்தெம்பெருமானார்க்கிடம் * விசும்பில்
கணங்களியங்கும் மல்லைக் கடன்மல்லைத் தலசயனம் *
வணங்கு மனத்தாரவரை வணங்கென்றன் மடநெஞ்சே! (கூ)

பிணங்கள் அடு காடு அதனுள்	பிணங்களைச் சுடுகிற சுடுகாட்டிலே
நடம் ஆடு	நடமாடுகின்ற
பிஞ்ஞகனோடு	ருத்ரனோடுகூட
இணங்கு	பொருந்தியிருக்கிற
திரு சக்கரத்து எம்பெருமானார்க்கு இடம்	சக்ரபாணியான பெருமானுக்கு இடமானதும்
விசும்பில் கணங்கள்	தேவஸமூஹங்கள்
இயங்கும் மல்லை	வந்து ஸஞ்சரிக்கும் பெருமையையுடையதுமான
கடல்மல்லைத் தலசயனம்	திருக்கடன்மல்லையை
வணங்கும் மனத்தாரவரை	வணங்குதற்குரிய சிந்தைபடைத்த பாகவதர்களை

என்தன் மட நெஞ்சே! வணங்கு—.

[பிணங்களடுகாடு.] எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தை அநுபவிக்கிறார் முன்னடிகளில். தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திருவாய்மொழியில் "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "ஏகாத³ஶ மே ருத்³ராந் த³க்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந் = பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்ற மோக்ஷதர்மவசநத்தை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். "தபஸா தோஷிதேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா। ஸ்வபார்ஶ்வே த³க்ஷிணே ஶம்போ⁴: நிவாஸ: பரிகல்பித: = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா। ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸ: பரிகல்பித:" என்றொரு வசநமும் இருபத்திநாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன்பொருள்.]

"ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனுந் திருமகளும், கூறாளுந்தனியுடம்பன்" என்றும், "அக்கும்புலியினதளு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்கநின்ற பண்பர்" என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—"ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பர்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஓரோ கலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே." என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

"பிணங்களிடுகாடு" என்ற பாடத்திற்காட்டிலும் "பிணங்களடுகாடு" என்ற பாடம் சிறக்கும். அடுதல்—சுடுதல். சவங்களை தஹநம்செய்கிற காடு—ச்மசான பூமி; அங்கே நடமாடுகிறவன் ருத்ரன். (பிஞ்ஞகன் என்று ருத்ரனுக்குப் பெயர்.) அவனோடு இணங்குதலாவது—அவனுக்கும் தனது திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளுதல். "திருச்சக்கரத்தெம்பெருமானார்" என்றது—திருவாழியாழ்வான் முதலிய நித்யஸூரிகட்குத் தன் திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தருளியிருப்பதுபோலவே அஹங்காரியான ருத்ரனுக்கும் இடங்கொடுப்பவன் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தும்.

இப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யம் வாய்ந்த எம்பெருமான் உறையுமிடம் திருக்கடல்மல்லை; சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களிலுள்ள தேவகணங்களும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரம் நிலைநிற்குமாறு வேண்டிக்கொள்ள அங்கே வந்து வழிபாடுகள் செய்யாநிற்பர்; இப்படிப்பட்ட சிறந்த திவ்யதேசத்தை வணங்கும் பாகவதர்களையே என் நெஞ்சு வணங்கக்கடவது என்றாராயிற்று. .... (௯)

கடிகமழு நெடுமறுகிற் கடன்மல்லைத் தலசயனத்து *
அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான் *
வடிகொள் நெடுவேல்வலவன் கலிகன்றியொலிவல்லார் *
முடிகொள் நெடுமன்னவர்தம் முதல்வர் முதலாவாரே. (௰)

கடி கமழும்	பரிமளம் வீசுகின்ற	அடிகள்	எம்பெருமானுடைய
நெடு மறுகின்	நீண்ட வீதிகளையுடைய	அடியே	திருவடிகளையே
கடல்மல்லை தலசயனத்து	திருக்கடல்மல்லையி லெழுந்தருளியிருக்கிற	நினையும்	தியானிக்கின்ற

அடியவர்கள் தம்	பாகவதர்கட்கு
அடியான்	தாஸபூதரும்,
வடிகொள் நெடு வேல் வலவன்	கூர்மை பொருந்திய பெரிய வேலைக்கொண்டு பொருவதில் வல்லவருமான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வாருடைய
ஒலி	இவ்வருளிச்செயலை
வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்,
முடிகொள் நெடு மன்னவர் தம் முதல்வர் முதல் ஆவார்	கிரீடமணிந்த ராஜாதி ராஜர்களுக்கும் தலைவராகப் பெறுவர்கள்.

[கடிகமழுநெடுமறுகின்.] நறுமணம் கமழாநின்றுள்ள பெரிய வீதிகளையுடைய திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்தலசயனமாகப் பள்ளிகொண்டிராநின்ற பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்திக்கும் பாகவதர்களுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த [பாகவத சேஷத்வப்ரகாசகமான] இத்திருமொழியைக் கற்பவர்கள், உலகத்தைக் காப்பதற்கு உரிய அரசர்களுக்கும் தலைமைபெற்ற அரசர்களாக விளங்கி லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைக் குறையற அநுபவிக்கும் பாக்கியமுடையராவர் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

பாகவத சேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று பரமபோக்யமாக அருளிச்செய்துவந்த ஆழ்வார் பலன் சொல்லுமிடத்து அஹங்காரத்திற்கு மூலகாரணமும் பாகவதசேஷத்வத்திற்குப் பிரதிபந்தகமுமான இஹலோக ஐச்வரியத்தைப் பலனாகச்சொல்வதேன்? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்டார்; அதற்கு அவர் ரஸோக்தியாக ஒரு உத்தரம் அருளிச்செய்தாராம்; அதாவது—"திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்தபின்பு த்யாஜ்யமான ஐச்வர்யமும் பரம புருஷார்த்தமாய் விட்டதுகாணும்; பணமுள்ளவிடங்களிற்சென்று கொள்ளையடித்து பகவத் பாகவதகைங்கரியங்கள் பண்ணுகிறவராகையாலே ஹேயமான ஐச்வரியமும் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உத்தேச்யமாய் விட்டதிறே" என்றாராம். ஆரார் எந்த எந்த பலனை விரும்பினாலும் அந்த அந்த பலன் இவ்வருளிச்செயல் மூலமாகக் கிடைக்குமென்பது உண்மைப்பொருள்.

அன்றியே, ஈற்றடிக்கு வேறொருவகையாகவும் நிர்வாஹமுண்டு;—முடிகொள் நெடுமன்னவர்—இவ்வுலகத்தில் அரசர்களாக இருக்கும் க்ஷத்ரியர்கள்; அவர்களுக்கும் முதல்வர்—அவர்களிற் காட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு மேம்பாடுடைய ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்கள்; அவர்களுக்கும் முதல்வர்—அவர்கட்கும் நிர்வாஹகரான நித்யஸூரிகள். ஆக, இத்திருமொழி கற்றவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒத்து நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவர்களென்று பரம புருஷார்த்தத்தையே இதற்குப் பலனாகச் சொல்லிற்றாகவுமுரையிடலாம்; பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமும் இங்ஙனேயாம். ... ... (௰)

அடிவரவு—நண்ணாத பார் எனத்தின் விண்டாரை பிச்சம் புலம் பஞ்சி செழுநீர் பிணங்கள் கடி திவளும்.

ஆறாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

திவளும் வெண்மதிபோல்.

அவதாரிகை:—எம்பெருமானை அநுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அநுபவித்தல், அவனுகந்தருளின திவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசியநுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசி யநுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருக்கும் பகவதநுபவம். இவ்வகைகளில் பரமவிலக்ஷணமான மற்றொருவகையுமுண்டு; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியநுபவித்தல். இப்படி அநுபவிக்குந்திறத்தில், தாய்பாசுரம், தோழிபாசுரம், மகள்பாசுரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் நீங்கி, 'பரகாலநாயகி' என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப்பட்டு வரும். தாய் சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வதுபோலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும், பாசுரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே, இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் "மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன் மானவேற்கலியன் வாயொலிகள்" என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்த்ரீபாவனையை ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் ஏதுக்காக வென்னில்; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறாரல்லர்; அந்த அவஸ்தைதானே பரவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது போராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நாற்றமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்த்ரீபாவனை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரண்யவாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்திலீடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிஹ்யமுமுண்டு. ஆழ்வார்கள் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அநுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வ்யவஹாரங்கள் சிற்றின்பநுகர்ச்சிக்கன்றோ ஏற்பட்டவை; பேரின்பவநுபவத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார்கள் பெண்மை யெய்துவதாகவும், கொங்கை முதலிய சொற்களையிட்டுப் பாசுரங்கூறுவதாகவும் நிகழ்கிறவிது என்னே? எனின்; விஷயாந்தரகாமம் என்றும் பகவத்விஷயகாமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்கு ச்ருங்கார முறைமையில் பரிணமித்து நிற்கும். சிற்றின்பவநுபவத்திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதநமாயிருப்பதுபோல, பகவத் விஷயாநுபவத்திற்குப் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் இன்றியமையாதனவாயிருப்பதால் அவையே கொங்கை முதலிய சொற்களால் இவ்வருளிசசெயல்களிற் கூறப்படுகின்றனவென்று கொள்க.

ச்ருங்காரரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சுத்தபக்திரஸமாகவே பாசுரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும், ஆழ்வார்கள் ச்ருங்காரரஸத்தையுங்கலந்து பாசுரங்கள் பேசுவதற்குக்காரணம் யாதெனில்; ஆரோக்யத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலையுருண்டையை உட்கொள்ள இருய்க்குமவர்களுக்கு வெல்லத்தை வெளியிற் பூசிக்கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பம் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி நாட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத்விஷயத்தில் அபிநிவேசம் மீதூர்ந்தகாலத்தில் தன் நிலைமாறிப் பெண்நிலைபெற்றுப் பேசுமிடத்தில் தாய்பாசுரமென்றும் தலைவிபாசுரமென்றும் தோழிபாசுரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;—தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:—நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவள் தோழியாவள்; திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழி யென்பதாகக் கொள்க.

பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யௌவன பருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில் படிகடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்ாதென்று தடுப்பவள் உலகில் தாய் எனப்படுவள்; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்கிற ஆவலைப்பிறப்பித்து அதனால் படிகடந்து நடக்கவேண்டி வந்தவளவில் இது ப்ரபந்நர் குடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராதென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்க வேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்கிற நமஃபதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் 'அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்' என்னும் பதற்றத்தையுடைய வளாயிருப்பள் உலகில் மகள்; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷியென்றும் சரண்யனென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினாற் கூறப்பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அநுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அநுபவிக்க நிற்க மாட்டாமல் 'அவனே உபாயம்' என்ற கோட்பாட்டை அதிக்கிரமித்து, கிட்டி யநுபவித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ராஜ்ஞா வஸ்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசுரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாசுரத்தாலும், மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவ ரென்றதாயிற்று. ஆகவே, தாய் பாசுரமாகச் செல்லுகிற இத்திருமொழியில்– ஆழ்வார்க்கு நாயகியவஸ்தை ஒருபுறத்திலும் தாயின் அவஸ்தை மற்றொரு புறத்திலும் நடக்கிறபடியாலே எம்பெருமானை அநுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு விரைவு உண்டானமையும், 'நாம் பதறக்கூடாது' என்கிற அத்யவஸாயமும் மற்றொரு புறத்திலுண்டானமையும் விளங்கும். தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்கு மளவில் அத்யவஸாயம் உண்டாகும்; அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்கு மளவில் பதற்றம் உண்டாகும். இத்திருமொழியில்—"ஆசைவிடாளால்" "போதுமோ நீர்மலைக்கென்னும்" இத்யாதி வாசகங்களாலே மகளது பதற்றம் வெளியாம்; "உன்மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்" என்ற வினாக்களால் அத்யவஸாயமும் வெளியாம்.

திருவிடவெந்தை யெம்பெருமானை அநுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்குண்டான அளவற்ற அபிநிவேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும்.

திவளும் வெண்மதிபோல் திருமுகத்தரிவை
    செழுங்கட லமுதினிற் பிறந்த
வவளும் * நின்னாகத்திருப்பதுமறிந்தும்
    ஆகிலுமாசை விடாளால் *
குவளையங்கண்ணி கொல்லியம்பாவை
    சொல்லுநின் தாள்நயந்திருந்த
விவளை * உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்?
    இடவெந்தை யெந்தைபிரானே! (க)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே	திருவிடவெந்தையி லெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானே!,	திவளும் வெண் மதி போல் திருமுகத்து	ஒளிவிடாநின்ற வெளுத்த சந்திரனைப்போன்று அழகிய முகத்தை யுடையளாய்

அரிவை	நித்ய யௌவனமுடையளாய்
செழு கடல் அமுதினில் பிறந்த	செழுமைதங்கிய கடலில் அமுதத்தோடு கூடப் பிறந்தவளான
அவளும்	அந்தப் பெரியபிராட்டியாரும்
நின் ஆகத்து	உனது திருமார்பிலே
இருப்பதும்	எழுந்தருளியிருப்பதை
அறிந்தும் ஆகிலும்	(இப்பரகாலநாயகி) அறிந்திருக்கச்செய்தேயும்
ஆசை விடாள்	(உன்னிடத்தில்) ஆசையை விடுகின்றிலள்;
குவளை அம் கண்ணி	கருநெய்தல்போன்று அழகிய கண்ணையுடையளும்
கொல்லி அம் பாவை	கொல்லிமலையிலுள்ள அழகிய பதுமைபோன்றவளும்
நின் தாள் நயந்திருந்த	உனது திருவடிகளையே ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவளுமான
இவளை	இப்பெண் விஷயத்திலே
உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்	என்ன செய்வதாக நீ நினைத்திருக்கிறாய்?
சொல்லு	அதை வெளியிட்டருள்.

[திவளும்வெண்மதிபோல்.] திருமங்கையாழ்வாராகிற பரகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார் திருவிடந்தைப் பெருமானிடத்திலே தன் மகள் காதல்கொண்டு இருக்கிறபடியையும், காதலின்படியே அநுபவம் கைகூடாமையாலே பலவகை விகாரங்களை அடைந்திருக்கிறபடியையும் ஒவ்வொரு பாட்டில் ஒவ்வொரு வகையாகப்பேசி 'இப்படிப்பட்ட இப்பெண்பிள்ளை விஷயத்திலே நீ செய்ய நினைத்திருப்பது என்னோ பிரானே!' என்று கேட்பதாகச் செல்லுகிறது. உண்மையில், ஆழ்வாரைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட 'தாய்' என்பவளொருத்தி இல்லாமையாலே ஆழ்வார் தாமே தம்முடைய காதலின் கிளர்த்தியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி 'இப்படிப்பட்ட ப்ராவண்யமுடைய என் விஷயத்திலே உபேக்ஷைசெய்திடத் திருவுள்ளமோ? அன்றி அங்கீகரித்துக் கொள்ளவே திருவுள்ளமோ? இரண்டிலொன்றைச் சோதிவாய்திறந்து அருளிச் செய்யவேணும்' என்று கேட்கிறாராயிருக்கிறது.

உலகத்தில் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்த்ரீயினிடத்தில் அளவற்ற அன்புவைத்திருப்பதாகக் கண்டால் அவனிடத்தில் மற்றையோர் ஆசைவைப்பது கூடாது. ஏனெனில், அவனுடைய ஆசைப்பெருக்கம் முழுதும் ஒரு வ்யக்திவழியிற் பாய்ந்துவிட்டதனால் அது மற்றொரு வ்யக்தியிற் பாயமாட்டாது; அலக்ஷியஞ் செய்யவே நேரிடும். ஆகவே, ஏற்கனவே ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் காதல் கொண்டிராநின்ற புருஷனை மற்றையோர் காதலிப்பது விவேகிக்ருத்யமன்று; இஃது உலகில் ஏற்பட்ட விஷயம். இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு பார்க்குமளவில், இடவெந்தை யெந்தைபிரானே! உன்திறத்தில் என்மகள் ஆசைவைப்பது கூடாது; அழகிற்சிறந்தவளும் பாற்கடலிற் பிறந்தவளுமான திருமகளை நீ ஒரு கொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலேயே அந்தரங்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றாய்; இதனால் திருமகளிடத்து உனக்குள்ள அன்பும் ஆதரவும் அளவற்றதென்பது நன்கு விளங்கும்; இங்ஙனே அந்யாஸக்தனானவுன்னை என் பெண்

பிள்ளை ஆசைப்படுவது தகுதியன்றுதான்; ஆயினும் கொண்ட ஆசையைக் குறைத்துக் கொள்ளுகின்றாளில்லை; தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்கி 'திருமகளிடத்திற் காட்டிலும் நம்மிடத்தில்தான் எம்பெருமான் அதிகமாகக் காதல்கொள்வான்' என்றெண்ணி இவள் உன்னையே விரும்பாநின்றாள். யார் எது விரும்பினாலும் உனது திருவுள்ளம் உவந்தாலன்றிப் பலன் கைபுகமாட்டா தாகையால் இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே நீ செய்ய நினைத்திருப்பது யாதோ? அறிகின்றிலேன்; அறியச் சொல்லவேணுமென்று பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார் சொன்னாளாயிற்று.

அரிவை என்னுஞ் சொல்—இருபத்தைந்து வயதுப் பெண்ணையும் தெய்வப் பெண்ணையும் சொல்லும்; பெண்கட்குப் பொதுப்பெயராக வழங்குதலுமுண்டு. முக்தர்கள் எப்போதும் இருபத்தைந்து வயதே உடையவர்களாய் நித்ய யௌவநசாலிகளாயிருப்பதுபோலப் பிராட்டியும் நித்யயுவதியாயிருக்கின்றமை தோற்ற இங்கு அரிவை எனப்பட்டாளென்க.

எம்பெருமான் தேவர்கட்கு அமுதமளிக்கக் கடல் கடைந்தகாலத்து அக் கடலில் நின்று முண்டான பல பொருள்களினிடையே திருமகளும் தோன்றினளாகப் புராணவரலாறு உள்ளதுபற்றிச் செழுங்கடலமுதினிற் பிறந்த என்றார். இரண்டாமடியின் முதலில் "இவளும்" என்ற பாடம் ஒவ்வாது; அவளும் என்பதே பாடம்.

ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திலே பிராட்டியைப் பிரிந்திருந்தகாலத்தில் "ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணாம் = நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணாம்" [—கண்ணழகுபடைத்த அவளை விட்டகன்று ஒரு நொடிப் பொழுதும் உயிர்தரிக்கமாட்டேன்] என்று கதறினான் இராமபிரான்; அதனால் அவன் நாயகியினது கண்ணழகிலே மிக ஈடுபட்டிருப்பனென்றுணர்ந்த இத் திருத்தாயார் தன் மகளினது கண்ணழகை யெடுத்துரைக்கின்றாள் குவளையங் கண்ணி என்று. 'குவலயம்' என்ற வடசொல் குவளை என விகாரப்பட்டது. "குவாலயம் குவலயம் குவாலம் குவலம் குவம்" என்ற வடமொழி நிகண்டின் படி 'குவலம்' என்ற வடசொல்லு முண்டாதலால் அதுவே குவளையெனத் திரிந்ததென்று கொள்ளினுமாம்.

சிசுக்களுக்குத் தாயின் முலைபோல அடியவர்களுக்கு எம்பெருமானது பாதாரவிந்தமே உத்தேச்யமாதலால் நின்தாள்நயந்திருந்தவிவளை என்றார். திருமகளானவள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாமல் திருமார்வை விரும்பினாள், என் பெண்பிள்ளை நற்குடிப்பிறந்து நல்லறிவுவாய்ந்தவளாகையால் திருவடியையே விரும்புகின்றாள் என்று ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகிறபடி.

உன்மனத்தால்என்னினைந்திருந்தாய்? = இக்கேள்வியினால் ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளை வெளியிடுகிறாராழ்வார் என்று குறிக்கொண்மின்; சேதநனுடைய க்ரியாகலாபமொன்றும் பேற்றுக்கு ஸாதநமன்று, பரமபுருஷனுடைய திருவுள்ளத்திலிரக்கமே பலனைப் பெறுவிக்கவல்லது என்க.

இடவேந்தை— இத்தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீவராஹப்பெருமாள் தமது தேவியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டிருத்தலால் இத்தலத்திற்குத் திருவிடவேந்தை என்று திருநாமமாயிற்று. திருக்கடல் மல்லையில் (ஞானப்பிரான் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியுள்ள வராஹப்பெருமாள் தேவியை வலப்பக்கத்திற் கொண்டிருப்பர்; அத்தலத்தை வலவெந்தை யென்பதுமுண்டு.)

ஆக இப்பாட்டால் எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் தாமே வேற்று வாயாலே [தாய் பாசுரமாகப்] பேசினதாயிருந்தாலும், தம்முடைய காதல் நிலைமையைத் தாமே பேசிக்கொண்டதாகவே நெஞ்சிற்கொள்க. எம்பெருமானே! நீ பிராட்டியினிடத்தில் பித்துக்கொண்டவனென்பது எனக்குத் தெரிந்து அதுவேகாரணமாக உன்னை நான் விரும்பாநின்றேன்;—நம்முடைய குற்றங்களைப் பொறுப்பித்து நம்மை அங்கீகரிப்பிக்கவல்ல புருஷகாரபூதையான பிராட்டியானவள் திருமார்வை விட்டுப் பிரியாதிருக்க நாம் இழக்கலாமோ வென்று, அஞ்சாமல் உன்னருகே வருகின்றேன் என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

"குவளையங்கண்ணி" என்றும் "கொல்லியம்பாவை" என்றும் ஆழ்வார் தம்மைத்தாமே சிறப்பித்துக் கூறிக்கொள்ளலாமோ எனின்; ஆம்; குற்றமொன்றுமில்லை; இவ்விசேஷணங்களால் ஆழ்வார் தமது அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்துக் கொள்வதாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டா; எம்பெருமான் மேல்விழுந்து தம்மைத் திருவுள்ளம் பற்றுகைக்கு உறுப்பான வைலக்ஷண்யம் தம்மிடத்திலுண்டு என்று விண்ணப்பஞ் செய்வதாகக் கொள்க; "குவளையங்கண்ணி" என்று கண்ணின் அழகைச் சொன்னது உட்கண்ணாகிய ஞானத்தின் சிறப்பைச் சொன்னபடி; 1. "ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களை விட்டுப் பகவத் விஷயமொன்றையே பற்றுவதான ஞானம் தமக்குள்ளபடியைச் சொல்லிக் கொண்டாரென்க. "கொல்லியம்பாவை" என்றதும் மாம்ஸபிண்டமான சரீரத்தின் அழகைச் சொல்லிக்கொண்டதன்று; ஆத்மாவின் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டவாறு.

கொல்லியம்பாவை—'வல்வில் ஓரி' என்னும் சிற்றரசனுக்கு உரியதாய்க் கொல்லியெனும் பெயர் கொண்டதான மலையின்கணுள்ள ஒரு பெண்பாற் பிரதிமை. இது தேவசிற்பியால் அமைக்கப்பட்ட அழகிற்சிறந்த பதுமையாம். அம்மலையிலுள்ள தேவரையும் முனிவரையும் துன்புறுத்த வருகின்ற அசுரரும் அரக்கரும் இப்பதுமையின் சிரிப்பைக்கண்டு மயங்கி உயிர்துறப்பர்களாம். அசுரருமரக்கரும் அங்கு அணுகும்போது அவர்களது வாடை பட்டவுடன் இது தானே நகைசெய்யுமாறு பொறியுள் வைக்கப்பட்டதென்பர். இது நகைத்துக்கொல்லுமென்பது, "திரிபுரத்தைச், செற்றவனும் கொல்லிச்செழும் பாவையும் நகைக்கக், 'கற்றதெல்லாமிந்தநகைகண்டேயோ?" என்ற சித்திர

1. முதல் திருவந்தாதி. 67.

மடற்பாடலினால் விளங்குகின்றது. இப்பாவை, கண்டாருள்ளமும் விழியும் கவர்ந்து பெருங்காமவேட்கையுறுவித்து இறுதியில் கொல்லுமென்றுங் கூறுவர். இது தெய்வ நிர்மாணமென்ப. ஒருகாலத்தில் திருமகள் தன்முன் போர்க்கெழுந்த அவுணர் மோஹித்து விழும்படி இக்கொல்லியம்பாவையுருக்கொண்டு ஆடினள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும். ["செருவெங்கோலமவுணர் நீங்கத், திருவின் செய்யோளாடிய பாவையும்" (கடலாடுகாதை 60, 61.) என்றது காண்க] இக்கொல்லிப்பாவை கொல்லிமலையிலுள்ள தென்பதும் தெய்வத்தால் செய்து வைக்கப்பட்ட தென்பதும் அழகில் மிக்கதென்பதும், காற்றினாலும் மழையினாலும் மற்றெவ்வகை ஊறுபாடுகளாலும் தன் அழகிய நல்வடிவம் கெடாதென்பதும் நற்றிணை முதலிய நூல்களிற் காணத்தகும். 185, 192, 201-ஆம் பாடல்கள் காண்க. இப்பாவையின் அழகைத் தலைவியின் நலத்திற்கு உவமை கூறுதல் அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய நூல்களிலும் விசேஷமாகவுண்டு. (அகநானூறில் 62, 209-ஆம் பாடல்களும், புறநானூறில் 251-ஆம் பாடலும் காண்க.) சீவகசிந்தாமணி 197, 667-ஆம் பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 89, 100-ஆம் பாடல்களிலும் இக்கொல்லிப்பாவையின் ப்ரஸ்தாவம் காணத்தக்கது. ஆகவே, தமிழ்க்கவிகள் கொல்லிப்பாவையை ஒப்புயர்வற்ற அழகிற் சிறந்த மாதர்க்கு உவமைகூறுதல் மரபு என்றுணர்க. இப்பாசுரத்தில் "கொல்லியம்பாவை போன்றவள்" என்று சொல்லாமல் "கொல்லியம்பாவை" என்றே சொல்லி வைத்தது முற்றுவமை. "தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே" (திருவாய்மொழி 6—9—9.) என்றதுபோல. ... ... (க)

துளம்படு முறுவல் தோழியர்க்கருளாள்
துணைமுலை சாந்துகொண்டணியாள் *
குளம்படு குவளைக்கண்ணிணை யெழுதாள்
கோலநன்மலர் குழற்கணியாள் *
வளம்படு மூந்நீர் வையமுன்னளந்த
மாலென்னும் மாலினமொழியாள் *
இளம்படி யிவளுக்கென்னினைந்திருந்தாய்?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே! (உ)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—;

மால் இனம் மொழியாள் — தன்னுடைய வியாமோஹத்துக்குத் தகுதியான பேச்சையுடையவளான இப்பெண்பிள்ளையானவள்,

துளம் படு முறுவல் — மாதுளம் விரைபோன்ற பற்களினின்றும் உண்டாகின்ற புன்சிரிப்பை

தோழியர்க்கு — தன் தோழிமார்களை நோக்கி

அருளாள் — அருள்கின்றாளில்லை;

துணை முலை — சேர்த்தியழகுடைய முலைகளை

சாந்து கொண்டு — சந்தனத்தாலே

அணியாள் — அலங்கரிக்கின்றாளில்லை;

குளம் படு குவளை கண் இணை	தடாகத்திலுள்ள [செவ்விமாறாத] குவளை மலர்போன்ற கண்களில்
எழுதாள்	மையிட்டுக்கொள்கிறாளில்லை;
குழற்கு	கூந்தலில்
கோலம் நல் மலர் அணியாள்	அழகிய சிறந்த புஷ்பங்களைச் சூட்டிக் கொள்ளுகிறாளில்லை;
வளம் படு முந்நீர் வையம் முன் அளந்த மால் என்னும்	(ரத்னம் முதலிய) நற்சரக்குகளுக்கிடமான கடலால் சூழப்பட்ட பூமியை முன்னொருகால் அளந்த ஸர்வேச்வரன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்;
இளம் படி இவளுக்கு என் நினைந்திருந்தாய்	(விரஹம்பொறாத) ஸுகுமாரஸ்வபாவையான இவள் விஷயத்திலே என்ன செய்வதாகத் திருவுள்ளம்?.

[துளம்படுமுறுவல்.] தன்மகள் லௌகிகவியாபாரங்களிலே நெஞ்சு செல்லாமல் பகவத்விஷயத்திலேயே அநவரதம் ஊன்றியிருக்குமாற்றைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட இவளை அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளமோ அகற்றிவிடத் திருவுள்ளமோ? என்று கேட்கிறாள் பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார். உலகத்தில் பெண்பிள்ளைகளெல்லாரும் தோழிகளுடனே சிரித்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்; மங்கலவாழ்ச்சிக்குச் சின்னமாக மார்விலே சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதலும் கண்களிலே மையிட்டுக்கொள்ளுதலும் முடியிலே மலரணிந்துகொள்ளுதலும் செய்வர்கள; போதுபோக்குக்காக ஏதோ ஸம்ஸார வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்; ஆக இப்படியெல்லாம் உலகத்துப் பெண்களின் நிலைமையை நாம் காண்கிறோம்; பரகாலநாயகியாகிய இப்பெண்ணின் நிலைமைபோலவென்னில்; உலகரீதிக்கு வேறுபட்டதாயிருக்கின்றது; இவளுக்கு பகவத்காமமே அதிகரித்திருப்பதால் முகத்தில் சிரிப்பு உண்டாவதேயில்லை; உயிர்த்தோழிகளைக்கண்டாலும் சிரிப்பதில்லை; மார்பில் சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுவதில்லை; கண்ணில் மையிட்டுக்கொள்ளுவதில்லை; தலையில் பூமுடித்துக்கொள்வதில்லை; வாய்விட்டு ஏதாவது சொல்லநேர்ந்தால் "அன்றிவ்வுலகளந்தாய்!" என்றும் "மாலேநெடியோனே கண்ணனே!" என்று மித்யாதி வார்த்தைகளையே வாய் வெருவுகின்றாள்; பெருமானே! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாத ஸுகுமாரமான தன்மையையுடையளாயிராநின்றாள்; இப்படிப்பட்ட அநந்யபக்தையான இவள் திறத்திலே நீ என்ன செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறாயோ பிரானே! என்று வினவுகின்றாளாயிற்று.

துளம்படுமுறுவல் = 'மாதுளம்' என்ற சொல் முதற்குறைையாகித் துளம் என்று கிடக்கிறது; மாதளம் விரையைச் சொன்னபடி: இங்கு இலக்கணையால் மாதளவிரைபோன்ற பற்கள் என்னுமளவும் பொருள் கொள்க. பற்களினின்று உண்டாகிற புன்சிரிப்பு என்கை. ஞானிகள் இவ்வுலகத்து மனிசரோடே சிரித்துப் பேசமாட்டார்களாதலால் ஆழ்வார் தாமும் அப்படியிருக்கிற நிலைமையை இதனால் சொன்னபடி. இஹலோக போகங்களொன்றிலும் ஆழ்வார்க்கு விருப்பமில்லாமையை மேல்வாக்கியங்கள் விளக்குவன.

"குளம்படு குவளை" என்றது—தன்னிலத்திலேயிருந்துகொண்டு சிறிதும் செவ்விகுன்றாத குவளைமலர் என்றபடி. மாலினமொழியாள்=மால்—தனது மயக்கத்திற்கு, இனம்—தகுதியான, மொழியாள்—பேச்சையுடையவள்: பைத்தியக்காரன் சொல்லும் சொற்கள் உள்ளுள்ள பித்தத்தை வெளியிடுமவையாயிருப்பதுபோல, இப்பெண் பேசும் பேச்சுக்கள் உள்ளுள்ள வியாமோஹத்தை வெளியிடுவனவாயிராநின்றன வென்றபடி.

இப்பாட்டால் ஆழ்வார் தாம் சொல்லிக்கொள்வதாவது:—பிரானே! இவ்வுலகில் என்னோடுகூட ஸஜாதீயர்களாயுள்ள மனிசரிடத்தில் எனக்கு நேசமுண்டாவதில்லை; அவர்களோடு உல்லாஸமாகப் பேசுவதற்கு விருப்பமுண்டாவதேயில்லை: 1. "புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து" என்கிறபடி தேஹத்தையே பேணித்திரிகின்ற பிராகிருதர்களோடு ஒப்புடையேனல்லேன்; ஊர்வம்புகளைப் பிதற்றிப் போதுபோக்குவாரைப் போலன்றியே எப்போதும் உனது திவ்ய சேஷ்டிதங்களையே வாய்வெருவிக் கொண்டிருக்கின்றேன்; என்னுடைய பேச்சுகளை நீ ஆராய்ந்தால் நான் உன்பக்கல் கொண்டுள்ள வியாமோஹம் நன்கு புலப்படும்; என்வடிவைக்கண்டாயாகில் நான் உனது பிரிவை ஒருநொடிப்பொழுதும் ஆற்றகில்லேனென்பது விளங்கும்; இப்படிப்பட்ட என்னை நீ அபேக்ஷிக்கிறாயோ, உபேக்ஷிக்கிறாயோ? சொல்லாய் பெருமானே! என்றாராயிற்று. (உ)

சாந்தமும் பூணும் சந்தனக்குழம்பும்
தடமுலைக்கணியிலும் தழலாம் *
போந்தவெண்திங்கள் கதிர்சுடமெலியும்
பொருகடல் புலம்பிலும் புலம்பும் *
மாந்தளிர்மேனி வண்ணமும் பொன்னும்
வளைகளுமிறைநில்லா * என்தன்
ஏந்திழையிவளுக்கென்நினைந்திருந்தாய்?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே! (ங)

இடவெந்தை யெந்தை பிரானே!—;

சாந்தமும்	கலவைச் சந்தனத்தையும்	போந்த	வெளிவந்து தோற்றின
பூணும்	முத்துவடத்தையும்	வெள் திங்கள்	வெளுத்த சந்திரனுடைய
சந்தனம் குழம்பும்	குழம்பான சந்தனத்தையும்	கதிர்	கிரணங்களானவை
தட முலைக்கு அணியிலும்	(இவள் தனது) பெரிய முலைகளில் அணிந்து கொண்டாலும்	சுட	(நெருப்புப்போல்) தஹிக்க
தழல் ஆம்	(அவையெல்லாம்) நெருப்பாகவேயிரா நின்றன;	மெலியும்	(அதனாலே) நோவுபடாநின்றாள்;
		பொரு கடல்	அலையெறிகின்ற கடலானது
		புலம்பில்	கோஷம்செய்யத் தொடங்கினால்

1. திருமாலை 6.

புலம்பும்	(இவளும்) கூக்குரலிடா நின்றாள்;	இறை	சற்றேனும்
மாந்தளிர்	மாந்தளிர்போன்ற	நில்லா	தங்குகின்றில;
மேனி வண்ணமும்	(இவளது) உடம்பின் நிறமும்	என்தன் ஏந்து இழை இவளுக்கு	எனது பெண்பிள்ளையாகிய இவள் விஷயத்திலே
பொன் ஆம்	பசலைநிறமாக மாறிவிட்டது;	என் நினைந் திருந்தாய்	என்ன செய்வதாகத் திருவுள்ளம்?
வளைகளும்	கையில் வளைகளும்		

[சாந்தமும்பூணும்.] பரகாலநாயகியின் ஆற்றாமையைக்கண்ட திருத்தாயார் 'இவளுடைய தாபமெல்லாம் தீரும்படி இவளுக்குக் குளிர்ச்சியான சில உபசாரங்களைச் செய்திடுவோம்' என்றெண்ணி, ஸாமாந்யமாக உலகத்திலே தாபமுற்றவர்களுக்கு லௌகிக பரிஹாரங்கள் செய்வதுபோலச் சிலகாரியங்கள் செய்யத் தொடங்கினாள்; மார்பிலே சந்தனத்தைப்பூசி முத்துவடத்தைப் பூட்டினாள்; நல்ல நிலாவிலேகொண்டு நிறுத்தினாள்; கடற்கரையினருகே கொண்டு சென்றாள்; இவை யொன்றும் தாபத்தைத்தணிக்க உபயோகப்படவில்லை; சந்தனச்சேறும் முத்துவடமும் நெருப்பைவாரிக் கொட்டினாற்போலே யிருந்தன; நிலவு மேலேபட்டவாறே உடம்பு இளைக்கத் தொடங்கிற்று; கடலிரைச்சை காதில் விழுந்தவாறே கதறத்தொடங்கினாள்; மாந்தளிரின் நிறம்போன்ற நிறமும் விகாரப்படாநின்றது; உடல் ஈர்க்குப்போல இளைத்துப்போனபடியாலே கைவளைகள் கழன்றுவிழத் தொடங்கின; திருவிடவெந்தைத் திருமாலே! உனது திருவருளுக்கு இலக்காகப் பெறாமையாலே இங்ஙனே நிலைகுலைந்து நின்று வருந்துகின்ற என்மகள் திறத்திலே நிக்ரஹமேயோ செய்ய நினைத்திருப்பது? அன்றி அநுக்ரஹம் செய்யத் திருவுள்ளமுண்டோ? என வினவுகின்றாள்.

சாந்தமும் சந்தனக்குழம்பும் ஒன்றுதானே; அப்படியிருக்க "சாந்தமும் ....சந்தனக்குழம்பும்" என்று சொல்லுவானென்? எனில்; சாந்து என்று கல்லைச்சந்தனத்தைச் சொன்னபடி; மற்றொன்று வெறுஞ் சந்தனத்தைச் சொன்னபடி.

விரஹகாலத்தில் மாதர்களின் மேனியில் தோன்றும் பசலைநிறத்தைப் பொன்னிறமென்பர் கவிகள். பாசிபடர்ந்தாற்போன்ற நிறம். "வளைகளும் இறை நில்லா" என்பதனால் கைகள் துரும்பாக இளைத்தபடி சொல்லிற்றும்.

ஏந்திழையிவளுக்கு = இழை என்று ஆபரணத்துக்குப் பெயர்; ஏந்துதல்—தரித்தல்; தரிக்கப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய இவள் விஷயத்திலே என்ற தாயிற்று இம்மகளைநான் ஆபரணங்களோடே நித்தியமாகக் காணவிரும்பி யிருக்கின்றேன்; உன்னுடைய ஸம்ச்லேஷம் வாய்த்தாலல்லது இந்த விருப்பம் நிறைவேறாதாகையால் இவளோடே ஸம்ச்லேஷித்து என்னை உகப்பிக்கவேணு மென்பது உள்ளுறை. பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்துக் கண்ணும் கண்

ணீருமாயிருத்தலும் மயிர்க்கூச்செறிந்திருத்தலுமே பக்தர்கட்கு ஆபரணமாகையால் ஏந்திழை யென்று அவற்றையுடையரானமை சொல்லுகிறதென்க. ... ... (௩)

ஊழியிற்பெரிதால் நாழிகையென்னும்
ஒண்சுடர் துயின்றதாலென்னும் *
ஆழியும்புலம்புமன்றிலுமுறங்கா
தென்றலும் தீயினிற்கொடிதாம் *
தோழியோ! வென்னும்துணைமுலையரக்கும்
சொல்லுமினென்செய்கேனென்னும் *
ஏழையென்பொன்னுக்கென்நினைந்திருந்தாய்?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே! (௪)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே—; (இப்பெண்பிள்ளையானவள்)

- நாழிகை ஊழியின் பெரிது என்னும் — ‘ஒரு நாழிகைப் பொழுதானது ஒரு கல்பத்தைக் காட்டிலும் நெடிது’ என்கிறாள்;
- ஒண் சுடர் துயின்றது என்னும் — ‘ஸூர்யன் செத்துப் போய்விட்டான்’ என்கிறாள்;
- தோழி — ‘அடீ ஸகியே!’ (என்று தோழியை அழைத்து அவளிடம் என்ன சொல்லுகிறாளென்னில்;)
- ஆழியும் புலம்பும் — ‘ஸமுத்ரமோ கோஷம் செய்யாநின்றது;
- அன்றிலும் உறங்கா — அன்றிற்பறவையோ உறங்குகிறதில்லை;
- தென்றலும் தீயினில் கொடிது ஆம் — தென்திசைக்காற்றோ நெருப்பைவிட தீக்ஷ்ணமாயிருக்கின்றது
- ஓ — ஐயோ! (என்ன பண்ணுவேன்)’
- என்னும் — என்று சொல்லாநின்றாள்;
- துணை முலை அரக்கும் — ‘இரண்டு முலைகளையும் வேரோடே பிடுங்கி யெறிபவள் போலே யிராநின்றாள்;
- என் செய்கேன் சொல்லுமின் என்னும் — (இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு) என்ன பரிஹாரம் பண்ணுவேன், சொல்லுங்கள்’ என்று (அடிக்கடி) சொல்லாநின்றாள்;
- ஏழை — மிகவும் சாபல்யமுடையளான
- என் பொன்னுக்கு — எனது பெண்மகள் விஷயத்திலே

என் நினைந்திருந்தாய்?—.

[ஊழியிற்பெரிதால்.] பரகாலநாயகியின் வாய் வெருவுதல்களைத் திருத்தாயார் பாசுரமிட்டுப் பேசுகின்றாள். [நாழிகை ஊழியிற்பெரிதால் என்னும்] நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி ஆற்றாதாளாய் அவனில்லாமல் இரவுகழிக்க முடியாதபடியைச் சொல்லும்போது ‘ஒரு நாழிகைப் பொழுதானது எத்தனையோ யுகமாய்ப் பெருகிச் செல்லுகின்றதே!’ என்று இரவு நீடித்தலைச் சொல்லுவது வழக்கம்; அப்படியே இப்பரகாலநாயகியும் சொல்லுகின்றாள். நாயகநாயகிகள் கூடியிருக்குங்காலத்தில் நீண்டகாலங்களும் ஒரு நொடிப்பொழுதாய்க் கழிந்து

விடுமென்பதும், பிரிந்தகாலத்து ஒரு கணப்பொழுதும் பல்லூழியூழிகளாய்க் கழியுமென்பதும் அநுபவஸித்தம்; "பலபலவூழிகளாயிடும், அன்றியோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்......அன்பர் கூடிலும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும்" என்ற திருவிருத்தம் காண்க. 1. "கொடியார் கொடுமையிற்றுங் கொடிய இந்நாள், நெடிய கழியுமிரா" என்ற திருக்குறளையும் "காதலரொடு நாம் இன்புற்ற முன்னாள்களில் குறியவாய், அவர் பிரிவாற்றேமாகின்ற இந்நாள்களிலே நெடியவாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்கள்" என்ற அதன் உரையையும் இங்கு உணர்க நாழிகை—'நாடிகா' என்னும் வடமொழியின் திரிபு.

[ஒண்சுடர்துயின்றதாலென்னும்] நோயாளிகட்கும் காதலரைப்பிரிந்த விரஹிகட்கும் பகற்போது ஒருவாறு ஆற்றக்கூடியதாய் இராப்பொழுது சிறிதும் பொறுக்கவொண்ணாததாய்க் கழிவது வழக்கம். ஆகவே 'பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு இராப்பொழுதைப் போக்கிவிடுவோ' மென்று ஸூர்யோதயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பர்கள்; உண்மையில் இரவு முப்பது நாழிகையாயிருந்தாலும் விரஹகாலத்தில் முப்பதுயுகம்போல நெடுகிச்செல்லுமாதலால் 'பாழும் ஸூர்யன் செத்துப்போய்விட்டானோ? ஜீவித்திருந்தானாகில் வந்து தோன்றமாட்டானோ? இப்படி இராக்காலமேயாய்ச் செல்லுமோ!' என்று இரவு நீடித்தலைக்குறித்துக் கதறுவர்கள்; 2 "பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேனென்று, ஒண்சுடரோன் வாரா தொளித்தான்" என்றாள் பராங்குசநாயகி; இவளோவென்னில் 'ஸூர்யன் செத்தேபோனான்' என்கிறாள். "துயின்றது" என்பதற்கு 'உறங்கிற்று' என்று பொருளாயினும் தீர்க்க நித்திரையாகிய மரணமென்ற பொருளிலும் இதனைப் பிரயோகிப்பதுண்டு.

தோழி!, 'ஆழியும் புலம்பும், அன்றிலுமுறங்கா, தென்றலும் தீயினில்கொடிதாம், ஓ!' என்னும் = மகளானவள் தனது தோழியைநோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைத் தாயார் அநுவாதஞ்செய்கிறாள்; (மகள் சொல்லுவதாவது:—) தோழீ! கடலானது எப்போதும் கர்ணகடோரமாகக் கத்துகின்றதே!; அன்றிற் பறவையும் கண்மூடாமல் கத்துகின்றதே!; எல்லார்க்கும் குளிர வீசுகின்ற தென்றலும் எனக்கு நெருப்பைக்காட்டிலும் உஷ்ணமாக வீசுகின்றதே! இவை என்ன கஷ்டங்கள்!! என்கிறாளாம். விரஹிகளுக்குக் கடலோசை உத்தீபகமாகும். அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும்; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறாமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக்கூவி அதன் பின்பும் தன் துணையைக்கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்: இப்பறவையை வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர்; ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும் பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில்நெகிழ்ந்தவளவிலே துயி-

1. திருக்குறள்—படர் மெலிந்திரங்கல்—9. 2. திருவாய்மொழி 5-4-4.

லுணர்ந்து அப்பிரிவைப்பொறுமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக்கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றுமைத்துயரை வளர்த்து விரஹிகளை மிக வருத்தும் என்றுணர்க.

[துணைமுலை அரக்கும்.] அரக்குதலாவது-ஸ்தானத்தைவிட்டுப் பெயர்த்தல். "கொள்ளும் பயனென்றில்லாத கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப் பறித்திட்டவன் மார்விலெறிந்து என்னழலைத்தீர்வேனே" என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்ததுபோல இப்பரகாலநாயகியும் செய்யப்பார்க்கிறுளென்றவாறு.

எம்பிரானே! உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் போக்க முடியவில்லை; இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே என்னை வைத்திட்டு ஞானவொளி மழுங்கச்செய்திருக்கிறுய்; ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கு அணைந்துபோயிருக்கிறது; ஸம்ஸாரஸாகரம் கொந்தளிக்கின்றது; இவ்வுலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் எனக்குப் பாதகமாயிராநின்றன; உன்னிடத்தில் நான் பக்திவைத்ததனுலன்றோ இப்பாடுபட நேர்கின்றது, அந்த பக்தியை அகற்றிவிட்டால் உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவர்களைப்போலே நானும் சுகமே வாழ்வேனன்றோ; ஆகையாலே பக்தியைத் தவிர்த்துக்கொள்ளலாமாவென்றும் எனக்குத்தோன்றுகின்றது; பாவியேன்திறத்தில் என்ன திருவுள்ளமோ? சொல்லவேணும்—என்று ஆழ்வார் தாம் விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

"ஏழையேன் பொன்னுக்கு" என்ற சிலருடைய பாடம் வியாக்கியானத்திற்கு இணங்காது. என்பொன்னுக்கு='பொன்' என்ற சொல்லால் மகளைக் குறித்தது அன்பின் மிகுதியாலாம். ... ... (௪)

ஓதிலுமுன்பே ரன்றிமற்ருேதாள்
உருகுநின் திருவுருநினைந்து *
காதன்மைபெரிது கையறவுடையள்
கயல்நெடுங் கண்டுயில்மறந்தாள் *
பேதையேன்பேதை பிள்ளைமைபெரிது
தெள்ளியள் வள்ளிநுண்மருங்குல் *
ஏதலர்முன்ஞ வென்நினைந்திருந்தாய்
இடவெந்தையெந்தைபிரானே. (ரு)

இடவெந்தை யெந்தை பிரானே!—;

ஓதிலும் { (இம்மகள்) வாய்விட்டு எதைச் சொன்னுலும்

உன் பேர் அன்றி } உனது திருநாமம் தவிர

மற்று வேறென்றையும்

ஓதாள் சொல்லுகின்றிலள்;

நின் திருஉரு நினைந்து உருகும் { உனது திருமேனியைச் சிந்தித்து உருகினபடியே யிராநின்ருள்;

காதன்மை பெரிது { (உன்விஷயத்தில் இவளுக்கு) ஆசை பெருகுகின்றது;

கையறவு உடையள் { ஒன்றும் செய்யமாட்டாதே யிராநின்ருள்;

கயல் நெடு கண் துயில் மறந்தாள்	கயல்மீன் போன்று நீண்ட கண்களிலே உறக்கத்தை மறந்துவிட்டாள் ;	வள்ளி நுண் மருங்குல்	கொடிபோன்று நுட்பமான இடையையுடைய இம்மகளைப்பற்றி
பேதையேன் பேதை	அறிவு கெட்டவளான என்னுடைய இப்பெண்பிள்ளை	ஏதலர் முன்னா	சத்ருக்கள் முன்பாக
பிள்ளைமை பெரிது	மிகவும் இளம்பிராயமாயிருக்கச் செய்தேயும்	என் நினைந்திருந்தாய்	என்ன செய்வதாகத் திருவுள்ளம்?.
தெள்ளியள்	(உனது ஸ்வரூபகுணங்களிலே) தெளிவுள்ளவளாயிராநின்றாள் ;		(அவமானப்படுத்துவாயோ, பஹுமானப் படுத்துவாயோ?.)

[ஓதிலுமுன்பேரன்றி.] "ஓதிலும்" என்ற சொல்லாற்றலால் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதே மிக அருமை என்பது விளங்கும். ஒருகால் வாய்திறந்தாளாகில் 'அம்மா அண்ணா' என்கிற பேச்சேகிடையாது, 'கோவிந்தா! கோபாலா!!' என்று பகவானுடைய திருநாமங்களையே சொல்லுகின்றாள்.

[இவ்விடத்திலே, "𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍇𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌕𑌿𑌲 𑌗𑍋𑌪𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌰𑌾𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃। 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂, 𑌮𑍋𑌹𑌵𑌶𑌾𑌦𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌦𑌾𑌮𑍋𑌦𑌰 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍇𑌤𑌿 = விக்ரேதுகாமா கில கோபகந்யா முராரி பாதார்ப்பித சித்த வ்ருத்தி:-தத்யாதிகம் மோஹவசாதவோசத் கோவிந்த தாமோதர மாதவேதி." என்ற ச்லோகார்த்தம் நினைக்கத்தக்கது. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரான் பிறந்து வளர்ந்தருளுங்காலத்திலே ஓர் இடைப்பெண் இடைவிடாது கண்ணபிரானையே சிந்தித்துக்கொண்டு வியாமோஹமடைந்திருந்தாள்; அதுகண்ட அவளது மாமியானவள் அந்த சிந்தனையை மாற்றிவிடக்கருதி, தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றை அவளிடம் கொடுத்து 'இவற்றை விற்றுவா' என்று சொல்லி வீதிகளிலே அனுப்பினாள்; அப்பெண்பிள்ளை கண்ணபிரானையன்றி வேறொன்று மறியாதவளாகையாலே, மாமியின் நிர்ப்பந்தத்துக்காகக் கூடையைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு தெருவிலே புறப்பட்டாளாகிலும் 'தயிர்!, நெய்!, பால்!' என்று விற்பது தவிர்ந்து, "கோவிந்தன் வாங்கலேயோ கோவிந்தன்!, தாமோதரன் வாங்கலேயோ தாமோதரன்,!! மாதவன் வாங்கலேயோ மாதவன் !!!' என்று இங்ஙனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணநாமங்களையே கூவிக்கொண்டு சென்றனளாம்: அதுபோலே இப்பரகாலநாயகியும் ஓதிலுமுன்பேரன்றி மற்றோதாள்.]

[நின்திருவுருநினைந்து உருகும்.] திருநாமங்களை வாய்விட்டுச் சொன்னவாறே அத்திருநாமங்களின் பொருளாகிய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் முதலியவை நினைவுக்கு வந்தன; ஸ்வரூபகுணாதிகளிற் காட்டிலும் ரூபத்தில் ஊற்றம் அதிகமாகையாலே ரூபத்தையே சிந்தித்து உருகாநின்றாள்; 'கடல்போலும் கார்முகில் போலும் குளிர்ந்த திருமேனி என்னே'! என்று அநுஸந்தித்து நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகுகின்றாள்.

[காதன்மைபெரிது.] உன்னுடைய திருமேனியழகு பெரிதா, இவளுடைய ஆசை பெரிதா என்று பார்த்தால் இவளாசையே பெரிதாயிருக்கின்றது. [கையறவுஉடையள்.] கையறவாவது—செயலறுதலும் உதவியின்மையும்: ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாமை செயலறுதலெனப்படும். ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாதவளாய்ச் செயலற்றிருக்கின்றாள் என்றாவது, ஸஹாயமற்றிருக்கின்றாள் என்றாவது பொருள்கொள்க.

[பேதையேன்பேதை இத்யாதி.] நான் அறிவுகெட்டவளாகையாலே என்வயிற்றிற் பிறந்த இப்பெண்ணும் அறிவுகெட்டதாயிற்று. இன்னமும் இவளுக்கு இளம்பிராயம் நீங்கவில்லை; அப்படியிருக்கவும் உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலே மிகவும் தெளிவுள்ளவளாயிராநின்றாள்; இப்படிப்பட்ட இவளுக்கு ஏதாகிலும் அவமானம் நேரவேணுமென்று எதிர்பார்க்கும் சத்ருக்கள் பலருளர்; அவர்கள் கண்ணெதிரே இவள் திறத்து நீ செய்ய நினைத்திருப்பது என்னோ? இவளை அநுக்ரஹித்து அவர்களுக்கு முகபங்கம் செய்ய நினைத்திருக்கிறாயோ? அன்றி இவளை நிக்ரஹித்து அவர்களை மகிழ்விக்க நினைத்திருக்கிறாயோ? இரண்டத்தொன்று சொல்லிக்காண்—என்கிறாள் திருத்தாயார்.

ஏதலர்முன்னா=ஏதலரென்று சத்துருக்களுக்குப் பெயர்; ஆழ்வார்க்கு சத்துருக்கள் இங்கு ஆரென்னில்; 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்கிற தம்முடைய அத்யவஸாயத்திற்கு எதிர்த்தடையாக 'கருமம் ஞானம் முதலிய உபாயாந்தரங்களே அவனைப்பெறுதற்கு ஸாதநம்' என்று கொண்டிருக்கிற உபாயாந்தரநிஷ்டர்களை இங்கு ஏதலரென்கிறது 'நம்முடைய முயற்சியால் நாம் பேறுபெறவேண்டியிருக்க அவனே உபாயமென்று மார்விலே கைவைத்துறங்குவதும் ஒரு சாஸ்த்ரார்த்தமாகுமோ?' என்றிருக்கும் ஸித்தோபாய விரோதிகளின் முன்னே என்னுடைய உறுதியைச் சிறப்பித்து எனக்கு உதவப்போகிறாயோ, அன்றி அவர்களுடைய கொள்கையை ஆதரித்து என்னை உதறிவிடப்போகிறாயோ என்று ஆழ்வார் வினவுகின்றாராயிற்று. ... (ரு)

தன்குடிக்கேதும் தக்கவா நினையாள்
தடங்கடல் நுடங்கெயிலிலங்கை *
வன்குடிமடங்க வாளமர்தொலைத்த
வார்த்தைகேட் டின்புறுமயங்கும் *
மின்கொடி மருங்குல் சுருங்கமேல்நெருங்கி
மென்முலை பொன்பயந்திருந்த *
என்கொடியிவளுக் கென்நினைந்திருந்தாய்?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே! (சு)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—; (இப்பெண் பிள்ளையானவள்)	ஏதும் சிறிதும்
தன் குடிக்கு தக்க ஆ { தனது குலமரியாதைக்குத் தகுந்தபடியை	நினையாள் ஆராய்கின்றிலள்;
	தட கடல் பெரிய கடலோடும்

நுடங்கு எயில்	வளைந்த மதிளோடுங்கூடின
இலங்கை	இலங்கையிலிருந்த
வல் குடி	வலிய ராக்ஷஸகுலமானது
மடங்க	அழியும்படி
வாள் அமர் தொலைத்த வார்த்தை கேட்டு	கொடிய போர்க்களத்திலே ஒழித்த செய்தியைக் கேட்டு
இன்புறும்	(ஒரு பிராட்டிக்காக இவ்வளவு காரியம் செய்வதே! என்று) ஈடுபடாநின்றாள்;
மயங்கும்	(அப்பிராட்டிக்குப்போல நமக்கும் ஒரு காரியம் செய்வதில்லையே! என்று வருந்தி) மூர்ச்சிக்கின்றாள்;
மின் கொடி மருங்குல் சுருங்க	மின்னலும் வஞ்சிக்கொடியும்போன்ற இடையானது நுடங்கும்படி
மெல் முலை	மெல்லிய முலைகளானவை
மேல் நெருங்கி	மார்பின்மேலே (ஒன்றோடொன்று) நெருக்கமுற்று
பொன் பயந்திருந்த	பசலைநிறமுடைத்தாம்படியிருக்கின்ற
என் கொடி இவளுக்கு	எனது இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே
என் நினைந்திருந்தாய்	என்ன செய்வதாகத் திருவுள்ளம்?

[தன்குடிக்கேதும்.] இப்பெண்பிள்ளை ப்ரபந்நகுல மரியாதைக்குத் தகுந்தபடி வர்த்திக்கப் பார்க்கிறாளில்லை; சேஷபூதர் சேஷியினிடத்திலே பாரத்தை வைத்தபின்பு 1. "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றாற்போலே அவன் செய்தபடி செய்துகொள்க வென்று ஆறியிருப்பதே ப்ரபந்நகுலமரியாதையாகும்; இவள் அப்படி ஆறியிராமல் பதறுகின்றாளாகையாலே தன்குடிக்கேதும் தக்கவா நினையாள்.

'ஸீதாபிராட்டி இராமபிரானைப் பிரிந்து பத்து மாஸம் அசோகவனத்திலே வஸித்தாள், அவளை மீட்டுக்கொள்ளுதற்காகப் பெருமான் படாதனபாடு பட்டான், அரிய பெரிய ஆனைத்தொழில்கள் செய்தான், உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலையூடறுத்து அணைகட்டி இலங்கைபுக்கு இராக்கதர்களைக் களைந்தெடுத்து இப்படிபலகாரியங்கள் செய்தருளினான்—என்று புராணம் வல்லார் வாய்க் கேட்டு 'அப்படியா? அன்பர்களைப் பெறுதற்கு இவ்வளவு பரிச்ரமங்கள் படுகிறவனா அவன்!, நல்லது' என்று இன்புறுகின்றாள்; உடனே, 'அப்பிராட்டியைப் பெறுதற்கு அத்தனை காரியங்கள் செய்த மஹாநுபாவன் நம்மை மாத்திரம் உபேக்ஷித்திருப்பதேன்?' என்று வருந்தி மூர்ச்சையடைகின்றாள்.

'உன்மகள் மூர்ச்சையடைந்தாலெனக்கென்ன?' என்று எம்பெருமான் சொல்லிவிடாமைக்காகவும் 'இவ்வழகியை நாம் இழக்கலாகாது' என்று அவன் மேல்விழுந்து அநுபவிக்கப் புகுவதற்காகவும் மகளினது அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்துப் பேசுகின்றாள் மின்கொடி யென்று தொடங்கி. இவ்வழகு தெரிந்துவைத்தா இவளை நீ இழந்திருக்கிறாய் என்றவாறு. மின்கொடிபோலேயிருக்கும் இடையானது சிறுத்தும் மேலே தனங்கள் நெருங்கி

1. திருவாய்மொழி, 5—8—8.

யும் பசலைநிறம் பூத்துமிருக்கப்பெற்ற இம்மகள் திறத்திலே என்ன செய்யத் திருவுள்ளம்? ... ... (௬)

உளங்கனிந்திருக்கு முன்னையே பிதற்றும்
உனக்கன்றி யெனக்கன்போன்றிலளால் *
வளங்கனிபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
மாயனேயென்று வாய்வெருவும் *
களங்கனி முறுவல் காரிகைபெரிது
கவலையோடவலம் சேர்ந்திருந்த *
இளங்கனியிவளுக் கென்நினைந்திருந்தாய்?
இடவெந்தை யெந்தைபிரானே! (௭)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—;

(இப்பெண்பிள்ளை எப்போதும் உன்னையே சிந்தித்திருக்கையாலே)

உளம் கனிந் திருக்கும் } நெஞ்சு கனிந்திருக்கின்றாள்;

உன்னையே பிதற்றும் } உன்னைப்பற்றியே வாய் பிதற்றாநின்றாள்;

உனக்கு அன்றி } உன்விஷயத்தில் தவிர

எனக்கு என்விஷயத்தில்

அன்பு ஒன்று இலள் } அன்பு சிறிதும் உடைய ளல்லள்;

வளம் கனி பொழில் சூழ் மாலிருஞ் சோலை மாயனே என்று வாய் வெருவும் } செழிப்பான பழங்களை யுடைய சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமாலிருஞ் சோலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற ஆச்சரியனே! என்று வாய் வெருவு கின்றாள்;

களங்கனி முறுவல் காரிகை } களாப்பழம்போல் இனிதான முறுவலையும் அழகையும் உடையளாய்

பெரிது கவலை யோடு அவலம் சேர்ந்திருந்த } மிக்க மனக்கவலையும் இளைப்பும் உடையளாயிருக்கிற

இள க(ன்)னி இவளுக்கு } இளங்கன்னியாகிய இம்மகள் திறத்திலே

என் நினைந்திருந்தாய்?-;

[உளங்கனிந்திருக்கும்.] இப்பெண்பிள்ளையானவள் பரிபக்குவமான நெஞ்சையுடையளாயிருக்கின்றாள்; நெஞ்சின் நிலைமை எப்படி தெரிந்ததென்றால், [உன்னையேபிதற்றும்] வெறுமனே வாய்பிதற்றும்போதும் உன்னைப் பற்றின பேச்சுத்தவிர வேறொன்றுமில்லாமையாலே நெஞ்சு கனிந்திருப்பது நன்கு தெரிகின்றது; நெஞ்சு கனியாதிருந்தால் இப்படி உன்னையே வாய் பிதற்றுவளோ?. உலகத்தில் சிறுமிகள் தாய்தந்தையர் பக்கல் அன்புவைக்கக் காண்கிறோம்; இவளுக்கு அது கிடையாது; தாயென்றும் தமப்பனென்றும் தோழியரென்றும் பலரிடத்திலே பாவிபாயக்கடவதான அன்புமுழுவதையும் உன்னொருவனிடத்திலேயன்றோ இவள் கொண்டிருக்கின்றாள்; உன்பேரைச் சொல்லுவதும் நீ உகந்தருளின திருப்பதிகளின் பேரைச்சொல்லுவதுந்தவிர

வேறொன்றறியாளிவள்—வளங்கனிபொழில்சூழ்மாலிருஞ்சோலைமாயனே! என்று வாய் வெருவுகின்றாள்காண்.

இங்ஙனே திருத்தாயார் பெண்பிள்ளையின் நிலைமையைச் சொன்னவிடத்தும் எம்பெருமான் சிறிதும் இரக்கம் காட்டாதிருக்க, இவ்வழகியை நீ இழக்கலாமோ? என்கிறாள் மேலே. [களங்கனிமுறுவல்.] களங்கனி வாய்க்கு இனிப்பாயிருப்பதுபோல் முறுவல் காட்சிக்கு இனிதாயிருப்பதால் முறுவலுக்குக் களங்கனியை உவமைகூறினரென்க. ஆகவே இது பயனுவமையாம்: (பயனைப் பற்றிவரும் உவமை—பயனுவமை.) "மாரிவண்கை, கற்பகவள்ளல்" என்றவிடங்களிற்போல. "பண்பும் தொழிலும் பயனு மென்றிவற்றுள், ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்து, ஒப்புமைதோன்றச் செப்புவது உவமை" (31.) என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்: இங்கே, களங்கனியாலுண்டாகிறபயனும் முறுவலாலுண்டாகிற பயனும் ஒத்திருத்தலால் [–இரண்டும் இனிப்பாயிருத்தலால்] இவ்வுவமை ஒக்குமென்க.

[இளங்கனியிவளுக்கு.] 'கன்னி' என்பது கனி யென்று தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றிருக்கின்றது: 'கந்யா' என்னும் வடசொல் கன்னியென விகாரப்படும். ... ... (எ)

அலங்கெழு தடக்கை யாயன்வாயாம்பற்கு
  அழியுமாலென் னுள்ளமேன்னும் *
புலங்கெழு பொருநீர்ப் புட்குழிபாடும்
  போதுமோ நீர்மலைக்கென்னும் *
குலங்கெழுகொல்லி கோமளவல்லி
  கொடியிடை நெடுமழைக்கண்ணி *
இலங்கெழில் தோளிக்கென் நினைந்திருந்தாய்?
  இடவெந்தை யெந்தைபிரானே! (அ)

இடவெந்தை எந்தை பிரானே!—;

அலம் கெழு தட கை ஆயன் வாய் ஆம்பற்கு என் உள்ளம் அழியும் என்னும் — 'கலப்பை விளங்குகின்ற பெரிய திருக்கையை யுடையனான கோபால க்ருஷ்ணனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற இலைக்குழலோசைக்கு என்னெஞ்சு அழிகின்றது' என்கிறாள்;

புலம் கெழு — மநோஹரமான

பொரு நீர் — அலையெறிகின்ற நீர்ப் பெருக்கையுடைய

புட்குழி — திருப்புட்குழி விஷயமாக

பாடும் — பாட்டுகள் பாடாநின்றாள்;

நீர்மலைக்கு போதுமோ என்னும் — திருநீர்மலைக்குப் போவோமென்கிறாள்;

குலம் கெழு கொல்லி கோமளவல்லி — மிகச்சிறந்த கொல்லி மலையிலுள்ள பாவை போன்றவளும்

கொடி இடை — வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடையையுடையவளும்

நெடு மழை கண்ணி — பெருமழைபோலே நீர்த்தாரைகள் பெருகப்பெற்ற கண்களையுடையவளும்

இலங்கு எழில் தோளிக்கு — விளங்குகின்ற அழகிய தோள்களையுடையவளுமான இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே

என் நினைந்திருந்தாய்?—.

[அலங்கெழுதடக்கை.] கண்ணபிரான் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதுகிற புல்லாங்குழலினோசை என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொள்கின்றதென்கிறாள்; திருப்புட்குழியென்னுந் திருப்பதியின் நீர்வளநிலவளங்களை எடுத்துப் பாடுகின்றாள்; திருநீர்மலைக்குப் போகவேணுமென்று பயணமெடுக்கின்றாள்; தன்னுடைய அபேக்ஷிதமொன்றும் நிறைவேறாமையாலே கண்ணுங்கண்ணீருமாய்ச் சோர்கின்றாள்: இப்படிப்பட்ட இப்பெண்பிள்ளைதிறத்திலே நீ செய்ய நினைத்திருப்பது நிக்ரஹமோ அநுக்ரஹமோ? என்கிறாள்—பரகாலஜநநி.

ஆம்பல் என்ற சொல் பலபொருள்களுடையது; இங்கு இசைக்குழலென்னும் பொருளது. குழலூதுபவன் கண்ணபிரானுயிருக்க, அலங்கெழு தடக்கையாயன் என்று ஹலாயுதனை பலராமனைச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; 1. "மீனோடாமை கேழலரிகுறளாய் முன்னு மிராமனாய்த்தானாய்ப், பின்னுமிராமனாய்த்தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானான்" என்ற ஒற்றுமை நயம் தோற்றச் சொன்னபடி 2. "அலம்புரிதடக்கையாயனே!" என்றார் கீழும்; 3. "அலமுமாழிப் படையுமுடையான்" என்பர் மேலும்.

புட்குழி = புள்ளை [ஜடாயுவென்னும் பெரியவுடையாரை] க்குழியிலிட்டு ஸம்ஸ்கரித்த அவஸரமாக எம்பெருமான் ஸந்நிதிபண்ணியிருக்கின்ற தலமாதல் பற்றித் திருப்புட்குழியென்று இத்தலத்திற்குத் திருநாமமென்பர்.

போதுமோநீர்மலைக்குஎன்னும் = இவ்வாழ்வார்க்குத் திருநீர்மலையில் விசேஷமான அபிமானமுண்டென்பது உணரத்தக்கது. 4. "கலைவாழ்பிணையோடணையுந் திருநீர்மலைவாழெந்தை" என்றும் 5. "நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே" என்றும் 6. "அருவிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்று வாய்வெருவினாள்" என்றும் 7. "நெருநல்கண்டது நீர்மலை" என்றும் 8. "நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேனென்னும்" என்றும் இப்படி அடிக்கடி திருநீர்மலையைப்பற்றிப் பேசாநிரார். 'போதும்' என்பதில் 'போ'— வினைப்பகுதி; தும்— தன்மைப்பன்மைவிகுதி; போவோம் என்றபடி.

குலங்கெழுகொல்லிக் கோமளவல்லி = 'கொல்லி' என்பதற்கே இலக்கணையால் கொல்லிமலையிலுள்ள பாவைபோன்றவள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; அன்றி, கொல்லி—கொல்லிமலையிலுள்ள, கோமளவல்லி—அழகிய கொடி போன்ற பாவையையொத்தவள் என்றும் உரைக்கலாம். [கொல்லிப்பாவையைப்பற்றின விவரணம் இத்திருப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டினுரையிற் காணத்தக்கது.]

நெடுமழைக்கண்ணி = பரமபக்தர்களின் நிலைமையைச் சொல்லுமிடத்து, "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:" [குளிர்ந்த ஆநந்தபாஷ்பம் ததும்பப்பெற்றவன்]

1.	பெரிய திருமொழி	8-8-10.	5.	பெரிய திருமொழி	7-1-7.
2.	ஷை	1-6-2.	6.	ஷை	8-2-3.
3.	ஷை	9-3-8.	7.	ஷை	10-1-1.
4.	ஷை	5-2-8.	8.	திருநெடுந்தாண்டகம்	18.

என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே எப்போதும் ஆழ்வார் பகவத்குணங்களை நினைந்து கண்ணுங்கண்ணீருமா யிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப் பட்ட இப்பெண்பிள்ளை திறத்திலே செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது யாது கொல்?. ... ... (அ)

பொன்குலாம்பயலை பூத்தனமென்தோள்
பொருகயற் கண்டுயில்மறந்தாள் *
அன்பினாலுன்மே லாதரம்பெரிதிவ்
வணங்கினுக் குற்றநோயறியேன் *
மின்குலா மருங்குல் சுருங்கமேல்நெருங்கி
வீங்கிய வனமுலையாளுக்கு *
என்கோலாம் ? குறிப்பிலென்நினைந்திருந்தாய் ?
இடவெந்தையெந்தைபிரானே ! (கூ)

இடவெந்தை யெந்தை பிரானே !—;
(இப்பெண்பிள்ளையினுடைய)
மெல் தோள் — மென்மைதங்கிய தோள்களானவை
பொன் குலாம் பயலை பூத்தன — பொன்னிறமென்று சொல்லத்தக்க பசலை நிறத்தைக் கொண்டன;
பொரு கயல் கண் துயில் மறந்தாள் — ஒன்றோடொன்று போர் செய்கிற இரண்டு மீன்கள் போன்ற கண்களிலே உறக்கத்தை மறந்துவிட்டாள்;
உன் மேல் — உன்விஷயத்திலே
அன்பினால் — ஆசையினாலே
ஆதரம் பெரிது — ஆதரவு பெருகிச் செல்லுகின்றது;
இவ் அணங்கினுக்கு உற்ற நோய் அறியேன் — இப்பெண்ணுக்கு உண்டான வியாதியை அறிகின்றேனில்லை;
மின் குலாம் மருங்குல் சுருங்க — மின்னல்போன்று கொண்டாடத்தக்க இடையானது துவளும்படியாக
மேல் நெருங்கி — மார்பின்மேலே ஒன்றோடொன்று நெருக்கமுற்று
வீங்கிய — வளர்ந்துவாராநின்ற
வனம் முலை யாளுக்கு — அழகிய முலைகளையுடையளான இம்மகளுக்கு
என் ஆம் கொல் — என்ன ஆகுமோ?
குறிப்பில் என் நினைந்திருந்தாய் — (இவளைப்பற்றித்) திருவுள்ளத்தில் என்ன நினைத்திருக்கிறாய்?.

[பொன்குலாம்பயலை.] நாயகனை அணைத்துக்கொள்ளுவதற்குத் தோள்கள் உபகரணமாகையாலும், அந்தத்தோள்கள் இவளுக்குப் பயன்படவொண்ணாதபடி நீ உபேக்ஷித்திருக்கையாலும் [—அதாவது—அணைத்துக்கொள்ளுமாறு நீ கைக்கு எட்டாதபடியால்] இவளது தோள்களானவை பசலைநிறம் படரப்பெற்றுள்ளன; இவளுடைய கண்களில் உறக்கமென்பது அடியோடு நீங்கி நெடுநாளாயின; அன்பினாலுண்டாகும் ஆதரவு உன்மேலன்றி மற்றெதிலு மில்லை.

பசலைநிறத்தைப்பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—“ஊருண்கேணி யுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடு

வுழித்தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழிவிடுவுழிப் பரத்தலானே." (399.) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்து கிடக்கும் பாசிபோன்றது பசலைநிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விட மெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங் களில் பசலைநிறம் நீங்கும்; அணைத்த கை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலைநிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடு வுழி–தொட்டவிடங்கள்தோறும். விடுவுழிவிடுவுழி–விட்டவிடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)

[இவ்வணங்கினுக்குற்ற நோயறியேன்.] இதற்குக் கருத்தென்னவென்று ஆராயவேணும்; "அன்பினுலுன் மேலாதரம் பெரிது" என்று சொல்லுகிற திருத்தாயார் தன் மகள் பகவத்விஷயத்திலீடுபட்டிருக்கின்றுளென்பதை வெளிப்படையாக்கிவைத்தபின் "இவ்வணங்கினுக்குற்ற நோய் அறியேன்" என்று சொல்லக்கூடுமோ? உலகத்தில் பாமரஜனங்களுக்கு உண்டாகிற வியாதி போன்ற வியாதி தன் மகளுக்கு முண்டாயிற்றென்று திருத்தாயார் நினையா திருக்க, "உற்ற நோயறியேன்" என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று சங்கைபிறக்கக்கூடும்; கேண்மின்;—எம்பெருமானே! இவளுக்கு இப்படிப்பட்ட மனோவியாதியுண்டானது உன்னுடைய கடாக்ஷத்தில் ஆசைப்பட்டா? புன் முறுவலில் ஆசைப்பட்டா? திருமேனியோடணைய ஆசைப்பட்டா? என்று நிச்சயிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்றவாறு.

மூன்றுமடியின் உள்ளுறைபொருளாவது :— 1. "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்னுமாபோலே ஆச்ரயத்தினளவல்லாத பக்திப்பெருங் காதலையுடையேன் என்றவாறு. [குறிப்பில் என்னினைந்திருந்தாய் இடவெந்தை யெந்தைபிரானே!.] 'தாய் உதவுவள், தமப்பன் உதவுவன், உறவினர் உதவுவர்; நமக்கென்ன? என்று நினைத்திருக்கிறாயோ? இப்படியாகில் நீ பரமபதத்தை விட்டு இந்நிலத்திலேவந்து திருவிடவெந்தையிலே ஸந்நிதிபண்ணியிருப்பது ப்ரயோஜந மற்றதாகுமிறே என்றவாறு. ... ... (கூ)

அன்னமுமீனு மாமையுமரியு
மாயவெம்மாயனே! அருளாய் *
என்னுமின்தொண்டர்க் கின்னருள்புரியும்
இடவெந்தையெந்தைபிரானை *
மன்னுமா மாடமங்கையர் தலைவன்
மானவேல் கலியன்வாயொலிகள் *
பன்னியபனுவல் பாடுவோர் நாளும்
பழவினைபற்றறுப்பாரே. (ய)

1. இரண்டாந்திருவந்தாதி 100.

அன்னமும் மீனும் ஆமையும் அரியும் ஆய — "ஹம்ஸரூபியாகவும் மத்ஸ்யரூபியாகவும் கூர்மரூபியாகவும் நரஸிம்ஹரூபியாகவும் திருவவதரித்த

எம் மாயனே — எம்பெருமானே!

அருளாய் என்னும் — கிருபைபண்ணவேணும்" என்று பிரார்த்திக்கின்ற

இன் தொண்டர்க்கு — பரமபக்தர்களுக்கு

இன் அருள் புரியும் — பரமக்ருபையைச் செய்தருள்கின்ற

இடவெந்தை எந்தை பிரானை — திருவிடவெந்தைப் பெருமான் விஷயமாக,

மன்னு மா மாடம் மங்கையர் தலைவன் — சாச்வதமான பெரிய மாடங்களையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்

மானம் வேல் — சிறந்த வேலாயுதத்தையுடையவருமான

கலியன் — ஆழ்வார்

வாய் ஒலிகள் பன்னிய — விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த

பனுவல் — இப்பாசுரங்களை

பாடுவார் — பாடுமவர்கள்

நாளும் — எந்நாளும்

பழவினை பற்று அறுப்பார் — கல்மஷ ஸம்பந்தமற்றிருப்பார்கள்.

[அன்னமுமீனும்.] கீழ் ஒன்பது பாட்டும் தாய்பாசுரமாகச் சென்றன. தாமான தன்மையிலேநின்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. 'ஹம்ஸரூபியாயும் மத்ஸ்யரூபியாயும் அவதரித்து வேதங்களை உத்தரிப்பித்த உபகாரகனே!, கூர்மரூபியாயவதரித்துத் தேவர்கட்கு அமுதளித்தவுபகாரகனே!, நரசிங்கமூர்த்தியாயவதரித்து ப்ரஹ்லாதனை நோக்கின பரமோபகாரகனே!, ஆச்சரியமான சீலகுணங்களையுடையவனே! அவர்கட்கெல்லாம் அருளினாற்போலே எமக்கும் சிறிது அருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கின்ற அநந்யப்ரயோஜநரான தொண்டர்கட்கு அருள்புரிவதற்காகவே திருவிடவெந்தையிலே ஸந்நிதிபண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களைப் பாடுமவர்கள் முன்னைத்தீவினைகளைமுற்றும் வேராறுத்திடுவர்கள்—எம்பெருமானுக்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்றவாறு.

கீழ் ஒன்பது பாட்டும் வேற்றுவாயாலே பேசி, இதில் கலியன்வாயொலிகள் என்கையாலே தம்முடைய பக்திப்பெருங்காதலைத் தாமே அந்யாபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டாரென்பது விளங்கும்.

"உன்மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்?" என்று பாசுரந்தோறும் எம்பெருமானை வினவிக்கொண்டேவந்தவர் அதற்கு ஒரு மறுமொழியும் பெறாமல் எங்ஙனே பதிகத்தை முடித்துவிட்டார்? என்று சிலர் கேட்கலாம்; மறுமொழி பெற்றே முடித்தாரென்றுணர்க. "என்னினைந்திருந்தாய்?" என்று கேட்ட ஆழ்வாரைநோக்கி 'நீர் கவலையற்றிரும்; உம்மை நாம் கைவிடுவோமோ? உம்மிடத்தில் பரிபூர்ணக்ருபை செய்வதாகவே திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறோம்; இல்லையாகில் அங்குநின்றும் இங்குவந்து திருவிடவெந்தையிலே நிற்போமோ?

அஞ்சாதேகொள்ளும், உமக்கு அருள்புரிந்தோம்' என்று எம்பெருமான் சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்ததுகொண்டு தேறுதலடைந்து இத்திருமொழியைத் தலைக்கட்டினரென்பது "அருளாயென்னுமின்தொண்டர்க்கின்னருள்புரியுமிடவெந்தையெந்தைபிரானை" என்றவிதனால் நன்கு விளங்காநின்றதிறே. ... ... (௧௦)

அடிவரவு :— *திவளும் தளம் சாந்தம் ஊழியில் ஓதிலும் தன் உளம் அலம் பொன் அன்னம் திரிபுரம்.*

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி.

திரிபுரமூன்றெரித்தானும்.

அவதாரிகை :—ஸ்ரீராமபிரான் தண்டகாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருந்த போது அங்குள்ள மஹர்ஷிகளெல்லாரும் திரண்டு பெருமாளுடைய பர்ண சாலைக்கு ஓடிவந்து 'ராக்ஷஸர்களாலே நாங்கள் புண்பட்டிருக்கிறபடியைப் பாராய் பிரானே!, இது ஒரு குத்து, இது ஒருவெட்டு, கண்டருளாய்' என்று சொல்லி அரக்கர் நலிந்த தங்களுடம்பைக் காட்டினபோது பெருமாள் சோதி வாய் திறந்து சொல்லுகிறார்—" ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா । யதீத்ருசைர் மஹாம் விப்ரை: உபஸ்தேயைருபஸ்தித: = ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா—யதீத்ருசைரஹம் விப்ரை: உபஸ்தேயை'ருபஸ்தித:." என்றார்; அதாவது—மஹர்ஷிகாள்! அடியேனை மிகவும் க்ஷமித்தருளவேணும்; இப்போது அடியேனுக்குண்டான வெட்கம் சொல்லுந்திறமன்று. உங்களுக்கு ஒருவிதமான நோவும் வாராதபடி நான் நோக்கிக்கொள்ளவேண்டியவன்; என் கடமையை நான் தவிர்ந்து உங்களை நோவுபட விட்டிருந்தேன்; இஃது எனக்குப் பெரிய குற்றம். அதற்குமேல், நானாகவே உங்களாச்ரமத்தில் வந்து 'இப்படி நீங்கள் நோவுபட நேர்ந்ததா?' என்று விசாரிப்பதும் செய்யாமல், நீங்கள் பட்ட நோயை நீங்களே என்னிடம் வந்து கதறும்படியாக நான் பிற்பட்டேன்; இஃது எனக்கு மிகப்பெரிய குற்றம்; ஆகையாலே இவ்வளவு குற்றவாளியான நான் உங்களைக் காணும் போது மிகவும் வெள்கிநிற்கின்றேன்—என்றார். ரிஷிகள் விஷயத்திலே இப்படி பேசுகிற எம்பெருமான் ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலே இதிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாகப் பேசுவனன்றோ. ஆழ்வார்கட்கும் ரிஷிகட்கும்—பர்வதத்துக்கும் பரமாணுவுக்குமுள்ள வாசி உண்டிறே;

கீழ்த்திருமொழியில், ஆழ்வார் தாமான தன்மையையிழந்து பட்டபாடு களைத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்கவிட்டோம்!; தம்துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டுக்கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிற்பட்டோமே!' என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தாம் உதவின குணங்களையும் பரம விலக்ஷணமான வடிவழகையும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டு திருவட்டபுயகரமென்னும் கச்சித்திருப்பதியிலே ஆழ்வார்க் குப் பரமபோக்யமாக ஸேவைஸாதித்தான்; ஆழ்வாரும் (கீழ்த்திருமொழியின் அநுபந்தமாகவே) பரகாலநாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித்தார்; என்றைக்கும் எங்கும் கண்டறியாத திருக்கோலமாயிருந்தது;

[1]. "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்" என்றாற்போலே அப்பெருமானை இன்னானென்று அறியமாட்டிற்றிலர்; அறிந்து கொள்ளாமலிருக்க மனமில்லை; ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடிய வில்லை; என்னசெய்வது? 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ, வாய் எழும்பவில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தைசொல்ல முடியாதபடி சோதிவெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது; அதனால், முகம்நோக்கி 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர்; 'இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவேயிருக் கக்கூடும்' என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தா லும் 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர்; கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமோ அதிகரித்துவிட்டது; அவர்தம்மையே நேரே முகம்பார்த்துக் கேளாமல் வேறொருவரை நோக்கி 'இப்பெரியவர் ஆர்கொல்?' என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமான்றானே 'நான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத்தலையிலே இப்படி சில வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பரகாலநாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானோர் செவியுற்று 'நங்காய்! ஏதேனும் ப்ரமித்தாயோ? இவை என்ன வார்த்தைகள்?' என்று கேட்க; 'ப்ரமித்தேனல்லேன்; ஒரு மஹாபுருஷரை ஸேவிக்கப்பெற்றேன், 'இவரார் கொல்?' என்று கேட்டேன்; திருவட்டபுயகரத்துநாயனார் 'நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று உத்தரமருளிச் செய்கிறார்காண்மின்—என்று பரகாலநாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த வரலாறு சொல்லு வதாயிருக்கிறது இத்திருமொழி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானை அநுபவிக்கும் விதங்களில் இதுவும் ஒரு ஆச் சரியமான விதமாகுமென்றுணர்க. கீழ்த்திருமொழி—தாய்பாசுரம்; இத்திரு மொழி—தலைவி பாசுரம். ... ... *

திரிபுர மூன்றெரித்தானும்
மற்றைமலர்மிசைமேலயனும் வியப்ப *
முரிதிரை மாகடல்போல்முழங்கி
மூவுலகும் முறையால்வணங்க *
எரியனகேசர வாளெயிற்றோடு
இரணியனாக மிரண்டுகூறா *
அரியுருவாமிவரார்கொலென்ன
அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (க)

திரி புரம் மூன்று எரித்தானும்	எங்குந் திரிந்துகொண்டு உலகங்கட்குத் துன்பம் விளைத்துக் கொண்டிருந்த மூன்று பட்டணங்களைக் கொளுத்தி யொழித்தவ னான சிவபிரானும்	மலர் மிசை மேல் அயனும்	தாமரை மலரிற் பிறந்து மேன்மை பொருந்திய பிரமனும்
		வியப்ப	ஆச்சரியப்படவும்,
		மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களிலு முள்ளவர்கள்

1. பெரியதிருமொழி 10-10-9.

முரி திரை யா(ர்) கடல் போல் முழங்கி	அலையெறிகின்ற பெரிய கடல்போலே (ஸ்தோத்ர) கோஷங்களைச் செய்துகொண்டு
முறையால்	முறைதவறாது
வணங்க	வணங்கவும்,
இரணியன் ஆகம் இரண்டு கூறு ஆ	இரணியாசுரனுடைய உடல் இரண்டு பிளவாம்படியாக
எரி அன கேசரம்	நெருப்புப்போன்ற உளைமயிர்களோடும்
வாள் எயிற்றோடு	வாள்போன்ற கோரப்பற்களோடும்கூடி
அரி உரு ஆம் இவர்	நரசிங்கவுருக்கொண்ட பெருமானைப் போன்றுள்ள இப்பெரியவர்
ஆர் கொல் என்ன	யார்? என்று நான் சொல்ல,
	(அதற்கு அவர்)
அட்டபுய கரத்தேன் என்றார்	'அட்டபுயகரக்ஷேத்ரத்திலுள்ளவன் நான்' என்று மறுமொழி கூறினார்.

[திரிபுரமூன்று.] ஒரு பெரியவர்வந்து ஸேவைஸாதித்தார், அப்போதைய நிலைமை இப்படிப்பட்டிருந்ததென்கிறாள் பரகாலநாயகி: சிவனும் பிரமனும் கண்டு ஆச்சரியப்படும்படியாகவும், மூவுலகத்திலுள்ளவர்களும் அலையெறிகின்ற கடல்போல் ஸ்தோத்ர கோஷங்களைச் செய்துகொண்டு வணங்கவும், நெருப்புப் போன்ற உளைமயிர்களோடும் வாள்போன்ற கோரப்பற்களோடுங்கூடி, இரணியன் இருபிளவாம்படியாக நரசிங்கவுருக்கொண்டு தோற்றின இம்மஹாநுபாவர் ஆர்? என்று நான் கேட்டேன்; அதற்கு அவர் "நான் அட்டபுயகரத்தேன்—அட்டபுயகரத்தில் வஸிப்பவன்காண்; 'அன்றொருகால் ப்ரஹ்லாதனுக்காக வந்து உதவினமாத்திரமன்று; உனக்கு உதவுகைக்காக இங்கே வந்து ஸமயம் பார்த்து நிற்கிறவனன்றோ நான்' என்றார்—என்கிறாள்.

எதிரேவந்து தோற்றினவருடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் ஆழ்வார்க்குத் தெரியாதிருந்தால் 'இவரார்கொல்?' என்று கேட்கலாம்; "திரிபுர" மென்று தொடங்கி "அரியுருவாமிவர்" என்னுமளவும் மூன்றரையடிகளால் அவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைத் தாம் நன்கறிந்தமையைச் சொல்லிவைத்து 'இவரார் கொல்?' என்று கேட்பது பொருந்துமோ? எனின்; இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—"அடையாளம் சொல்லா நிற்கச்செய்தே நிச்சயிக்க வொண்ணாதபடியிறே விஷயஸ்வபாவம்!" என்று. "இன்னாரென்றறியேன் அன்னே யாழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்" என்னுமாபோலேயாம். "அடையாளம் சொல்லாநிற்கச் செய்தே அறியேனென்னப் பண்ணுகிறது அவன் வைலக்ஷண்யம்" என்று அவ்விடத்திலும் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அஸாதாரணலக்ஷணங்களைத் தெரிந்துகொண்டபின் இன்னாரென்றறியாமை யென்பதொன்றுண்டோ வென்று பலர்க்கும் நெஞ்சில் கலக்கமாகவே யிருக்கும்; ஆழ்வாருடைய நிலைமை வாய்த்தாலன்றித் தெளிவு பிறவாது; என்செய்வோம்?. 'எதிரே வந்து தோன்றுகின்ற இவருடைய லக்ஷணங்களைப் பார்த்தால் இவர் எம் பெருமானாயிருக்கக்கூடும்' என்று நினைக்கலாகிறது; ஆனால், 'தௌர்ப்பாக்ய சாலிகளான நமக்கு அவர் இவ்வளவு ஸுலபமாக ஸேவைஸாதிக்க ப்ராப்தி இருக்கமாட்டாதே' என்று நம்முடைய தண்மையைக்கூடவே நினைத்துக்

கொண்டால் 'வேறுயாரேனு மொருவரோ இவர்' என்று ஸந்தேஹிக்க இடமுண்டாகிறது—என்பதாகக்கொள்க. பிராட்டி அசோகவநிகையில் வருந்திக்கிடந்தபோது சிறியதிருவடி வந்து எதிரே கைகூப்பி நின்று மெய்யே வார்த்தை சொல்லச் செய்தேயும் 'இஃது இந்நிலத்தில் ஸம்பாவிதமாகக் கூடியதன்றே' என்று சிந்தித்த பிராட்டி "𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌹𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌗𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌯𑌂 । 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑍋 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌗𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾 = கிம் நு ஸ்யாத் சித்தமோஹோயம் பவேத் வாதகதிஸ்த்வியம்—உந்மாதஜோ விகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா." என்று 'இது மதிமயக்கத்தால் வந்ததோ? காற்றுப்போக்கின் தோற்றரவோ? பித்தவிகாரத் தோற்றமோ? கானல் காட்சியோ?' என்று பலவகையாகச் சங்கிக்கவில்லையா?. நிற்க.

திரிபுரம் மூன்றுஎரித்தானும் = முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று வானத்துப்பறந்து செல்லுந்தன்மை வாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்த்ரஸூர்யர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தஸந்நத்தனாய்ச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில்நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்—என்பது திரிபுரமூன்றெரித்த வரலாறு.

திரிபுரம்—திரிந்து கொண்டிருந்த பட்டணங்கள் எனப் பொருள்படுதலால் வினைத்தொகை; இனி, 'த்ரிபுரம்' என்னும் வடசொல் திரிபுர மெனத்திரிந்ததாகவும் கொள்ளலாம். இங்ஙனாகில், "திரிபுரமெரித்தான்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்கத் 'திரிபுரமூன்று' என்றது என்? என்று கேள்விபிறக்கும்; இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல்—"பஞ்ச பஞ்சஜநா:, ஸப்த ஸப்தர்ஷய: என்னுமாபோலே தனித்தனியே நாமதேயமாகவுமாம்" என்று.

சிவனும் பிரமனும், தாங்களும் சில அற்புதமான காரியங்களைச் செய்பவர்களாயிருந்தாலும் எம்பெருமானுடைய அரியபெரிய அற்புதச் செயல்களைக் கண்டு, கொக்கு கடலைக்கண்டாற்போலே ஆச்சரியப்படுவர்களென்க.

முரிதிரைமாகடல் = மடிந்து மடிந்து எறிகின்ற அலைகளையுடைய கடல் என்றபடி. எரியன = 'அன்ன' என்னும் குறிப்புப்பெயரெச்சம் 'அன' என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது. கேசரம்—'கேஸரம்' என்ற வடசொல் விகாரம்; சிங்கத்தின் பிடரிமயிர்கட்குக் கேஸரமென்று பெயர். (கேஸரீ—சிங்கம்.)

"அரியுருவாகிய நீர் ஆர்?" என்று அப்பெரியவரையே முகம்நோக்கிக் கேட்கமுடியாமல் தலைகுனிந்து வேறொருவரை நோக்கிக் கேட்பதுபோல் இவுரார்கொல்? என்று நான் கேட்டேன், அதற்கு அவர்தாமே 'நான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று மறுமொழி கூறினார் என்கிறாள் பரகாலநாயகி.

அட்டபுயகரத்தேன்= அட்டபுயகரத்திலுள்ளவன் நான் என்று பொருள். 'அஷ்டபுஜன்' என்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்; எட்டுத்திருக்கைகளையுடையவன் என்று பொருள். க்ருஹம் என்ற வடசொல் கரமெனத்திரியும்; ஆகவே, அஷ்டபுஜனுடைய க்ருஹம்—அட்டபுயகரம்; (திவ்யதேசத்தைச் சொன்னபடி.) அவ்விடத்திலுள்ளவன் நான் என்றதாயிற்று. 'நான் அட்டபுயன்' என்றே எம்பெருமான் மறுமொழி கூறியிருக்கலாமே; தலையைச்சுற்றி மூக்கைப் பிடிப்பதுபோல இங்ஙனே ஏதுக்குச் சொன்னான்? என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்; 'நான் அட்டபுயன்' என்று சொல்லிக் கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானாகத் தானே வெளியிட்டதாக விளங்கிவிடும்; அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை; வேற்றுமனிதனாகப் பொய்சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே, வெகு சாதுர்யமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் அட்டபுயகரத்தேன் என்று. 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்திரத்திற்கு நான் அதிபதி' என்றதாகவுமாம், 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்திரத்திலே கிடப்பானொருவன் நான்' என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லிக்கொண்டதாகவுமாம்.

துஷ்யந்தமஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டே சகுந்தலையின் இருப்பிடத்தை அடைந்தபோது இவனின்னானென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி 'நீயார்?' என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடைகூறும்போது $ "ஸவ திய: வௌரவெண ராஜ்ஞா யஃகாயிகாரெ நியுக்த: ஸொஹம்" [புரு வம்சத்து அரசனாலே தருமகாரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் நான்] என்று சாதுரியமாக விடைகூறினது இங்கு நினைக்கத்தக்கது புரு வம்சத்து அரசனாகிய தன் தந்தையினால் நியமிக்கப்பட்ட அரசன் தான் என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படுமாறு உரைத்தது காண்க.

"அட்டபுயவகரம்" என்பது அட்டபுயகரம் என மருவிற்றென்றலும் பொருந்தும்; அகரமாவது அக்ரஹாரம். .... (௬)

வெந்திறல்வீரரில் வீரரொப்பார்
வேதமுரைத் திமையோர் வணங்கும் *
செந்தமிழ் பாவோர்தாம் வணங்கும்
தேவரிவர்கொல்? தெரிக்கமாட்டேன் *

$ சாகுந்தள நாடகம்—முதல் அங்கம்.

வந்து குறளுருவாய் நிமிர்ந்து
மாவலிவேள்வியில் மண்ணளந்த *
அந்தணர்போன் றிவரார்கோலென்ன
அட்டபுயகரத்தே னென்றரே. (உ)

இமையோர் — தேவர்கள்
வேதம் உரைத்து — வேதவாக்கியங்களைச் சொல்லி
வணங்கும் — வணங்குகின்ற
வெம் திறல் வீரரில் வீரர் ஒப்பார் இவர் — மிக்க வலிவுகொண்ட வீரர்களிலுங் காட்டில் மஹாவீரரான இராமபிரானைப் போன்றுள்ள இப்பெரியவர்
செம் தமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்கும் தேவர் கொல் — அழகிய தமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடின முதலாழ்வார்கள் வணங்கப்பெற்ற திருவேங்கடமுடையானோ?
தெரிக்க மாட்டேன் — அறிகின்றிலேன்;
மாவலி வேள்வியில் — மஹாபலியின் யாகபூமியிலே
குறள் உரு ஆய் வந்து — வாமநவுருக்கொண்டுவந்து (மாவலி நீர் வார்த்து தத்தம் பண்ணினவாறே)
நிமிர்ந்து — திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்து
மண் அளந்த — பூமியை அளந்துகொண்ட
அந்தணர் போன்ற இவர் ஆர் கொல் என்ன — பிரமசாரியைப்போலுமிரா நின்ற இப்பெரியவர் ஆர்? என்ன,
அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[வெந்திறல்வீரரில்.] இராமபிரானாகவும் திருவேங்கடமுடையானாகவும் திரிவிக்கிரமனாகவும் மாறிமாறி ஸேவைஸாதித்த படியைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறாள் பரகாலநாயகி. இராமபிரானுக்கு "மஹாவீரன்" என்று திருநாமப்ரஸித்தியுண்டாதலால் வெந்திறல்வீரரில்வீரரொப்பார் எனப்பட்டது. இவரைப்பார்த்தால் சக்ரவர்த்தி திருமகனாரைப் போலிருக்கிறதே! என்று சொல்லிக்கொண்டபடி. இதனால், இராமபிரானைப்போலே மிடுக்காக முன்வந்து நின்றமை தோன்றும். 1 மைவண்ணநறுங்குஞ்சிக் குழல்பின்தாழ மகரஞ்சேர் குழையிருபாடிலங்கியாட, எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணையாய்இங்கே இருவராவந்தார் என்முன்னே நின்றார்" என்னும்போது ஸேவைஸாதித்ததுபோலவே ஸேவைஸாதித்திருக்கவேணும்.

"வேதமுரைத்திமையோர் வணங்கும்" என்ற அடைமொழி இராமபிரானுக்கு அந்வயிக்கும்; இராவணவதம் செய்து முடிந்தபின்பு பிரமன் முதலான தேவர்கள் வந்து "பவாந் நாராயணோ தேவ:" என்று தொடங்கித் துதித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகிறது. ஆக, முதலடியால்—மேன்மையை அநுபவித்துப் பேசினாராயிற்று. இனி நீர்மையை அநுபவித்துப் பேசுகிறார் மேல். செந்தமிழ்பாடுவார்தாம் வணங்குந் தேவரிவர்கோல்?—இங்கே 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்றது முதலாழ்வார்களை நோக்கியாம்; அவர்கள்வணங்கும் தெய்வம் திருவேங்கடமுடையானென்பது ப்ரஸித்தம்; மூன்று திருவந்தாதிகளிலும் அடிக்கடி திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ரசம்ஸையே வருதலால். [தெரிக்கமாட்

1. திருநெடுந்தாண்டகம் 21.

டேன்.] இவருடைய மேன்மையைப்பார்த்தால் இராமபிரானைப் போலேயிருந்தது; தாழநின்று பரிமாறும் சீலத்தைப் பார்த்தால் திருவேங்கடமுடையானென்னலாயிருந்தது; இவரை இன்னாரென்று நிச்சயித்தறிய மாட்டுகின்றிலேன் என்கிறாள்.

நான் இப்படி சொன்னவாறே, அவர் இவ்விருவகைத் தோற்றத்தையும் மாற்றி, நீர்மையும் மேன்மையும் ஒரு ஆச்ரயத்திலேயே விளங்கும்படி வாமநத்ரிவிக்ரமவடிவாக ஸேவைஸாதிக்க, வந்து குறளுருவாய்நிமிர்ந்து மாவலிவேள்வியில் மண்ணளந்தவந்தணர்போன்றிவரார்கோல்? என்றேன்; நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன் என்று விடைகூறினார்—என்கிறாள். இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—“கழஞ்சுமண் இரந்து வந்தவனல்லேன், உன்னையிரந்து வந்தவன் நானென்கிறார்: பிறர்க்காக இரந்தவனல்லேன், எனக்காக இரந்துவந்தவனென்கிறார்” என்று.

“வேதமுரைத்திமையோர் வணங்கும்” என்ற விசேஷணத்தைச் செந்தமிழ் பாடுவார்க்கு இயைக்கலாமென்பர் சிலர். ... ... (உ)

செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி
  திண்சிலை தண்டொடு சங்கமொள்வாள் *
உம்ப ரிருசுடராழியொடு
  கேடகமொண்மலர் பற்றியெற்றே ! *
வெம்பு சினத்தடல் வேழம்வீழ
  வெண்மருப்பொன்று பறித்து * இருண்ட
வம்புதம்போன் றிவரார்கோலென்ன
  அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (ஙூ)

வலம் கை	வலத்திருக்கையிலே
இலங்கு	விளங்குகின்ற
செம் பொன்	பசும்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட
வாளி	அம்புகளையும்
திண் சிலை	திண்ணிதான சார்ங்க வில்லையும்
தண்டொடு	கௌமோதகியென்னும் கதையையும்
சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும்
ஒள் வாள்	அழகிய நந்தகவாளையும்,
உம்பர்	(ஆயுதங்களெல்லாவற்றினும்) மேற்பட்டு
இரு சுடர்	மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழியொடு	திருவாழியாழ்வானையும்
கேடகம்	கேடயத்தையும்

ஒண் மலர்	அழகிய புஷ்பத்தையும்
பற்றி	தரித்துக்கொண்டு,
வெம்பு சினத்து அடல் வேழம் வீழ	மிக்க கோபத்தையும் மிடுக்கையுமுடைய குவலயாபீடமென்னும் யானை முடியும்படியாக
வெண் மருப்பு ஒன்று	(அவ்யானையினுடைய) வெளுத்த ஒரு கொம்பை
பறித்து	பிடுங்கிக் கையிலே கொண்டு
இருண்ட அம்புதம் போன்ற இவர் ஆர் கொல் என்ன	காளமேகத்தை ஒத்திருக்கின்ற இவர் யார்? என்று நான் கேட்க

அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.
எற்றே!—இது என்ன ஆச்சரியம்!

[செம்பொனிலங்கு.] பஞ்சாயுதங்களோடுங்கூடி, கண்ணபிரானுடைய சிறுச் சேவகமும் திருமேனியழகும் தோன்றுமாறு ஸேவைஸாதித்தபடியை அநுபவித்துப்பேசுகிறாள். எதிரிகளை வெல்வதற்கும் என்னைப்போன்ற சிறுமிகளை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்கும் உறுப்பாக திவ்யாயுதங்களை அணிந்துகொண்டு வந்தார் என்கிறாள். ஒரு ஆபரணமுமில்லாதிருந்தாலும் திவ்யஸௌந்தரமாய்த் திகழ்கின்ற திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு வந்துநின்றார் என்கிறாள். அஷ்டபுஜனுகையாலே எட்டுத்திருக்கைகளிலும் எட்டு வஸ்துக்களையும் தரித்துக்கொண்டு வந்தமை சொல்லுகிறது முன்னடிகளில். 1. வாளி, 2. சிலை, 3. தண்டு, 4. சங்கம் 5. வாள், 6. ஆழி 7. கேடகம் 8. மலர்—என்பன. கேடகம் எனினும் கேடயம் எனினும் கடகம் எனினும் ஒக்கும் மலர் என்பது ஆயுதமன்றாகிலும் அழகுக்குடலாக ஏந்தினதாம். மன்மதன் மலர்களை ஆயுதமாகவுடையனுதலால் மலர்க்கு ஆயுதகோடியிலும் அந்வயமுண்டென்னலாம். எற்றே !—இஃது எத்தன்மைத்து ! என வியந்துகூறுவது.

அன்று கம்ஸனுடைய அரண்மனைவாசலிற் புகும்போது தன்மேற் சீறி வந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானையின் கொம்பை முறித்து விலக்ஷணமான வடிவழகு தோன்ற நின்றாப்போலே வந்து நிற்கிறாரே, இவர் ஆர்கொல்? என்ன, அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்.

இரண்டு திருக்கைகளிலும் தரித்துள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் சொல்லிவைத்து, முதலடியில் "வலங்கை" என்று வலத்திருக்கையைமாத்திரம் கூறியிருந்தாலும் சங்கு முதலியவற்றுக்கு இடமாக இடத்திருக்கையும் கூறிற்றாகவே கொள்க. அன்றி, வலத்திருக்கையொன்றிலேயே எல்லாவற்றையும் விலக்ஷணமாக ஏந்திக்கொண்டு ஆழ்வார்க்கு ஸேவைஸாதித்தமையைச் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளிற் குறையில்லை.

அம்புதம்—வடசொல்; நீரைக்கொடுப்பது என்று மேகத்திற்குக் காரணப் பெயர். ... . (௩)

மஞ்சுயர் மாமணிக் குன்றமேந்தி
　　மாமழைகாத் தொருமாயவானை
யஞ்ச * அதன் மருப்பன்றுவாங்கும்
　　ஆயர்கொல்? மாயமறியமாட்டேன் *
வெஞ்சுடராழியும் சங்குமேந்தி
　　வேதமுன்னோதுவர் நீதிவானத்து *
அஞ்சுடர்போன்றிவரார்கோலென்ன
　　அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (௪)

மஞ்சு உயர் { மேகமண்டலம் வரையில் உயர்ந்ததும் | மா மணி குன்றம் { சிறந்த ரத்னங்களையுடையதுமான கோவர்த்தனகிரியை

ஏந்தி	(குடையாக) எடுத்துப் பிடித்து
மா மழை காத்து	பெருமழையைத் தடுத்தவராயும்,
அன்று	கம்ஸனரண்மனையி னுட்புகும்போது
ஒரு மாயம் ஆனை அஞ்ச	ஒப்பற்றதும் மாயச்செயல் களையுடையதுமான (கம்ஸனுடைய) யானை யானது நடுங்கும்படியாக
அதன் மருப்பு	அவ்யானையின்கொம்பை
வாங்கும்	பறித்தெறிந்தவராயுமுள்ள
ஆயர் கொல்	கோபால கிருஷ்ணரோ இவர்?
மாயம் அறிய மாட்டேன்	(இன்னாரென்று நிச்சயிக்க முடியாத இந்த) ஆச்சரியத்தை அறிகிறே னில்லை;
வெம் சுடர் ஆழியும்	தீக்ஷ்ணமான சோதியை யுடைய சக்கரத்தையும்
சங்கும்	சங்கையும்
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
முன்	கண்ணெதிரே
வேதம் ஓதுவர்	வேதங்களை ஓதிக்கொண் டிருப்பவராய்
நீதி வானத்து அம் சுடர் போன்ற இவர்	முறைதவறாத பரமபதத்தி லேயுள்ள பரஞ்சோதி போன்றவரான இவர்
ஆர் கொல்	என்ன— ;
	அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[மஞ்சுயர்மாமணி.] திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குச் செய்துவந்த ஆராதனையை விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடுவித்த போது இந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே ஏழுநாள் விடாமழை பெய்விக்க, ஒருவர்க்கும் ஒரு தீங்கு நேரிடாதபடி அம்மலையையே குடையாகவெடுத்துக் காத்தருளினவனும், குவலயாபீட யானையின் கொம்பைக் குப்பைக்கீரைபிடுங்குமாபோலே பிடுங்கி அதனைக் கொன்றொழித்தவனுமான கண்ணபிரானோ இவர்! என்று நான் சங்கித்திருக்கும்போது, திருவாழியும் திருச்சங்கும் பளபளவென்று தோன்றவும் வாயில் வேதவொலிகள் வெளிப்படவும் நின்று 'ஸாக்ஷாத் பரமபதநாதரோ இவர்!' என்னும்படியாயிருந்தார்; அவர் இங்கே வருவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, 'அவரைப்போலேயிருக்கிற இவர் ஆர்?' என்றேன்; நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—என்கிறாள். .... (௪)

கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்
கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் * மற்றை
நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும்
நீர்மையினா லருள்செய்து * நீண்ட
மலைகளும் மாமணியும் மலர்மேல்
மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற *
அலைகடல்போன் றிவரார்கொலென்ன
அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (௫)

கலைகளும்	(வேதத்தின் உபநிஷத் பாகமான) வேதாந்தங் களையும்
வேதமும்	(கர்மகாண்டமான) வேதங் களையும்
நீதி நூலும்	இதிஹாஸங்களையும்

கற்பமும்	கல்பஸூத்ரங்களையும்
சொல்	வியாகரண சாஸ்த்ரத்தையும்
பொருள் தானும்	மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தையும்
நிலைகளும்	அவரவர்க்கு உரிய ஸ்தானங்களையும்
வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
பிறர்க்கும்	மற்றுள்ள மனிசர்க்கும்
நீர்மையினால்	கிருபையினால்
அருள் செய்து	அளித்தவரும்

நீண்ட மலைகளும் மா மணியும் மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல் போன்ற	பெரியமலைகளும் சிறந்த கௌஸ்துபமணியும் பிராட்டியும் சங்கும் எப்போதும் நிலைத்திருக்கப்பெற்ற அலையெறிகின்ற கடல் போன்ற வருமான

இவர் ஆர்கொல் என்ன—;

அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[கலைகளும்வேதமும்.] சாஸ்திரங்களாகிய கடல்களைத் தந்தருளின கருங்கடலோ இவர்! என்றேன் நான்; அட்டபுயகரத்தேன் என்றார் அவர்— என்கிறாள். "கலைகள்" என்கிற சொல் பொதுவாக சாஸ்திரங்களையெல்லாம் சொல்லுமாயினும், இவ்விடத்தில் பிரகரணபலத்தால் வேதாந்தபாகத்தைச் சொல்லுகிறது. வேதம் என்ற சொல்–கர்மகாண்டமும் ப்ரஹ்மகாண்டமுமாகிய உபயபாகத்திற்கும் பொதுவான சொல்லாயினும் இங்கே கர்மகாண்டத்தளவிலே நிற்கிறது, கலைகள் என்பதற்கு ப்ரஹ்மகாண்டத்தைப் பொருளாகக் கொண்டதனால்.

நீதிநூல்—இதிஹாஸங்களெல்லாம் நீதியையுணர்த்தும் நூல்களாம். கற்பம்—வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய முறைமைகளையுணர்த்தும் நூல் கல்பஸூத்ரமெனப்படும். சொல்—'இது சுத்தமான சொல், இது அசுத்தமான சொல்' என்று அறிவதற்கு உறுப்பான வியாகரண சாஸ்த்ரம். பொருள்—வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை நன்கு விசாரித்து உணர்த்தும் நூலாகிய மீமாம்ஸை. ஆகிய இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் தானான தன்மையினாலும் முனிவர்களை அநுப்ரவேசித்த தன்மையினாலும் வெளியிட்டவன் எம்பெருமானேயாவன்.

மற்றைநிலைகளும்=மேற்சொன்ன சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை முறைதவறாது அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு (அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்குத்தக்கபடி) ஓவ்வொரு ஸ்தானம் வருவதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளவற்றையும் எம்பெருமானே ஏற்படுத்தி வைத்தானென்கிறது.

[நீண்டமலைகளும் இத்யாதி.] எம்பெருமான் கடல்போன்றிருப்பவனென்று பலரும் சொல்லுவதுண்டு; ஆனால் நிறம் ஒத்திருப்பதைப்பற்றி அப்படி சொல்லுவர்கள்; இங்குச்சொல்லுவதாவது—கடலிலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் எம்பெருமானிடத்திலும் உள்ளமையால் கடலோடு உவமை சொல்லப்படுகிறது. முன்னொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் சிறகுடனே பறந்து நாடுநகரங்கட்குத் துன்பம் விளைத்துக்கொண்டிருக்கையில் இந்திரன் தனது

வஜ்ராயுதத்தினால் அவற்றின் சிறகுகளைத் துணித்துக்கொண்டுவர, அப்போது மைநாகம் முதலிய பல மலைகள் கடலினுட்சென்று ஒளிந்துகொண்டு இன்றைக்கும் அவ்விடத்திலேயே தங்கிக்கிடக்கின்றனவென்று நூல்கள் கூறும். எம்பெருமானுடைய திருத்தோள்கள் மலைபோன்றிருத்தலால் கடலும் மலைகளையுடையது, எம்பெருமானும் மலைகளையுடையன்; கடல் ரத்நாகரமாகையாலே மாமணிகளையுடையது; எம்பெருமானும் 1. "குருமாமணிப்பூண்" எனப்பட்ட ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தையுடையவன்; கடலைக்கடைந்தபோது அதில் நின்றும் பிராட்டி அவதரித்தனளென்று புராணவரலாறு உள்ளதனால், மலர்மங்கை தங்கப்பெற்றது கடல்; எம்பெருமானும் * அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல் மங்கையுறைமார்பன். சங்குக்கு உறைவிடம் கடல்; எம்பெருமானும் இடங்கைச் சங்கமுடையான்; ஆக இப்படிகளாலே கடலைப்போன்றுள்ளவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று. ... ... (ரு)

எங்ஙனும் நாமிவர்வண்ணமெண்ணில்
ஏதுமறிகில மேந்திழையார் *
சங்கும் மனமும்நிறைவுமெல்லாம்
தம்மனவாகப் புகுந்து * தாமும்
பொங்குகருங்கடல் பூவைகாயா
போதவிழ்நீலம் புனைந்தமேகம் *
அங்ஙனம்போன் றிவரார்கொலென்ன
அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (சு)

நாம்	நாம்
இவர் வண்ணம்	இவருடைய படிகளை
எங்ஙன் எண்ணிலும்	எவ்விதமாக அறியப் பார்த்தாலும்
ஏதும் அறிகிலம்	ஒன்றும் அறிய மாட்டுகின்றிலோம்;
ஏந்து இழையார்	ஆபரணம் பூண்டிருப்பவர்களான மாதர்களுடைய
சங்கும்	வளைகளும்
மனமும்	நெஞ்சும்
நிறைவும் எல்லாம்	அடக்கமுமாகிய எல்லாமும்
தம்மன ஆக	தம்முடையதாம்படி
புகுந்து	இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து,
பொங்கு கரு கடல்	அலையெறிகின்ற கரிய ஸமுத்ரமென்ன
பூவை	பூவைப்பூவென்ன
காயா	காயாம்பூவென்ன
போது அவிழ் நீலம்	காலத்திலே அலர்ந்த கருநெய்தற்பூவென்ன
புனைந்த மேகம்	அழகிய மேகமென்ன
அங்ஙனம் போன்ற இவர் தாம்	இவற்றைப் போலேயிருக்கிற இவர்
	ஆர்கொல் என்ன—;
	அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[எங்ஙனும்நாமிவர்.] மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்துவிடாதே உள்ளிழிந்து எவ்வளவுதூரம் ஆராய்ந்துபார்த்தாலும் இப்பெரியவருடைய படிகளொன்றும் தெரிகின்றதில்லை; இவர் இங்குவந்தது ஸ்த்ரீகளுடைய ஸர்வஸ்

வத்தையும் கொள்ளை கொள்ளுதற்காகவேயாம்; இவருடைய வடிவோ பூவையும் காயாவும் நீலமும் மேகமும் போன்றுள்ளது; இப்படிப்பட்ட இவர் ஆர்? என்றேன்; நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—என்கிறாள்.

எங்ஙனும் என்ற விடத்துள்ள உம்மையைப்பிரித்து எண்ணில் என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அறிகிலம்=அறியகில்லோம் என்றவாறு. ஏந்திழையார்சங்கும் மனமும்நிறைவுமெல்லாம் தம்மனவாகப் புகுந்து=' ஏந்திழையார்' என்று பொதுவாக மாதர்களைச் சொல்லுகிறது; அவர்களுடைய சங்கும் மனமும் நிறைவும் தம்மனவாகப் புகுகையாவது—இவரைக்கண்டவுடனே விரும்பினபடி கலவிசெய்யப் பெறுமையாலே உடல் இளைத்துக் கைவளைகள் கழன்றொழியும்படியும், நெஞ்சு இவரிடத்திலேயே பதிந்திருக்கும்படியும் அடக்கத்தை விட்டுப் பதறி மேல்விழும்படியும் செய்து கொள்ளுகை. தம்மன—தம்முடையவை.

"புனைந்தமேகம்" என்றவிடத்து, புனைந்த என்பதற்கு—கீழ்ச்சொன்ன கடல் முதலியவற்றோடு ஒருகோர்வையாகச் சேர்க்கப்பட்ட என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ... ... (௬)

முழுசிவண்டாடிய தண்டுழாயின்
மொய்ம்மலர்க் கண்ணியும் * மேனியஞ்சாந்
திழுசியகோலமிருந்தவாறும்
எங்ஙனஞ்சொல்லுகே னோவிநல்லார் *
எழுதிய தாமரையன்ன கண்ணும்
ஏந்தெழிலாகமும் தோளும்வாயும் *
அழகியதாமிவ ரார்கொலென்ன
அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (எ)

வண்டு	வண்டுகள்
முழுசி	(தேனிலே) முழுகி
ஆடிய	கூத்தாடா நிற்கப்பெற்ற
தண் துழாயின்	குளிர்ந்த திருத்துழாயினால்
மொய்	செறியத் தொடுக்கப்பட்ட
மலர் கண்ணி இருந்த ஆறும்	பூமாலை சாத்தியிருக்கும் படியையும்
மேனி	திருமேனியிலே
அம் சாந்து இழுசிய கோலம் இருந்த ஆறும்	அழகிய சந்தனம் பூசப்பெற்ற அலங்காரமிருக்கும்படியையும்

எங்ஙனம் சொல்லுகேன்	என்னவென்று சொல்லுவேன்;
ஓவி நல்லார்	சித்ரமெழுதுவதில் வல்லவர்கள்
எழுதிய	எழுதினவை யென்னலாம் படியுள்ள
தாமரை அன்ன கண்ணும்	தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களும்
ஏந்து எழில் ஆகமும்	மிக்க அழகையுடைய திருமார்வும்
தோளும்	திருத்தோள்களும்
வாயும்	திருப்பவளமும்

அழகியது ஆம் இவர்	அழகியவாக அமையப் பெற்ற இவர்	ஆர்கொல் என்ன—; அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[முழுசிவண்டாடிய.] திருமேனியின் இயற்கையழகிலும் செயற்கை யழகிலும் ஈடுபட்டுப் பேசும் பாசுரமிது. தேனொழுகுகின்ற திருத்துழாய்மாலையைச் சாத்திக்கொண்டிருந்த அழகும் சந்தனக்காப்பு சாத்திக்கொண்டிருந்த அழகும் என்னசொல்லுவேன்!; அன்றியும், திருக்கண்களும் திருமார்பும் திருத்தோள்களும் திருப்பவளமும் சித்திரமெழுதவல்லவர்களால் எழுதப்பட்டவைபோன்று எவ்வகைக்குறையும் கூறவொண்ணாதபடி அழகு விஞ்சியிருந்தன; இப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவர் யார்? என்றேன்; நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—என்கிறாள்.

"வண்டு முழுசி ஆடிய" என்றதனால் திருத்துழாய் மாலையில் மதுவெள்ளத்தின் பெருமை சொல்லிற்றும். [மேனி அஞ்சாந்துஇழுசிய கோலம்.] முன்பு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கம்ஸனால் வில்விழவுக்கு அழைக்கப்பட்டு மதுரைக்கு எழுந்தருளும்போது, 1. "நாறியசாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத், தேறியவளும் திருவுடம்பில்பூச" என்கிறபடியே கூனியிடம் இரந்துபெற்ற அழகிய சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு பொலிந்த அழகை ஏட்டிலே கேட்டிருந்தோம்; இன்று நேரே காணப்பெற்றோம் என்கிறாள் போலும்.

ஓவிநல்லார் = சித்திரமெழுதுபவர்கட்கு 'ஓவியர்' என்று பெயர்; நல் ஓவியர் என்க. "ஓவினல்லார்" எனப்பாடங்கொண்டு, 'ஓவில் நல்லார்' என்று பிரித்து, ஓவில்—சித்திரமெழுதுவதில், நல்லார்—சிறந்தவர்கள் என்றுபொருள் கொள்வாருமுளர். "ஓவிநல்லாரெழுதிய" என்ற அடைமொழியைத் தாமரையிலே அந்வயித்து, சித்திரக்காரரால் எழுதப்பட்ட தாமரை யாதொன்றுண்டு, அதுபோன்ற திருக்கண்கள் என்றுரைப்பாருமுண்டு ... ... (எ)

மேவியெப்பாலும் விண்ணோர் வணங்க
வேதமுரைப்பர் முந்நீர்மடந்தை
தேவி * அப்பாலதிர்சங்கமிப்பால்
சக்கரம் மற்றிவர் வண்ணமெண்ணில் *
காவியொப்பார் கடலேயுமொப்பார்
கண்ணும் வடிவும் நெடியராய் * என்
ஆவியொப்பா ரிவரார்கொலென்ன
அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (அ)

விண்ணோர்	நித்யஸூரிகள்	வேதம் உரைப்பர்	(இப்பெரியவர்) வேதங்களை உருச்சொல்லுகின்றார்;
எப்பாலும் மேவி	சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு	முந்நீர் மடந்தை	கடலிற்பிறந்த கமலையானவள்
வணங்க	வணங்கப்பெற்று		

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—4.

தேவி — பட்டமஹிஷியாயிரா நின்றாள்;
அதிர் சங்கம் — முழங்குகின்ற சங்கானது
அப்பால் — இடத்திருக்கையிலுள்ளது;
சக்கரம் — திருவாழியானது
இப்பால் — வலத்திருக்கையிலுள்ளது;
மற்று — இதற்குமேல்
இவர் வண்ணம் எண்ணில் — இவருடைய நிறத்தை ஆராய்ந்து சொல்லப் புகுந்தால்
காவி ஒப்பார் — கருநெய்தல் பூவின் நிறத்தை ஒத்திருக்கின்றார்;
கடலும் ஒப்பார் — ஸமுத்ரத்தையும் ஒத்திருக்கின்றார்;
கண்ணும் வடிவும் நெடியர் ஆய் — திருக்கண்களிலும் வடிவழகிலும் அளவிறந்தவராய்
என் ஆவி ஒப்பார் இவர் — என் உயிரை ஒத்திருக்கின்ற இவர்
ஆர்கொல் என்ன—;
அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[மேவியெப்பாலும்.] என்முன்னே வந்து தோற்றின பெரியவர் தனியராய் வந்திலர்; நித்யஸூரிகள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து வணங்காநிற்க வந்தார்; வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியரென்று விளங்கும்படி வேதங்களை ஓதிக்கொண்டு வந்தார்; அருகில் திருமகள் தேவியாகத் திகழ்ந்தனள்; இருபுறத்திலும் திருவாழி திருச்சங்குகள் பொலிந்தன; கருநெய்தற்பூவோ! கடல்தானோ! என்னும் படியான வடிவுதோன்றிற்று; அவ்வடிவழகுக்கும் கண்ணழகுக்கும் எல்லை காணமுடியவேயில்லை: "ஸஹஸ்ர ஹ்ராண இவாவர:—பஹி: ப்ராண இவா பர:" என்னுமாபோலே நம்முடைய பிராணன்தான் இங்ஙனே உருவெடுத்து வெளித்தோன்றுகின்றதோ என்று நினைக்கலாம்படி பரமப்ரீதிக்கு இலக்காயிருந்தார். இப்படி நித்யஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் திவ்யாயுதங்களும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கச்செய்தேயும் இவரை இன்னாரென்றறுதியிடமாட்டாத நான் இவரார்கொல்? என்றேன்; 'நான்தான் அட்ட புயகரத்தேன்' என்றார்—என்கிறாள்.

"மேவியெப்பாலும் விண்ணோர் வணங்க வேதமுரைப்பர்" என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியமாகக்கருதி 'நித்யஸூரிகள் வேதங்களைச்சொல்லித் துதிப்பர்கள்' என்று சிலர் பொருளுரைப்பர்; அங்ஙனே ப்ரமிக்கவேண்டா; விண்ணோர்களாலே வணங்கப்பட்டும், தம் வாயாலே வேதங்களை யோதிக்கொண்டும் வந்து தோன்றினார் என்று தெளிபொருள் கொள்க.

முந்நீர்மடந்தை = கடலிற்பிறந்த பெண்மகள்—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி. முந்நீரென்று கடலுக்குப்பெயர்; ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகிய காரணப் பெயரென்பது பழையகொள்கை. இதனை மறுத்துக்கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார்: ஆற்றுநீரென்பது மழைநீரேயாகையாலும், இவ்விரண்டுமில்லாதபோது ஊற்றுநீருமில்லை யாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாது என்று சொல்லி வேறு பொருள்கூறுகின்றார்; அதாவது—முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பதாம். முச்செய்கையாவது—மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணையழித்தலும் மண்ணைக்காத்தலுமாம். நீரினின்று நிலம்

பிறந்ததென்று வேதமோதுதலால் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலால் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். நச்சினார்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே. நம் பூருவாசாரியர்கள் மூன்றுவகை நீரையுடையதென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். முன்னீர் என றன்னகரமாகப்பாடமோதி, பழையநீர் என்றுரைப்பாருமுண்டு; ஆதியிற் கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று புராணங்கூறும்.

மடந்தை—பத்தொன்பது வயதுள்ள பெண்: பொதுவாகப் பெண்பாலுக்கும் பெயராக வழங்கும். தேவீ—வடசொல். ... ... (அ)

தஞ்சமிவர்க்கென் வளையும்நில்லா
    நெஞ்சமும் தம்மதே சிந்தித்தேற்கு *
வஞ்சிமருங்குல் நெருங்கநோக்கி
    வாய்திறந்தொன்று பணித்ததுண்டு *
நஞ்சமுடைத்திவர் நோக்கும்நோக்கம்
    நானிவர்தம்மை யறியமாட்டேன் *
அஞ்சுவன் மற்றிவரார்கொலென்ன
    அட்டபுயகரத்தே னென்றாரே. (கூ)

தஞ்சம்	நிச்சயமாக
என் வளையும்	எனது கைவளைகளும்
இவர்க்கு நில்லா	இவரைநோக்கி (என் கையில்) நிற்கின்றன வில்லை;
சிந்தித்தேற்கு	நான் ஆராயுமளவில்
நெஞ்சமும்	எனது மனமும்
தம்மதே	இவருடையதேயாம்;
வஞ்சி மருங்குல்	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற (எனது) இடையானது
நெருங்க	துவளும்படியாக
நோக்கி	கடாக்ஷித்து
வாய் திறந்து	தனது திருப்பவளத்தைத் திறந்து
ஒன்று பணித்தது உண்டு	ஒருவார்த்தை சொன்னதுமுண்டு;
இவர் நோக்கும் நோக்கம்	இவர் பார்க்கிற பார்வையானது
நஞ்சம் உடைத்து	விஷங்கலந்ததுபோலே கொடிதாயிருக்கின்றது;
நான் இவர் தம்மை அறிய மாட்டேன்	நான் இவருடைய படியை அறிகின்றிலேன்;
இவர் ஆர் கொல் என்ன	இவரார் என்று கேட்கவும்
அஞ்சுவன்	பயப்படுகின்றேன்;

(ஆயினும் தாமே)
அட்டபுயகரத்தேன் என்றார்—.

[தஞ்சமிவர்க்கு.] என்னுடைய கை வளைகளும் என்னுடைய நெஞ்சமும் என் பக்கலில் சிறிதும் தங்குகின்றன வில்லை; அவரிடத்திலேயே சென்று சேர்ந்துவிட்டன; (அதாவது—உடம்பு மெலிந்து மூர்ச்சையுமடைந்தேன் என்றவாறு.) இப்படி என்னிடத்திலுள்ளவற்றை யெல்லாம் கொள்ளைகொண்ட பின்பும் ‘ இவளிடத்தில் இன்னமும் ஏதாவது தங்கியிருப்பதுண்டாகில் அதை

யும் கொள்வோம்' என்றெண்ணி என் இடையை உற்றுநோக்கி ஏதோவொரு வார்த்தையும் வாய்விட்டுச்சொன்னார்; அவர் பார்க்கிற பார்வையோ கண்ணாலே கொளுத்துவாரைப்போலே கொடிதாகப்பார்க்கின்றார்; இவர் நம்மை ரக்ஷிக்கவந்தவரா? அல்லது பக்ஷிக்கவந்தவரா என்று எனக்கு விளங்கவில்லை; இவரார்கொல்? என்று கேட்கவும் எனக்கு அச்சமுண்டாகிவிட்டது; என்னுடைய அச்சத்தைத்தெரிந்துகொண்டு அவர் தாமே 'என்னை வேற்றுருவாக நினைத்து அஞ்சவேண்டா; நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அட்டபுயகரத்திலே எளியனாய் வந்து நிற்கிறவனன்றோ நான்' என்றார்—என்கிறாள்.

"என்வளையும் இவர்க்கு நில்லா" என்றது-இவர்க்காகி, என்னிடத்தில் நில்லா என்றபடி. "இங்கே குடியிருப்பாய் அவர்க்காக வர்த்திக்கிறனவாயிருந்தன" என்பது வியாக்கியான வருளிச்செயல். தத்யம் [தத்த்யம்] என்ற வடசொல் தஞ்சமெனத்திரிந்தது; உண்மையாக என்கை. .... (கூ)

மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும்
நீண்முடிமாலை வயிரமேகன் *
தன்வலி தன்புகழ்சூழ்ந்த கச்சி
அட்டபுயகரத்தாதிதன்னை *
கன்னிநன் மாமதிள் மங்கைவேந்தன்
காமருசீர்க் கலிகன்றி * குன்றா
வின்னிசையால்சொன்ன செஞ்சொல்மாலை
ஏத்தவல்லார்க் கிடம் வைகுந்தமே. (ய)

தொண்டையர் கோன்	தொண்டைமண்டலத்தி லுள்ளவர்கட்குத் தலைவனான
மன்னவன்	அரசனாலே
வணங்கும்	வணங்கப்பட்ட
நீள் முடி மாலை	நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யுடைய ஸர்வேச்வரனையும்,
வயிரமேகன் தன் வலி புகழ் சூழ்ந்த கச்சி	வயிரமேகனென்னும் பிரபுவின் பராக்கிரமமும் கீர்த்தியும் மலிந்த காஞ்சீபுரியிலே
அட்ட புயகரத்து	திருவட்டபுயகரத்திருப் பதியிலே எழுந்தருளி யிருப்பவனாயுமுள்ள
ஆதிதன்னை	முதல்வனான எம்பெருமானைக்குறித்து
கன்னி நல் மா மதிள் மங்கை வேந்தன்	அழிவற்ற நல்ல பெரிய மதில்களையுடைய திருமங்கைக்குத் தலைவரும்
காமரு சீர்	விரும்பத்தக்க குணங்களை யுடையவருமான
கலிகன்றி	கலியன்
குன்றா இன் இசையால் சொன்ன	குறைவில்லாத இனிய இசையுடனே அருளிச் செய்த
செம் சொல் மாலை	அழகிய இச்சொல் மாலையைக்கொண்டு
ஏத்த வல்லார்க்கு	(எம்பெருமானைத்) துதிக்க வல்லவர்களுக்கு
இடம் வைகுந்தம்	இருப்பிடம் வைகுண்டமாகும்.

[மன்னவன்.] திருவட்டபுயகரத்தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் வைகுந்தம் சென்று சேர்ந்து நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்; (அல்லது) இத்திருமொழியை ஓதுமவர்கள் எவ்விடத்தில் வஸிக்கிறார்களோ அவ்விடமே பரமபதம்—என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. முற்காலத்தில் பலபல அரசர்கள் பல திவ்யதேசங்களை அபிமானித்து ஸந்நிதி ஜீர்ணோத்தாரணம் முதலிய சிறப்புகளைச் செய்துவந்தார்கள்; இத்திருவட்டபுயகரத்தை வயிரமேக னென்னும் ஒரு தொண்டைநாட்டரசன் அபிமானித்திருந்தமையால் அதனை யருளிச்செய்கிறார் முன்னடிகளில்.

தொண்டையர்கோன் என்பது பொதுப்பெயர்; வயிரமேகன் என்பது சிறப்புப்பெயர். தொண்டையர்கோனாகிய வயிரமேகன் என்றும் அந்வயித்து உரைப்பர். ... ... (ய)

அடிவரவு:—திரி வெந்திறல் செம்பொன் மஞ்சு கலை எங்ஙனும் முழுசி மேவி தஞ்சம் மன்னவன் சொல்லு.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

சொல்லுவன் சொற்பொருள்.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில் திருவட்டபுயகரத்து நாயனாரை மங்களாசாஸநம் செய்து, இத்திருமொழியில் பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தெம்பெருமானை மங்களாசாஸநம் செய்கிறார். திருக்கச்சிமாநகரில் ஸ்ரீவைகுண்ட பெருமாள் ஸந்நிதியென்று ப்ரஸித்தமாகவுள்ள திவ்யதேசமே இத்திருநாமம் பூண்டது. பரமேச்சுரன் [பரமபதநாதன்] எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யநகரமாதல்பற்றிப் பரமேச்சுரவிண்ணகரமெனப்பட்டது. தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி திருவட்டபுயகரத்தில் சிறப்புகள் செய்ததுபோல் பல்லவராஜன் இப்பரமேச்சுர விண்ணகரத்தில் பல திருப்பணிகள் செய்ததாக ப்ரஸித்தியுண்டாகையால் பாசுரந்தோறும் அப்பல்லவராஜனுடைய பெயரையும் புனைந்து பேசுகிறார். இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முன்னடிகளெல்லாம் பகவத்குணகீர்த்தனமாகவும் பின்னடிகள் பல்லவராஜனுடைய புகழ்ச்சியைப் பேசுவனவாகவும் உள்ளன. 1. "என்னாவிலின்கவி யாதொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்றும் 2. "இழியக்கருதி ஓர் மானிடம் பாடலென்னாவிதே" என்றும் நரஸ்துதியை இகழ்ந்து வெறுக்குமாழ்வார்கள் மனிசரில் ஒருவரான அரசர்களை இப்படி புகழ்ந்து பேசுதல் தகுதியோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்; உலகிலுள்ள க்ஷுத்ரகவிகளைப்போலே தங்கள் வயிறு வளர்க்கவேண்டி ஸ்துதிசெய்கிறார்களல்லர் ஆழ்வார்கள்; இவ்வுலகில் எத்தனையோ அரசர்கள்தோன்றி பகவத்விமுகராயும் ஸ்வப்ரயோஜநபரராயும் காலங்கழியாநிற்க, இங்ஙனே சில அரசர்கள் பகவத்விஷயத்திலே அபிமாநம்பூண்டு கிஞ்சித்கரிக்கப்பெற்றார்களே! என்னும் உவப்பினால் அவர்களைப் புகழ்ந்து பேசுகிறவிது எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ரத்திலே அந்தர்ப்பவிக்குமேயன்றி, கேவலம் நரஸ்துதியாகி அவத்யமாகமாட்டாது.

மேல் ஆறும்பத்திலும் திருநறையூர்ப்பதிகங்களுள் ஒன்றான அம்பரமும் பெருநிலனும் என்ற திருமொழியில் செங்கணான்கோச் சோழனைப் புகழ்ந்து பேசுவர். எம்பெருமானோடு, எம்பெருமானுகந்தருளின நிலங்களோடு, அந்நிலங்களை அபிமானித்திருக்கும் மனிசரோடு வாசியற எல்லாம் ஆழ்வார்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்குமென்க. ... ... *

---

1. திருவாய்மொழி 3-9-1. 2. திருவாய்மொழி 3-9-3.

சொல்லுவன் சொற்பொருள் தானவையாய்ச்
சுவையூறொலி நாற்றமும் தோற்றமுமாய் *
நல்லரன் நாரணன் நான்முகனுக்கிடந்தான்
தடஞ்சூழ்ந் தழகாயகச்சி *
பல்லவன் வில்லவனென்றுலகில்
பலராய்ப் பலவேந்தர் வணங்குகழற்
பல்லவன் * மல்லையர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (க)

சொல்லு வன்சொல் பொருள் அவை தான் ஆய்	ஸாமாந்யசப்தங்களும் நித்யசப்தமான வேதமும் இவற்றின் பொருளுமாகிய இவை, தானேயாய்
சுவை ஊறு ஒலி நாற்றமும் தோற்றமும் ஆய்	ரசம் ஸ்பர்சம் சப்தம் கந்தம் ரூபம் ஆகிய பஞ்ச விஷயங்களும் தானேயாய்
நல்அரன் நாரணன் நான்முகனுக்கு	சிவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டும் தானான தன்மையாலும் பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டும் லோககாரியங்களை நடத்துமவனான எம்பெருமானுக்கு
இடம்	இருப்பிடம் (எதுவென்றால்);
தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி	தடாகங்கள் சூழப்பெற்று அழகு பொலிந்த காஞ்சீபுரியிலே,—
உலகில்	இவ்வுலகத்திலே
பல்லவன் வில்லவன் என்று பலர் ஆய் பல வேந்தர்	பல்லவனென்றும் வில்லவனென்றும் பல பெயர்களாலே சொல்லக்கூடிய பல அரசர்களாலே
வணங்கு கழல்	வணங்கப்பட்ட பாதத்தையுடையவனும்
மல்லையர் கோன்	மல்லாபுரியென்கிற திருக்கடல் மல்லையிலுள்ளார்க்குத் தலைவனுமான
பல்லவன்	பல்லவராஜன்
பணிந்த	கைங்கரியங்கள் செய்யப்பெற்ற
பரமேச்சுர விண்ணகரம் அது	பரமேச்வர விண்ணகரமென்கிற திவ்ய தேசமாம்.

[சொல்லுவன்சொற்பொருள்.] எம்பெருமானுறையுமிடம்—கச்சியிலே பரமேச்சுர விண்ணகரம்; அப்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?;—உலகத்திலுள்ள ஸகல ஸாமாந்ய சப்தங்களாலும் விசேஷசப்தமாகிய வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன்; ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தினாலும் அநுபவிக்கக் கூடியவன்; படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னும் முத்தொழில்களையும் மூன்றுருக்கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் நீர்வளம் நிறைந்த கச்சித்திருப்பதியிலே பல்லவராஜனுடைய கைங்கரியங்களுக்குக் கொள்கலமான பரமேச்சுர விண்ணகரத்திலே எழுந்தருளியுள்ளான்—என்றாயிற்று.

சொல்லு என்றவிடத்து, உகரம்—சாரியை; சொல் என்றபடி: சொல்லாவது உலகத்தில் வழங்கப்படும் சப்தராசிகள். கல் மண் முதலிய சொற்களெல்

லாம் அவ்வப்பொருள்களுள் அந்தராத்மாவாய் உறைபவனான எம்பெருமானையும் சொல்லிநிற்குமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை: இது, வடமொழியில் அபர்யவஸாநவ்ருத்தி எனப்படும். இனி, வன்சொல்லாவது—என்றும் அழியாமல் வலிதாயிருக்கக்கூடிய சப்தம்; அதுதான் வேதம்.

[சுவையூறொலி நாற்றமும் தோற்றமுமாய்.] ரஸம், ஸ்பர்சம், சப்தம், கந்தம், ரூபம் என்பன பஞ்சவிஷயங்களெனப்படும். உலக விஷயங்களைச் சிறிதுமறியாத யோகிகட்கு இவையெல்லாம் எம்பெருமான் தானேயாயிருப்பன். ஆழ்வானருளிச்செய்த வரதராஜஸ்தவத்தில்—"த்வக் ச்ருக் நிவிவாஸதி ஜிஹ்வா—த்வக்ச த்ருக்ச நிபிபாஸதி ஜிஹ்வா" (24) என்ற ச்லோகம் காண்க.

இரண்டாமடியில் "நல்லரன் நான்முகன் நாரணனுக்கு" என்றும் ஒரு பாடமுண்டு; அரனுக்கும் நான்முகனுக்கும் அந்தர்யாமியான நாராயணனுக்கு என்று பொருளாம்.

இரண்டாமடியின் முடிவிலுள்ள "தடஞ்சூழ்ந்தழகாய கச்சி" என்பது பரமேச்சுர விண்ணகரத்தில் அந்வயிக்கும்; கச்சியிலுள்ளதான பரமேச்சுர விண்ணகரமென்கை. மேற்பாசுரங்களிலும் இங்ஙனமே காண்க.

[பல்லவன்வில்லவனித்யாதி.] முற்காலத்தில் பல்லவனென்றும் வில்லவனென்றும் பல அரசர்களிருந்தனர்; அவர்கள் வணங்கப்பெற்ற பாதத்தையுடையவன் என்று பல்லவராஜனுடைய பெருமேன்மையைப் பேசினாராயிற்று. இவ்வரசன் மல்லாபுரியென்னும் திருக்கடல்மல்லையைப் படைவீடாகக்கொண்டு அரசாட்சி புரிந்துவந்தமைபற்றி மல்லையர்கோன் எனப்பட்டான். பணிந்த என்றது—இவ்வரசனுடைய பல கைங்கரியங்களுக்குப் பாத்திரமான என்றபடி.

கழற்பல்லவன் என்றதற்கு–பல்லவம்போன்ற பாதத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்வர் சிலர். பல்லவமாவது–தளிர்; வடசொல். ... (க)

கார்மன்னு நீள்விசும்பும் கடலும்
சுடரும் நிலனும்மலையும் * தன்னுந்தித்
தார்மன்னு தாமரைக்கண்ணனிடம்
தடமாமதிள்சூழ்ந் தழகாயகச்சி *
தேர்மன்னு தென்னவனை முனையில்
செருவில் திறல்வாட்டிய திண்சிலையோன் *
பார்மன்னு பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (உ)

கார் மன்னு நீள் விசும்பும்	மேகங்கள்பொருந்திய பெரிய ஆகாசமென்ன	நிலனும்	பூமியென்ன
கடலும்	ஸமுத்ரங்களென்ன	மலையும்	குலபர்வதங்களென்ன
			(ஆகிய இவையெல்லாம்)
சுடரும்	சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய சுடர்ப் பொருள்களென்ன	தன் உந்தி தார் மன்னு	தனது திருநாபிக்கமலத்தில் நின்றும் உண்டாகப் பெற்ற

தாமரைக் கண்ணன்	புண்டரீகாக்ஷனுக்கு	செரு வில் திறல் வாட்டிய	சண்டைசெய்யும் வில்லின் வலியைப் பங்கப்படுத்தின
இடம்	இருப்பிடமாவது—;	திண் சிலையோன்	வலிய வில்லையுடையனாய்
தடம் மா மதிள் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி	தடாகங்களாலும் பெரிய மதிள்களாலும் சூழப்பட்டு அழகான காஞ்சீபுரியிலே,—	பார் மன்னு	இப்பூமியில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்த
முனையில்	போர்க்களத்திலே	பல்லவர் கோன்	பல்லவராஜன்
தேர் மன்னு தென்னவனை	மஹாரதனான பாண்டிய ராஜனுடைய	பணிந்த	கைங்கரியம் செய்யப்பெற்ற பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[கார்மன்னு.] புவனங்களனைத்தையும் தனது திருநாபிக்கமலத்தினின்று தோற்றுவித்த தாமரைக்கண்ணனெழுந்தருளியிருக்குமிடம் பரமேச்சுர விண்ணகரமென்கிறார். விசும்பு, கடல், சுடர், நிலம், மலை முதலான பொருள்கள் உந்திக்கமலத்திலே மன்னியிருக்கையாவது இவற்றுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயிருக்கை. இத்தால்—உலகங்களைப் படைப்பவனான நான்முகக்கடவுளைப் பிறப்பித்த உந்திக்கமலத்தையுடையவன் என்பதாகக்கொள்க. உந்தித்தார்= தார் என்று புஷ்பத்துக்கும் பெயர்.

பின்னடிகளால் பல்லவராஜனுடைய பராக்கிரமத்தைப்புகழ்ந்து பேசுகிறார்; சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய பராக்ரமத்தைப் பேசுவதுபோலவே உள்கனிந்து பேசுகிறார் காண்மின் திவ்யதேசத்துக்கு அவன் அபிமானியாய்ப் பரமபாகவதனாயிருக்கையாலே. முற்காலத்தில் பாண்டியராஜனுக்கும் இப்பல்லவராஜனுக்கும் பெரும்போர் விளைந்ததென்றும், அதில் இவ்வரசன் வெற்றிபெற்றானென்றும் கூறுவர்.

தேர்மன்னு தென்னவனை=தேர்வீரனான பாண்டியனை யென்றபடி. அதிரதர், மஹாரதர், ஸமரதர், அர்த்தரதர் என்று தேர்வீரர் நால்வகைப்படுவர்;— தமக்கு வேறு துணையில்லாமல் தாம் ஒரு தேரின்மேலிருந்து தமது தேர் குதிரை ஸாரதிகளுக்கு அழிவுவராமற் காத்துக்கொண்டு பல்லாயிரம் தேர் வீரர்களோடு போர்செய்து வெல்லும் வல்லமையுள்ளவர்—அதிரதரென்றும்; கீழ்ச்சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினோராயிரத் தேர்வீரர்களோடு பொருபவர்-மஹாரதரென்றும்; ஒரு தேர்வீரரோடு தாமும் ஒருவராய் நின்று எதிர்க்க வல்லவர்-ஸமரதரென்றும்; அங்ஙனமே பொருது தமது தேர் முதலியவற்றை யிழந்துவிடுபவர் அர்த்தரதரென்றுஞ் சொல்லப்படுவர்.

[முனையில் செருவில்.] முனையென்றாலும் செரு என்றாலும் யுத்தத்துக்குப் பரியாயநாமமாகையால் செருவில் என்றதை 'செரு-வில்' என்று பிரித்து, போர்செய்யவல்ல வில் என்று உரைக்கலாயிற்று; பாண்டியனுடைய வில்லைப் பங்கப்படுத்தின வில்லையுடைய பல்லவராஜன் கிஞ்சித்கரிக்கப்பெற்ற பரமேச்சுர விண்ணகரம்—தாமரைக்கண்ணனிடம் என்றாராயிற்று. (செருவில் முனையில்— போர்முகத்திலே என்றுமுரைக்கலாம்.) ... ... (உ)

உரந்தரு மெல்லணைப் பள்ளிகொண்டான்
ஒருகால்முன்னம் மாவுருவாய்க் கடலுள் *
வரந்தரு மாமணி வண்ணனிடம்
மணிமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி *
நிரந்தவர் மண்ணையில் புண்ணுகர்வேல்
நெடுவாயிலுகச் செருவில்முனநாள் *
பரந்தவன் பல்லவர்கோன்பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (ரு)

முன்னம் ஒருகால்	முன்பொருகால்
மா உரு ஆய்	விலக்ஷணமான வடிவையுடையனாய்
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே
உரம் தரு மெல் அணை	வலிமிக்க மிருதுவான சேஷசயனத்திலே
பள்ளி கொண்டான்	திருக்கண்வளர்ந்தவனும்
வரம் தரும்	வாதனென்று திருநாம முடையவனும்
மா மணி வண்ணன்	நீலமணிபோன்ற நிறத்தனு மான பெருமானுக்கு
இடம்	இடமாவது,—
மணி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி	ரத்நமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்டு அழகுபொலிந்த கச்சிப்பதியிலே,–
முனநாள்	முற்காலத்தில்,
மண்ணையில் நிரந்தவர்	மண்ணையென்னும் நகரத்தி லுள்ள சத்ரு ராஜாக்க ளானவர்கள்
புண் நுகர் வேல் நெடு வாயில் உக	மாம்ஸங்களைக்கவர்கின்ற வேலாயுதத்தின் கொடிய வாயிலே பட்டு முடியும் படியாக
செருவில்	போர்க்களத்திலே
பரந்தவன்	வியாபித்தவனான
பல்லவர் கோன் பணிந்த	பல்லவராஜன் பணிவிடை செய்யப்பெற்ற
	பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[உரந்தருமெல்லணை.] திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்தருள்பவனும் திருவத்திமாமலையில் பேரருளாளப் பெருமாளாய் வரதராஜன் என்று திருநாமம்பூண்டு ஸேவைஸாதிப்பவனுமான எம்பெருமானே பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் காட்சிதந்தருள்கிறானென்கிறார்.

உரந்தருமெல்லணை=உரமாவது வலிவு; எம்பெருமான் பிராட்டிமாருடனே தன்மீது ஏறித்துகைத்தால் வருத்தமின்றிப் பொறுத்திருக்கவல்ல வலிவுடையவனிறே திருவனந்தாழ்வான். இப்பாட்டில் வரந்தருமாமணிவண்ணன் என்று ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதனை பேரருளாளனை மங்களாசாஸநம் செய்தமையால் இதனை இரட்டித்து ஓதுவர் கச்சித்திருப்பதியோர்.

பின்னடிகளால் பல்லவராஜனுடைய பேராண்மையைப் பேசுகிறார். இவ்வரசன் பல ராஜவீரர்களைப் போரில்வென்று விளங்கினவனாதலால், மண்ணை

யென்னும் நகரத்திலிருந்த வீரர்களை வென்றொழித்தமையை இப்பாட்டில் பேசுகிறார். மண்ணையிலிருந்த சத்துருக்கள் இவ்வரசனது வேற்படையின் வாயிலே மாண்டொழிந்தனராம். உக=உகுதலாவது பொடியாயப் போதல் ... (ங)

அண்டமுமெண்டிசையும் நிலனும்
அலைநீரொடு வானெரிகால்முதலா
வுண்டவன் * எந்தைபிரானதிடம்
ஒளிமாடங்கள்சூழ்ந்தழகாய கச்சி *
விண்டவரிண்டைக் குழாமுடனே
விரைந்தாரிரியச் செருவில்முனிந்து *
பண்டொருகால் வளைத்தான்பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (ச)

அண்டமும்	அண்டங்களையும்
எண் திசையும்	எட்டுத்திசைகளையும்
நிலனும்	பூமியையும்
அலை நீரொடு	கடல்களையும்
வான்	ஆகாசத்தையும்
எரி	அக்நியையும்
கால்	காற்றையும்
முதலா	இவை முதலான மற்றும் பல பொருள்களையும்
உண்டவன்	(பிரளயம்கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின
எந்தை பிரானது	எம்பெருமானுக்கு
இடம்	இடமாவது,—
ஒளி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;	
பண்டு ஒருகால்	முன்னொருகாலத்தில்
செருவில்	போர்க்களத்திலே
விரைந்தார்	சண்டைசெய்ய விரைந்து வந்தவர்களான
விண்டவர்	பகைவர்கள்
இண்டை குழாமுடனே	நெருங்கின (தங்களது) கூட்டங்களோடே
இரிய	சிதறியோடும்படி
முனிந்து	சீறி
வளைத்தான்	வில்லைவளைத்தவனான பல்லவராஜன்
பணிந்த	கைங்கரியம் செய்யப்பெற்ற
பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.	

[அண்டமுமெண்டிசையும்.] பிரளயப் பெருங்கடலில் ஒரு பதார்த்தமும் அழியாதபடி அனைத்தையும் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின பெருமான் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலில்நின்றும் நம்மை நோக்குதற்காகப் பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தை விரும்பிவந்து நிற்கிறானென்கிறார். இத்தலத்திற்கு அபிமாநியான பல்லவராஜன் எப்படிப்பட்டவன் ?—விண்டவரிண்டைக்குழாமுடனே விரைந்தாரிரியச்செருவில் முனிந்து பண்டொருகால்வளைத்தவன் ; போர்க்களத்திலே தன்னைப் பங்கப்படுத்துவதாக விரைந்துவந்த விண்டவர் [சத்துருக்கள்], இண்டைக்குழாமுடனேஇரிய—தாங்கள் மாத்திரமேயல்லாமல் தங்களைச் சேர்ந்த கூட்டங்களும் சிதறியோடும்படியாயிற்று இப்பல்லவன் வில்வளைத்த மிடுக்கு.

“செருவில் வளைத்தான்” என்று கூட்டி அந்வயித்து, செரு—போர் செய்கின்ற வில்—வில்லை, வளைத்தான் என்றுரைப்பாருமுண்டு. வளைத்தான் என்பதற்கு, சூழ்ந்துகொண்டானென்றும் பொருளுண்டாகையால், சிதறியோடவேண்டும்படி பகைவரை ஆக்ரமித்துக் கொண்டானென்றும் உரைக்கலாம். ... (௪)

தூம்புடைத்திண்கை வன்தாள்களிற்றின்
துயர்தீர்த்தரவம்வெருவ * முனநாள்
பூம்புனல்பொய்கை புக்கானவனுக்கிடந்தான்
தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி *
தேம்பொழில் குன்றெயில் தென்னவனைத்
திசைப்பச் செருமேல் வியந்தன்றுசென்ற *
பாம்புடைப் பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (௫)

முன நாள்	முன்னொரு காலத்தில்
தூம்பு உடை திண் கை வன் தாள் களிற்றின்	துளையையுடைய துதிக்கையையும் வலிவுள்ள காலையுமுடைய கஜேந்திராழ்வானது
துயர்	துன்பத்தை
தீர்த்து	போக்கினவனையும்,
பூம்புனல் பொய்கை	அழகிய நீரையுடைய பொய்கையிலே
அரவம்	காளிய நாகம்
வெருவ	அஞ்சும்படியாக
புக்கான் அவனுக்கு	பாய்ந்தவனாயுமிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு
இடம்	இருப்பிடமாவது,—
தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;	
தேம் பொழில் குன்று எயில் தென்னவனை	தேன் நிறைந்த சோலைகளையும் மலைபோன்ற மதிள்களையுமுடைய பாண்டிய நாட்டின் அரசன்
திசைப்ப	அறிவு கலங்கும்படி
அன்று	முன்பு
செரு மேல்	போர்க்களத்திலே
வியந்து சென்ற	விருப்பத்துடனே போய்ச் சேர்ந்தவனும்
பாம்பு உடை	நாகத்தைக் கொடியாக வுடையவனுமான
பல்லவர் கோன்	பல்லவராஜன்
பணிந்த	கிஞ்சித்கரிக்கப்பெற்ற
பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.	

[தூம்புடைத்திண்கை.] முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் துடித்த கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரத்தைப் போக்கினவனும், யமுனையின் ஒருமடுவை விஷத்தால் கெடுத்துக் கொடுமைபுரிந்த காளியநாகத்தின் கொழுப்பை யடக்கினவனுமான பெருமான் கஜேந்திரன் போன்ற பக்தர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் காளியன்போன்ற பாகவதவிரோதிகளைப் படுகொலைபடிப்பதற்கும் பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தில் ஸந்நிதிபண்ணியிராநின்றனென்கிறார்.

யானையினுடைய துதிக்கையில் துளையுள்ளதனால் தூம்புடைத்திண்கை எனப்பட்டது. களிற்றின்துயர்தீர்த்து—கஜேந்திராழ்வான் பறித்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த தாமரைப்பூவைத் திருவடியிலே சாத்தப் பெற்று

என்கை. பூம்புனல்பொய்கை—காளியன் அப்பொய்கையில் வந்து சேருவதற்கு முன்னே இருந்த நிலைமையைச் சொல்வதாகக் கொள்க. அன்றி, எதிர்மறையிலக்கணையால், கெட்டுப்போன ஜலத்தையுடைய பொய்கை என்னவுமாம்.

தேம்பொழில்=‘தேம்’ என்னும் பதத்திற்குப் பல பொருள்களுண்டு; ஈரம், கள், தித்திப்பு, தேன், வாசனை. “தென்னவனை” என்றவிடத்து—ஐகாரம் சாரியை. பாம்புடை=ஒவ்வொரு அரசனுக்கு ஒவ்வொன்று த்வஜமாயிருக்கும்; பல்லவராஜன் நாகலோகத்தளவுஞ் சென்று வென்று வந்தவனென்பதற்கு அறிகுறியாக நாகத்தைக் கொடியாகவுடையனாயிருப்பனும். (குருவம்சத்து அரசர்களில் துரியோதனன் அரவுநீள்கொடியோன் எனப்படுவன்.) ... (ரு)

திண்படைக் கோளரியினுருவாய்த்
    திறலோனகலம் செருவில்முனநாள் *
புண்படப் போழ்ந்த பிரானதிடம்
    பொருமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாயகச்சி *
வெண்குடைநீழல் செங்கோல்நடப்ப
    விடவெல்கொடிவேற் படைமுன்னுயர்த்த *
பண்புடைப் பல்லவர்கோன்பணிந்த
    பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (சு)

முனநாள்	முன்னொரு காலத்திலே
திண் படை	கூர்மையான (நகங்களாகிற) ஆயுதங்களையுடைய
கோள் அரியின் உரு ஆய்	வலிமிக்க நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாய்த்தோன்றி
செருவில்	போர்க்களத்தில்
திறலோன் அகலம்	மஹாபலசாலியான இரணியனது மார்வை
புண் பட போழ்ந்த	புண்படும்படி கிழித்தெறிந்த
பிரானது	எம்பெருமானுக்கு
இடம்	இருப்பிடமாவது;—
பொரு மாடங்கள் சூழ்ந்து	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற மாடங்கள் நிறைந்திருப்பதனால்
அழகாய	அழகுபொலிந்திருக்கிற
கச்சி	கச்சிப்பதியிலே,—
வெண் குடை நீழல்	வெண் கொற்றக் குடையின் நிழலில் (வீற்றிருந்து கொண்டு)
செங்கோல் நடப்ப	தனது கட்டளை விலைச் செல்லும்படி (அரசாண்டவனும்)
விடம் வெல் கொடி	பாம்பாகிற வெற்றிக் கொடியையும்
வேல் படை	வேல் என்னு மாயுதத்தையும்
முன் உயர்த்த	சேனைகளின்முன்னே உயர எடுத்தவனும்
பண்பு உடை	நீதி தவறாதவனுமான
	பல்லவர் கோன்—; பணிந்த—; பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[திண்படை.] நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனது மார்பைப் பிளந்தொழித்த பெருமான் அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ராக்ருதிகளை அழித்திடுதற்காக இன்றைக்கும் வந்து தங்குமிடம் பரமேச்சுரவிண்ணகரம் என்கிறார்.

திண்படை = நரஸிம்ஹமூர்த்திக்கு நகங்கள் தவிர வேறு ஆயுதமொன்று மில்லாமையினால் அந்த நகங்களையே இங்குத் திண்படை யென்கிறார்.

பல்லவராஜனுடைய பெருமேன்மையைப் பேசுகிற மூன்றுமடியின் பிற்பகுதியில் "விட வெல்கொடி" என்றும், "விடை வெல்கொடி" என்றும் "விறல் வெல்கொடி" என்றும் மூன்றுவகையான பாடங்கள் உள்ளனவாக வியாக்கியானம் காண்கிறது. முந்தினபாடத்தில், விடம் என்றது விஷமுடைத்தான நாகத்தைச் சொன்னபடியாய் நாகக்கொடியோன் என்றதாகிறது: இரண்டாவது பாடமே பெரும்பான்மையாக வழங்குகின்றது; விடை என்று இளம்பாம்புக்கும் பெயருண்டென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார். எருது என்னும் பொருளையே கொண்டாலும் குறையில்லை ; பல்லவனுக்கு ஆதிகாலமாக விருஷபக்கொடி இருந்ததென்றும், பின்பு நாகலோகத்தளவுஞ்சென்று வென்றுவந்தது காரணமாக நாகக்கொடி உண்டாயிற்றென்றும் வரலாறு உள்ளதாகச் சொல்லக் கேள்வியுண்டு. ... ... (சு)

இலகியநீண்முடி மாவலிதன் பெருவேள்வியில்
மாணுருவாய் முனநாள் *
சலமொடு மாநிலங் கொண்டவனுக்கிடந்தான்
தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி *
உலகுடை மன்னவன் தென்னவனைக்
கன்னிமாமதிள்சூழ் கருவூர்வெருவ *
பலபடைசாய வென்றான்பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (எ)

முன நாள் — முன்னொருகால்,
இலகிய நீள் முடி — விளங்காநின்ற நீண்ட கிரீடத்தையுடைய
மாவலி தன் — மஹாபலியினது
பெரு வேள்வியில் — பெரிய யாகத்திலே
மாண் உரு ஆய் — வாமந ரூபியாய் (சென்று)
சலமொடு — கபடமான வகையாலே
மா நிலம் கொண்டவனுக்கு — உலகத்தையெல்லாம் ஆக்ரமித்துக்கொண்ட பெருமானுக்கு
இடம் — இருப்பிடமாவது,
தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;
கன்னி மா மதிள் சூழ் கருவூர் வெருவ — அழிவில்லாத பெரிய மதில்களாலே சூழப்பட்ட கருவூர் என்னும் நகரம் நிலைகலங்கவும்
பல படை சாய — சதுரங்க ஸேனை முடியும் படியாகவும்,
உலகு உடை மன்னவன் தென்னவனை வென்றான் — உலகங்களை அடிமையாகவுடைய அரசனாயிருந்த பாண்டியனைவென்ற பல்லவன்
பணிந்த—; பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[இலகியநீண்முடி.] குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியின் யாகபூமியிலெழுந்தருளி வஞ்சனைவகையினால் மூவடிமண் நீரேற்று மூவுலகத்தையும் திருவடிக்

கீழ்க்கொண்ட பெருமான் நம்போன்ற அஹங்காரிகளையும் திருவடிக்கீழ்க் கொள்ளுதற்காக வந்துநிற்குமிடம் பரமேச்சுரவிண்ணகர மென்கிறார்.

சலமொடு = 'ஜலம்' என்றவடசொல் சலமெனத்திரிந்ததென்று கொண்டால், மாவலியானவன் தத்தம் பண்ணுதற்காக விட்ட நீர்த்தாரையுடனே என்று பொருளாம்; '஛லம்' என்ற வடசொல் சலமெனத் திரிந்ததென்று கொண்டால் க்ருத்ரிமவகையினால் என்றதாகிறது. சிறியவடிவைக்காட்டிப் பெரியவடிவாலே அளந்துகொண்டது க்ருத்ரிமமிறே.

பாண்டியராஜனுடைய நகரங்களுள் ஒன்றான கருவூரையும் பல்லவராஜன் வென்று கைக்கொண்டபடியைப் பின்னடிகளில் பேசினாராயிற்று. ... (எ)

குடைத்திறல் மன்னவனாயொருகால்
குரங்கைப் படையா * மலையால்கடலை
யடைத்தவனெந்தைபிரானதிடம்
அணிமாடங்கள்சூழ்ந்தழகாயகச்சி *
விடைத்திறல் வில்லவன் நென்மெலியில்
வெருவச் செருவேல் வலங்கைப்பிடித்த *
படைத்திறல் பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (அ)

ஒரு கால் — முன்னொரு காலத்தில்,
குடை திறல் மன்னவன் ஆய் — வெண் கொற்றக்குடையையும் பெருமிடுக்கையுமுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் (அவதரித்து)
குரங்கை — வாநரவீரர்களை
படையா — ஸேனையாகக்கொண்டு
மலையால் — மலைகளினால்
கடலை — தெற்கு ஸமுத்ரத்தை
அடைத்தவன் — அணைகட்டி யடைத்தவனான
எந்தை பிரானது — எம்பெருமானுக்கு
இடம் — இருப்பிடமாவது,—
அணி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;
நென் மெலியில் — நென்மெலி யென்னும் நகரத்தில்
விடை திறல் — காளையின் வலிவுபோன்ற வலிவையுடையனான
வில்லவன் — வில்லவனென்கிற அரசன்
வெருவ — அஞ்சி நடுங்கும்படி
செரு வேல் — யுத்தத்திற்குக் கருவியான வேற்படையை
வலம் கை பிடித்த — வலக்கையிலே பிடித்தவனும்
படை திறல் — ஆயுதங்களை ஆளத்தக்க மிடுக்கை யுடையனுமான
பல்லவர் கோன்—; பணிந்த—;
பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[குடைத்திறல்.] சக்ரவர்த்திதிருமகனாகத் திருவவதரித்துப் பித்ருவாக்ய பரிபாலநத்துக்காக அரணியஞ்சென்றகாலத்து இராவணனாற் கவர்ந்து செல்லப் பட்ட பிராட்டியை இலங்கையில் நின்றும் மீட்டுக்கொணர்தற்காகத் தென் கடலைக் கடக்கநேர்ந்தபோது வாநரவீரர்களைத் துணைகொண்டு நீரினுள்ளே அமிழ்ந்துபோகவேண்டிய மலைகளாலே திருவணைகட்டின மஹாநுபாவன்

எழுந்தருளியிருக்குமிடம் கச்சியிலே பரமேச்சுரவிண்ணகரமாம். அத்திருப்பதி பல்லவராஜனுடைய பணிவிடைகளைப்பெற்றது; அவ்வரசனேவெனில், தென் மெலியென்னும் நகரத்திலே பெருமிடுக்கனுயிருந்த வில்லவன் என்னும் எதிரரசன் அஞ்சி நடுங்கும்படியாக வேற்படையைக் கையிலே பிடித்தவன். சத்துருக்களை வென்று திரட்டின பொருள்களைக்கொண்டு பல்லவன் கைங்கரியங்கள் செய்யப்பெற்ற பரமேச்சுரவிண்ணகரம் எம்பெருமானுக் கிருப்பிடமென்றாராயிற்று. ... ... (அ)

பிறையுடை வாணுதல் பின்னைதிறத்து
  முன்னேயொருகால் செருவிலுருமின் *
மறையுடை மால்விடையேழடர்த்தாற்கிடந்தான்
  தடஞ்சூழ்ந் தழகாயகச்சி *
கறையுடைவாள் மறமன்னர்கேடக்
  கடல்போல் முழங்கும் குரல்கடுவாய் *
பறையுடைப் பல்லவர்கோன்பணிந்த
  பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. (கூ)

முன்னே ஒருகால்	முன்னொருகால்
பிறை வாள் உடை நுதல் பின்னை திறத்து	சந்திரகலைபோன்று ஒளியையுடைத்தான நெற்றியையுடையளான நப்பின்னைக்காக
உருமின்	இடிபோன்ற கர்ஜனையை யுடையவைகளாய்
மறை உடை	எதிர்த்துவருகையை யுடையவைகளான
மால் விடை ஏழ்	பெரிய ஏழு ரிஷபங்களை
செருவில்	போர்க்களத்தில்
அடர்த்தாற்கு	வலியடக்கின பெருமானுக்கு
இடம்	இருப்பிடமாவது—,

தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி—;

கறை உடை வாள்	ரத்தக்கறை மாறாத வாளை யுடையவர்களும்
மறம்	த்வேஷமுடையவர்களுமான
மன்னர்	எதிராசர்கள்
கெட	முடிந்துபோம்படியாக
கடல்போல் முழங்கும் குரல்	கடல்போலே கோஷம் செய்கிற குரலையுடைய
கடுவாய்ப் பறை உடை	கடுவாய்ப் பறையை உடையவனான

பல்லவர் கோன்—; பணிந்த—;

பரமேச்சுரவிண்ணகரம் அதுவே—.

[பிறையுடைவாணுதல்.] அழகிற்சிறந்த நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்து கொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி யாவர்க்கு மடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழெருதுகளையும் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வென்று வலியடக்கின பெருமானுறையுமிடம் கச்சிதன்னிற் பரமேச்சுர விண்ணகரமாம். அத்திருப்பதி பல்லவராஜனால் பணிவிடை செய்யப்பெற்றது; அவ்வரசனேவெனில், எதிராசர்கள் குடல் குழம்பும்படி கடல்போல் கர்ஜிக்க வல்ல கடுவாய்ப்பறையை நிரூபகமாகவுடையவன்.

உருமின் = 'உரும்' என்றாலும் 'உருமு' என்றாலும் இடிக்குப்பெயர்; இலக்கணையால் இடிபோன்ற குரலைச்சொல்லுகின்றதிங்கெனக் கொள்க.

கடுவாய்ப்பறையுடை = பல்லவராஜனிடமிருந்த பறைக்கு-'கடுவாய்ப்பறை' என்று பெயர் வழங்கிவந்ததாகச் சில செப்பேடுகளிற் காண்கிறது. (௯)

பார்மன்னு தொல்புகழ்ப் பல்லவர்கோன்பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகர்மேல் *
கார்மன்னு நீள்வயல் மங்கையர்தம்தலைவன்
கலிகன்றி குன்றாதுரைத்த *
சீர்மன்னு செந்தமிழ் மாலைவல்லார்
திருமாமகள் தன்னருளால் * உலகில்
தேர்மன்னரா யொலிமாகடல்சூழ்
செழுநீருலகாண்டு திகழ்வர்களே. (௰)

பார் மன்னு தொல் புகழ்	இப்பூமியிலே நிலைத்து நின்ற பெரும்புகழை யுடைய	உரைத்த	அருளிச்செய்த
பல்லவர் கோன்	பல்லவராஜன்	சீர் மன்னு செம் தமிழ் மாலை	அழகுபொருந்திய செந்தமிழினாலாகிய இப்பாமாலைகளை
பணிந்த	கைங்கரியங்கள் செய்யப் பெற்ற	வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
பரமேச்சுர விண்ணகர் மேல்	பரமேச்சுரவிண்ணகர மென்னும் திருப்பதி விஷயமாக	திரு மா மகள் தன் அருளால்	பெரிய பிராட்டியாருடைய கிருபையினால்
கார் மன்னு நீள் வயல் மங்கையர் தம் தலைவன்	சினைகொண்ட பெரிய கழனிகளையுடைய திருமங்கைநாட்டிலுள் ளார்க்குத் தலைவரான	உலகில்	இவ்வுலகத்திலே
கலிகன்றி	கலியன்	தேர் மன்னர் ஆய்	தேரைநடத்தவல்ல அரசர்களாகி
குன்றாது	இலக்கணக்குறை யொன்று மின்றி	ஒலி மா கடல் சூழ்	ஆரவாரிக்கின்ற பெரிய கடலாலே சூழப்பட்ட
		செழு நீர் உலகு	செழிப்பான நீர்மையை யுடைய உலகையெல்லாம்
		ஆண்டு	ஆண்டுகொண்டு
		திகழ்வர்கள்	விளங்குவர்கள்.

[பார்மன்னுதொல்புகழ்.] இப்பூமண்டலத்தில் நிலைநின்ற புகழையுடைய பல்லவராஜன் பணிவிடைகள்செய்யப்பெற்ற பரமேச்சுரவிண்ணகர விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பொருத்தமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இச்சொல்மாலைகளை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் திருவருளுக்கு இலக்காகி இவ்வுலகை அரசாளவல்ல ராஜாதிராஜர்களாகி விளங்குவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (௰)

அடிவரவு:—சொல்லு கார் உரம் அண்டமும் தூம்பு திண் இலகிய குடை பிறை பார் மஞ்சாடு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி.

மஞ்சாடுவரையேழும்.

அவதாரிகை :—இவ்விரண்டாம்பத்தின் முதல் திருமொழியோடே வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதற்குமேல் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்திலே இழிந்த ஆழ்வார், திருவெவ்வுளூர் திருவல்லிக்கேணி திருநீர்மலை திருக்கடன்மல்லை திருநின்றவூர் திருவிடவெந்தை திருப்புட்குழி திருவட்டபுயகரம் திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம் ஆகிய திருப்பதிகளைக் கீழ்த்திருமொழியளவாக அநுபவித்து, இனி நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளான திருக்கோவலூரையும் திருவயிந்திரபுரத்தையும் அநுபவிக்க விரும்பி இத்திருமொழியால் திருக்கோவலூரில் ஆழங்காற்படுகிறார்.

கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதலமாதல் பற்றி இதற்கு 'திருக்கோவலூர்' என்று திருநாமமாயிற்று. 'கோபால' என்ற வடசொல் 'கோவல்' எனத் திரிந்தது. கோபாலபுரமென்க. "பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற்பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுதநன்னாடு" என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் மூவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து அந்தாதி பாடின தலம் இது. ... *

மஞ்சாடுவரையேழும் கடல்களேழும்
  வானகமும் மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம் *
எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி யாலின்மேலோ
  ரிளந்தளிரில் கண்வளர்ந்தவீசன்தன்னை *
துஞ்சாநீர் வளஞ்சுரக்கும் பெண்ணைத்தென்பால்
  தூயநான்மறையாளர் சோமுச்செய்ய *
செஞ்சாலி விளைவயலுள் திகழ்ந்துதோன்றும்
  திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (க)

மஞ்சு ஆடு வரை ஏழும்	மேகங்கள் உலாவப்பெற்ற குலபர்வதங்கள் ஏழும்
கடல்கள் ஏழும்	ஸமுத்ரங்கள் ஏழும்
வானகமும்	ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களும்
மண்ணகமும்	மண்ணுலகமும்
மற்றும் எல்லாம்	மற்றுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களும்
எஞ்சாமல்	அழிந்து போகாதபடி
வயிறு அடக்கி	(இவற்றையெல்லாம்) திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து

ஓர்	ஒப்பற்ற
ஆலின்	ஆலமரத்தினுடைய
இள தளிரின் மேல்	பால்மாறாத இளந்தளிரிலே
கண் வளர்ந்த	துயில் கொண்ட
ஈசன் தன்னை	ஸ்வாமியை,—
வளம் நீர்	மணிகள் முத்துக்கள் முதலியவற்றைக் கொழிக்கின்ற நீரானது
அஞ்சா	ஒருகாலும் மாறாமல்
சுரக்கும்	பெருகிவரப்பெற்ற
பெண்ணை	பெண்ணையாற்றினுடைய
தென்பால்	தென்கரையிலே,
தூய	ஒருபலனையும் விரும்பாமையாகிற மனத்தூய்மையையுடையவர்களாய்
நால் மறை ஆளர்	நான்கு வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களான வைதிகோத்தமர்கள்
சோமு செய்ய	ஸோமயாகங்களைப்பண்ண (அத்தாலே)
செம் சாலி	செந்நெற்பயிர்களானவை
விளை வயலுள்	விளைநிலமான வயல்களிலே
திகழ்ந்து தோன்றும்	செழித்து விளங்கப்பெற்ற
திருக்கோவலூர் அதனுள்	திருக்கோவலூரென்னும் திருப்பதியிலே
நான் கண்டேன்	நான் ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

[மஞ்சாவேரையேழும்.] திருக்கோவலூரில் இன்று நான் ஸேவிக்கப்பெற்ற பெருமான் ஆபத்திலேவந்து உதவும் உபகாரசீலன். மலைகள் கடல்கள் வானுலகு மண்ணுலகு முதலிய எல்லாவற்றையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தருளி ஒரு ஆலந்தளிரிலே சிறு குழந்தையாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருளின முழுமுதற்கடவுள் காண்மின்—என்கிறார் முன்னடிகளால்.

இனி, பின்னடிகள் திருப்பதியின் நீர்நிலவளம் கூறுவன. நீர் வரவு மாறாதே பெருகிச் செல்லுவதும், பொன் முத்து மாணிக்கங்களைக் கொழித்து எறடாநின்றுள்ளதுமான பெண்ணையாற்றின் [தக்ஷிணபிநாகிநீநதியின்] தென் கரையிலேயுள்ளது திருக்கோவலூர். அவ்விடத்து அநந்யப்ரயோஜநரான பல வைதிகர்களுண்டு; அவர்கள் பலனைக்கருதாது ஸோமயாகங்களைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பர்கள். அப்படி அவர்கள் ஒரு பலனையும் கருதாது வேள்வி புரிந்தாலும், ஒரு தேசத்தையும் நோக்காமல் வழிச்செல்லுமவனுக்கும் ஏதாவது ஒரு தேசப்ராப்தி தன்னடையே நேரிடுமாபோலே இவர்களது யாகமும் பகவானது நினைவினால் ஒரு பலனைக் கொடுக்கவற்றாகையாலே த்ருஷ்ட பலன்கள் ஸம்பவிக்கும்—செந்நெற்பயிர்கள் வயல்களிலே செழிப்புற்று விளங்கும்; இப்படிப்பட்ட திருக்கோவலூரிலே ஆபத் ரக்ஷகனை பெருமானை ஸேவிக்கப் பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

ஸோமம் என்ற வடசொல் சோமு எனத் திரிந்தது. ஸோமலதையின் ரஸத்தைப் பருகுதலை அங்கமாகவுடையதும் மூன்றுவருஷங்களால் ஸாதிக்கத் தக்கதுமாம் ஸோமயாகம். சாலி—வடசொல். ... ... (௧)

கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தந்தூபம்
தீபங்கொண்டமரர்தொழப் பணங்கொள்பாம்பில் *
சந்தணிமென் முலைமலராள் தரணிமங்கை
தாமிருவ ரடிவருடுந் தன்மையானை *
வந்தனைசெய்திசையே ழாறங்கமைந்து
வளர்வேள்வி நான்மறைகள் மூன்றுதீயும் *
சிந்தனைசெய்திருபொழுதுமொன்றுஞ்செல்வத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (உ)

அமரர்	பிரமன்முதலான தேவர்கள்
கொந்து அலர்ந்த நறு துழாய்	கொத்துக்கொத்தாக அலர்கின்ற மணம்மிக்க திருத்துழாய் மலர்களையும்
சாந்தம்	சந்தனத்தையும்
தூபம்	தூபத்தையும்
தீபம்	தீபத்தையும்
கொண்டு	கையிலேந்திக்கொண்டு
தொழ	ஆச்ரயிக்க
பணம் கொள் பாம்பில்	(ஆநந்தத்தினால்) படமெடுத்திருக்கிற திருவனந்தாழ்வான் மேலே,
சந்து அணி மென் முலை மலராள்	சந்தனத்தாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மெல்லிய முலைகளையுடைய பெரிய பிராட்டியும்
தரணி மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும் ஆகிற
இருவர் தாம்	இரண்டு தேவிமார்களும்
அடி வருடும் தன்மையானை	திருவடிகளைப் பிடிக்கும் படியாக வுள்ள எம்பெருமானை,
ஏழ் இசை	ஸப்தஸ்வரங்களையும்
ஆறு அங்கம்	ஆறு அங்கங்களையும்
ஐந்து வளர் வேள்வி	பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்களையும்
மூன்று தீயும்	மூன்று அக்நிகளையுங் கொண்டு
வந்தனை செய்து	எம்பெருமானை யடிபணிந்து
நால் மறைகள்	நான்கு வேதங்களை
இரு பொழுதும்	இரவும் பகலும்
சிந்தனை செய்து	அநுஸந்தித்துக்கொண்டு
ஒன்றும்	(வைதிகர்கள்) பொருந்தி வாழ்தற்கிடமான
செல்வம்	அழகு பொலிந்த திருக்கோவலூரதனுள்—;
	நான் கண்டேன்—.

[கொந்தலர்ந்த.] திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொள்ளும் பெருமான் அஸ்மதாதிகளைக் காத்தருள்வதற்காகத் திருக்கோவலூரில் வந்து நின்று ஸேவைஸாதிக்கக் கண்டேனென்கிறார். திருப்பாற்கடலில் எங்ஙனேயிருக்கிற பெருமானென்னில்; திருவாராதனத்துக்கு உரிய உபகரணங்களாகிய திருத்துழாய் சாத்துப்படி தூபதீபங்கள் முதலானவற்றைப் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சேகரித்துக்கொண்டுவந்து தொழும்படியாகவும், திருமகளும் மண்மகளும் திருவடி வருடும்படியாகவும் துயில்கொள்ளும் பெருமான்.

கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள "தூயநான்மறையாளர்" என்னும் எழுவாய்ப்பதத்தை

இப்பாட்டின் பின்னடிகளிலும் வருவித்துக் கொள்ளில் குறையில்லை. இத் திருப்பதியில் வாழ்கின்ற வைதிகர்கள் ஞானத்திலும் அநுஷ்டானத்திலும் குறையற்றவர்களென்கிறார்.

வந்தனை, சிந்தனை—ஐயீறுன வடசொற்கள். தூபம், தீபம், பணம், அமரர், தரணி—வடசொற்கள். ... ... (௨)

கொழுந்தலரும் மலர்ச்சோலைக் குழாங்கொள்பொய்கைக்
கோள்முதலை வாளெயிற்றுக் கொண்டற்கெள்கி *
அழுந்திய மாகளிற்றினுக்கன்றாழியேந்தி
அந்தரமேவரத்தோன்றி யருள்செய்தானை *
எழுந்தமலர்க் கருநீலமிருந்தில்காட்ட
இரும்புன்னை முத்தரும்பிச் செம்பொன்காட்ட *
செழுந்தடநீர்க்கமலம் தீவிகைபோல்காட்டும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (௩)

அன்று — முன்பொருகால்,
கொழுந்து — தளிர்களையும்
அலரும் மலர் — விகஸிக்கின்ற புஷ்பங்களையுமுடைய
சோலை குழாம் கொள் பொய்கை — சோலைகளின் கூட்டங்கள் சூழ்ந்த தடாகத்திலே
கோள் முதலை — வலிவுள்ள முதலை
வாள் எயிறு — (தனது) வாள்போன்ற பற்களினால்
கொண்டற்கு — காலைக் கவ்வினதற்கு
எள்கி — மெலிந்து
அழுந்திய — வருந்தின
மா களிற்றினுக்கு — கஜேந்திராழ்வானுக்காக
ஆழி ஏந்தி — திருவாழியை எடுத்துக்கொண்டு
அந்தரம் மேவர தோன்றி — ஆகாசம் இடமடையும்படி வந்து தோன்றி
அருள் செய்தானை — (அவ்வானைக்குக்) கிருபை பண்ணின பெருமானை,-
எழுந்த — (நீரில்நின்றும்) மேற்கிளம்பின
கரு நீலம் மலர் — கருநெய்தற்பூவானது
இருந்தில் காட்ட — கரிபோல் விளங்கவும்
இரு புன்னை — பெரிய புன்னை மரங்களானவை
அரும்பி — அரும்புகளுண்டாகப் பெற்றதனால்
முத்து — முத்துக்களையும்
(மலர்களுண்டாகப் பெற்றதனால்)
செம் பொன் — பசும்பொன்னையும்
காட்ட — தோற்றுவிக்கவும்,
செழு நீர் தடம் கமலம் — செழித்த நீரையுடைய தடாகங்களில் தாமரைகள்
தீவிகை போல் காட்டும் — விளக்குப்போலே விளங்கவும்பெற்ற
திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.

[கொழுந்தலரும்.] முற்பிறவியின் வாஸனையாலே நாடோறும் தாமரைப் பூக்களைப்பறித்து எம்பெருமானை அர்ச்சிப்பதாக விரதம் பூண்ட கஜேந்திரன் பூப்பறித்தற்கு ஒரு பொய்கையிலே சென்றிழிந்தவாறே அங்குறையும் முதலையினால் கவ்வப்பட்டு வருந்தி 'ஆதிமூலமே!' என்று கதறினபோது, அரைகுலை

யத் தலைகுலையப் பதறியோடிவந்து திருவாழியைச்செலுத்தி முதலையைத் துணித்து ஆனைக்கு அருள்செய்ததுபோல, நம்முடைய விரோதிகளையுந் தொலைத்து நம்மையுங் காத்தருள்வதற்காக வந்து ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் பெருமானைத் திருக்கோவலூரிலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

இரண்டாமடியில், "அந்தரமேவர" என்பதை, 'அந்தரம் மேவர' என்று பிரிக்க. மே—வினைப்பகுதி; 'வர' என்பது துணைவினை: மேவ என்றபடி. மேவுதலாவது—இடமடையும்படி நிரம்பியிருத்தல் கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்ய எம்பெருமான் எழுந்தருளினபோது ஆகாசம் இடமடையும்படி யெழுந்தருளினானென்றது—அவனெழுந்தருளின பெருமையைச் சொன்னபடி. **அருள்செய்தானை** = அவ்யானையின் கையிலிருந்த பூவைப் பெற்றுக்கொண்டு, அதன் காலில் புண் ஆறும்படி உபசாரங்கள் செய்தவற்றை நினைக்க.

பின்னடிகளால் திருக்கோவலூரின் வயல்வாய்ப்பையும் பொழில்வாய்ப்பையும் வருணிக்குமாழ்வார், அவ்வூரை ஒரு பொற்களரியாக உருவகப்படுத்தி வருணிக்கிறார்: (பொற்களரியாவது—தட்டானுடைய காரியச்சாலை) அஃது எப்படியிருக்குமென்றால், அங்கே கரிகள் கொட்டப்பட்டு நிரம்பியிருக்கும்; பொன்களும் முத்துக்களும் நிறைந்திருக்கும்; நெருப்பு ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும். இங்கே, கருநீலமலர்கள் கரியாகவும், புன்னைமொக்குகள் முத்தாகவும், புன்னைப்பூக்கள் பொன்னாகவும், தாமரைப்பூக்கள் நெருப்பாகவும் திகழ்வனவாம். .... (௬)

தாங்கரும்போர் மாலிபடப் பறவையூர்ந்து
தராதலத்தோர் குறைமுடித்த தன்மையானை *
ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர்சோர்ந் தன்புகூரும்
அடியவர்கட் காரமுதமானான்தன்னை *
கோங்கரும்பு சுரபுன்னை குரவார்சோலைக்
குழாவரிவண்டிசைபாடும் பாடல்கேட்டு *
தீங்கரும்பு கண்வளருங் கழனிசூழ்ந்த
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (௭)

தாங்க அரு போர்	ஒருவராலும் தாங்க முடியாத [கொடிய] யுத்தம் நடத்தவல்ல	தராதலத்தோர் குறை முடித்த	பூமியிலுள்ள ஸத்துக்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்த
மாலி	மாலியென்னுமரக்கன்	தன்மையானை	பெருமையுடையவனும்,
பட	முடியும்படி	கண் நீர் அரும்பி சோர்ந்து	கண்ணீர் அரும்பரும்பாகப் பெருகி [ஆநந்த பாஷ்பங்கொண்டு]
பறவை	கருடனை	அன்பு கூரும்	பக்தி பண்ணுகிற
ஊர்ந்து	(போர்க்களத்தில்) நடத்தி (மாலியைக் கொன்றொழித்து)	அடியவர்கட்கு	பக்தர்களுக்கு

ஆங்கு	அப்போதே
ஆர் அமுதம் ஆனான் தன்னை	அருமையான அமுதம் போன்றிருப்பவனுமான பெருமானை,—
கோங்கு அரும்பு	கோங்கின் பூக்களும்
சுரபுன்னை	ஸுரபுன்னைகளும்
குரவு	குரவுகளும்
ஆர்	செறிந்திருக்கிற
சோலை	சோலைகளிலே
குழாம் வரி வண்டு	கூட்டங் கூட்டமாகக்கூடிய அழகிய வண்டுகள்
இசை பாடும் பாடல் கேட்டு	(மதுபான மயக்கத்தாலே) இசை பாடுகிற பாடல்களைக் கேட்டு

(அத்தாலே நீர் பாய்ந்தாற்போலேயாய்)

தீம் கரும்பு	இனிய கரும்புகளானவை
கண் வளரும்	ஒரு கண் ஏறி வளரப்பெற்ற
கழனி	கழனிகளினால்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட

திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.

[தாங்கரும்போர்மாலிபட.] திருக்கோவலூரில் அடியேனுக்கு ஸேவை ஸாதித்த எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன் ?—; கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டு போர்க்களத்திற்புகுந்து திருவாழியினால் மாலியென்னுமரக்கனுடைய தலையை யறுத்தொழித்து ஸாதுக்களை வாழ்வித்தவன் ; இப்படிப்பட்ட வீரச் செயல்களையும் மற்றுமுள்ள ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய குணங்களையும் நினைந்து நைந்து உள் கரைந்துருகிக் கண்ணீர்பெருக நிற்கும் பரமபக்தர்களின் நெஞ்சிலே தித்தித்திருப்பவன்.

இப்படிப்பட்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கோவலூர் எப்படிப்பட்டதென்னில் ; கோங்கு, சுரபுன்னை, குராமுதலிய புஷ்ப வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த சோலைகளிலே வண்டுகள் கூட்டங்கூடி மதுவைப்பருகிக் களித்துப் பாடுகிற பாட்டுக்களையே விளைநீராகக்கொண்டு வயல்களிலே கரும்புகள் வளர்கின்றனவாம் ; அப்படிப்பட்ட கழனிகளால் சூழப்பட்ட திருக்கோவலூரில் கண்டேன்.

மாலி, மாலியவான், சுமாலி என்னுமரக்கர் மூவரும் ஸஹோதரர்கள். இவர்கள் திருமாலுடன் போர்புரிந்து பராஜயமடைந்த வரலாறு உத்தரஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஏழாவது ஸர்க்கத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மாலியென்பவன் கருடாரூடனான திருமாலுடனே போர்புரியும்போது சிறிது பங்கப்பட்டுத் தேரைவிட்டு இழிந்து கதையினால் கருடனை முகத்தில் மோதினான் ; இங்ஙனம் புடைபட்ட பக்ஷிராஜன் மிகத்துன்புற்று அவ்வேதனைக்கு ஆற்றாது ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைப் போர்க்களத்தினின்றும் பின்புற மெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுபோக, திருமால் பராமுகமாகத் திரும்பியிருக்கையிலும் அவன்மீது தமது சக்கராயுதத்தைவிடுக்க, அது மாலியினது முடியை அறுத்துத்தள்ளியதென்க.

தராதலம்—வடசொல்.

கண்ணீர்சோர்ந்துஅன்புகூருமடியவர்களாவார்—“ஆஹ்லாதசீத நேத்ராம்பு:” என்கிறபடியே ‘கங்குலும் பகலுங் கண்துயிலறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்

கும்' என்றிருக்கின்ற பக்தர்கள்; அவர்கட்கு 'எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலேயமுதே' என்னும்படியிருப்பன் எம்பெருமான்.

"வரிவண்டு இசைபாடும் பாடல் கேட்டுத் தீங்கரும்பு கண்வளரும்" = கரும்புக்கு நீர்பாய்ச்ச, கணுக்கள் விட்டுவளருமாபோலே, வண்டுகளின் இசைப் பாடலாகிய இன்பரசம் பாயப்பெற்றுக் கரும்புகள் கணுக்கள் வளரப்பெறுகின்றனவாம். இத்தால்—வண்டுகளின்பாடல் ரஸமயமாயிருக்கின்றதென்றவாறும். இனி, கண்வளரும் என்பதற்கு 'உறங்கும்' என்று பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு: கண்ணபிரான் குழலூதிய காலத்தில் சராசரப் பொருள்கள்யாவும் குழலினிசையில் ஈடுபட்டு மெய்மறந்து நின்றதுபோலே, வண்டுகள் பாடும் இசையைக்கேட்டு அஃறிணைப் பொருளாகிய கரும்பும் அசைவு அற்று நிற்கும்படியைச் சொன்னவாறு. "மருண்டு மான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசோர, இரண்டு பாடும் துலுங்காபுடைபெயரா எழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே" என்றாற்போல. ... ... (௪)

கறைவளர்வேல் கரன்முதலாக் கவந்தன்வாலி
கணையொன்றினால்மடிய விலங்கைதன்னுள் *
பிறையெயிற்று வாளரக்கர் சேனையெல்லாம்
பெருந்தகையோ டுடன்துணித்த பெம்மான்தன்னை *
மறைவளரப் புகழ்வளர மாடந்தோறும்
மண்டபமொண்டொளியனைத்தும் வாரமோத *
சிறையணைந்த பொழிலணைந்த தென்றல்வீசும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (௫)

கறை வளர் — (ரத்தமாம்ஸங்களின்) கறை ஏறிக்கிடக்கிற
வேல் — வேற்படையையுடைய
கரன் முதலா — கரன் முதலாக
கவந்தன் வாலி — கபந்தனும் வாலியும்
கணை ஒன்றினால் மடிய — ஓர் அம்பாலே முடியும்படி (செய்தவனும்)
இலங்கை தன்னுள் — லங்காபுரியிலே
பிறை எயிறு வாள் அரக்கர் சேனை எல்லாம் — பிறைபோன்ற கோரப்பற்களையும் வாள்களையுமுடைய அரக்கர்களின் சேனைகளையெல்லாம்
பெரு தகையோடு உடன் — அவர்களது தலைவனான இராவணனோடு கூடவே
துணித்த — தொலைத்தொழித்த
பெம்மான் தன்னை — பெருமானை,—
மாடம் தோறும் — ஒவ்வொரு வீடுகளிலும்
மறை வளர — வேதகோஷம் ஓங்கவும்
புகழ் வளர — (அதனால்) கீர்த்திவளரவும்
ஒண் தொளி — அழகிய வீதிகளிலேயுள்ள
மண்டபம் அனைத்தும் — மண்டபங்களிலெல்லாம்
வாரம் ஓத — 'வாரமோதுகை' என்கிற அத்யயநத்தை நடத்தவும் பெற்றதாய்
சிறை அணைந்த பொழில் அணைந்த தென்றல் வீசும் — நீரரண் நெருங்கின சோலைகளோடு உறைந்து வருகின்ற தென்றல் வீசப்பெற்றதான
திருக்கோவலூரதனுள்—; நான் கண்டேன்—,

[கறைவளர்வேல்.] இராமபிரானுகத் திருவவதரித்துக் காடுறைந்தகாலத்துக் கரன் கவந்தன் வாலி முதலானவர்களை முடித்துக்கொண்டு இலங்கை சென்று இராவணனையும் அரக்கர் சேனைகளையும் துணித்தொழித்த பெருமானை, வைதிகர்கள் நிறைந்த பரமபோக்யமான திருக்கோவலூரிலே கண்டேனென்கிறுர்.

கறைவளர்வேல் = கரனுடைய வேலாயுதம் ஒருபொழுதும் ஓய்தலின்றியே வேலைசெய்துகொண்டேயிருக்குமாதலால் ரக்தமாம்ஸங்களின் கறை மாறுதிருக்குமென்க. கரனைக்கொன்றது சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கத்திற்கு அடுத்தபடியாக ஜநஸ்தாநத்தில் நடந்த போரில்.

கவந்தன் மடிந்த வரலாறு:—தநுவென்னும் யக்ஷனது மகனுய், ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனுகி, பிரமனருளால் நீண்ட ஆயுள்பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியதுபற்றிக் கபந்தம்போலுந் தோற்றமுடையனானதால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித்துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன்கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவனது தோள்களைத் துணித்துத்தள்ளியவளவில், இவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்ந்தவனுகி ராக்ஷஸசரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம்பெற்றுப் பெருமானைப்பலவாறு துதித்து நற்கதிக்குச் சென்றனனென்றறிக.

பெருந்தகை என்னும் பதம்—பெருமையுடையவன் என்ற பொருளதாகி அரசனையுணர்த்தும்: இங்கே இராவணனைச் சொன்னபடி.

ஒண் தோளியனைத்தும் = வடமொழியில் 'ப்ரதோளி' என்றொரு சொல் உண்டு; வீதி என்று பொருள் "रथ्या प्रतोली विशिखा—ரத்யா ப்ரதோளிர் விசிகா." என்பது அமரகோசம். அச்சொல்லில் ப்ர என்னு முபஸர்க்கம் நீங்கி, 'தோளி' என்பது தொளி யென்று குறுக்கல்விகாரம் பெற்றிருக்கிறதிங்கு. மண்டபம்—வடசொல் [வாரமோத.] வேதமோதுமவர்களின் அத்யயநமுறைமைகள் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவ்வகைகளுள், வாரஞ் சொல்லுவதென்பது ஒன்று: அதாவது—அநுவாகத்தின் அடியையோ பஞ்சாதியின் அடியையோ ஒருவர் எடுத்துக் கொடுத்துப் பதபாடம் சொல் என்ருல் மயங்காமல் ஏற்றக்குறைவின்றி இருநூற்றைம்பது பதங்கள் சொல்லி நிறுத்துதலாம்.

சிறை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பலபொருள்களுண்டு; ஜலப்ராந்த மென்னும் பொருளை இங்குக்கொள்க. ... ... (௫)

உறியார்ந்த நறுவெண்ணெயொளியால்சென்றங்கு
உண்டானைக் கண்டாய்ச்சி யுரலோடார்க்க *
தறியார்ந்த கருங்களிறே போலநின்று
தடங்கண்கள் பனிமல்குந் தன்மையானை *
வெறியார்ந்த மலர்மகள் நாமங்கையோடு
வியன்கலை யெண்டோளினாள் விளங்கு * செல்வச்
செறியார்ந்த மணிமாடந் திகழ்ந்துதோன்றும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (௬)

ஒளியால் சென்று	(தன்னுடைய புன்முறுவலின்) காந்தியாலே இருட்டான இடங்களிலே) நடந்து சென்று
அங்கு	அவ்விடங்களிலே
உறி ஆர்ந்த	உறிகளிலே நிரம்பிய
நறு வெண்ணெய்	மணம்மிக்க வெண்ணெயை
உண்டானை ஆய்ச்சி கண்டு	வாரியுண்ணும்போது யசோதையானவள் கண்டு
உரலோடு ஆர்க்க	உரலோடே பிணைத்துக் கட்ட
	(அதனாலே)
தறி ஆர்ந்த கரு களிறு போல நின்று	கட்டுத்தறியிலே சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட கரிய யானை போலக் கட்டுண்டிருந்து
தட கண்கள் பனி மல்கும் தன்மையானை	பெரிய திருக்கண்கள் நீர் நிரம்பப்பெற்ற தன்மையையுடைய பெருமானை,
வெறி ஆர்ந்த மலர் மகள்	பரிமளம்நிறைந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பிராட்டியோடும்
நா மங்கையோடு	ஸரஸ்வதியோடும்
வியன் கலை எண் தோளினாள்	அழகிய மானை வாஹனமாகவுடையளாய் எட்டுத் தோள்களையுடையளான துர்க்கையோடும்
விளங்கு செல்வம்	விளங்குகையாகிற செல்வத்தையுடையதும்
செறி ஆர்ந்த	நெருக்கம்பொருந்திய
மணி மாடம்	ரத்னமயமான மாடங்கள்
திகழ்ந்து தோன்றும்	மிகவும் விளங்கப்பெற்றதுமான

திருக்கோவலூரதனுள்—; நான் கண்டேன்—.

[உறியார்ந்த.] * ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச் சீரார்தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை நாராருறியேற்றி நன்கு அமையவைத்த தனைக் கண்ணபிரான் கள்ளனாகச் சென்று வாரி விழுங்கும்போது கையும் வாயும் வெண்ணெயுமாகக் கண்ட யசோதையானவள் 'இப்படிப்பட்ட தீங்கோ நீ செய்வது' என்று சீறி ஒரு உரலோடே பிணைத்துத் தாம்பினால் கட்டிவைப்பள்; அப்போதிருக்கும் நிலை, கட்டுத்தறியிலே கட்டிவைத்த யானைக்குட்டியோ! என்னலாம்படியிருக்கும்; மெய்யேவருந்தி அழுபவன்போலக் கண்ணீர் ததும்ப நிற்பன்; அந்த நீர்மை இன்றைக்கும் விளங்குமாறு ஸேவைஸாதிக்கத் திருக் கோவலூரிலே கண்டேனென்கிறார்.

முதலடியில், "ஒளியாச் சென்று" என்றும் "ஒளியால் சென்று" என்றும் பாடபேதமுண்டு. முந்தினபாடத்தில், ஒளியா—'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்: ஒளிந்துகொண்டு என்றபடி. "ஒளியா

வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்ருல், விளியாவார்க்க ஆப்புண்டு விம்மியழுதான்" என்று மேலே ஆரும்பத்திலு மருளிச்செய்வர். "ஒளியால்" என்ற பிந்தினபாடத்தில், 1. "நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து, வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட" என்கிற பாசுரத்தின் படியே பொருள் கொள்ள வேணும்: அதாவது—உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவுகாணப் போனபோது, தன் திருநிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச் செய்தே கையிலே வெண்ணெய்த் தாழிகள் அகப்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் சிரிப்புஉண்டாகும்; பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணம்போலே திருமுத்துக்களின் ஒளி புறப்படவே, அந்த ஒளியையே கைவிளக்காகக் கொண்டு அமுது செய்வனென்க. ஆகவே, இப்பாட்டில் ஒளியால் என்றது—திருமுத்துக்களின் ஒளியினாலே என்றவாறு. இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தை அச்சிடுவித்தவர்கள் ('ஊஶாா ஜ்ஶாாஃ' என்றதுபோலே,) அநந்விதமாகஅச்சிடுவித்துள்ளார்; அதாவது—"[ஒளியால் சென்றங்குண்டானை.] களவாலேயன்றியே 'நாளிளந்திங்கள்' இத்யாதிப்படியே." என்று அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ளது இந்த வாக்கியம் எங்ஙனேயிருக்கவேணுமென்றால், "களவாலே. அன்றியே, நாளிளந்திங்களித்யாதிப்படியே." என்று இரண்டுவாக்கியமாக இருக்கவேண்டும் ஒளியா என்ற பாடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'களவாலே' என்று பொருளுரைத்தார். ஒளியால் என்றபாடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "அன்றியே" என்று பக்ஷாந்தரமாக வேறொரு பொருளை ஸூசிப்பித்தார் என்றுணர்க.

தறி—யானைகட்டும்கம்பம். உரலைத் தறியாகவும், கண்ணபிரானைக் கருங்களிறாகவுங் கொள்க.

[வெறியார்ந்த மலர்மகளித்யாதி.] ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் ஸரஸ்வதியும் துர்க்கையும் திருக்கோவலூரில் விளங்குகின்றனராம். 2. "விந்தைமேய கற்புடைய மடக்கன்னி காவல்பூண்ட கடிபொழில் சூழ் நெடுமறுகில் கமலவேலி, பொற்புடைய மலையரையன் பணிய நின்ற பூங்கோவலூர்" என்கிறபடியே திருக்கோவலூரில் துர்க்கையானவள் க்ஷேத்ரபாலகம் செய்து கொண்டிருக்கின்றமைபற்றி வியன்கலையெண்தோளினாள்விளங்கு எனப்பட்டது. துர்க்காதேவி மான் வாஹனமுடையவளென்பது "வெய்யகலைப்பாகி" (1—3—9.) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப்பாசுரத்தாலும் விளங்குமென்க.

இனி, மலர்மகளாகிய பெரியபிராட்டியாரும் நாமங்கையாகிய ஸரஸ்வதியும் விளங்குகையாவது—திருக்கோவலூரிலுள்ளாரடங்கலும் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் பெற்ற செல்வர்களாகவும் ஸரஸ்வதீ கடாக்ஷம் பெற்ற வித்வான்களாகவும் இருக்கை. ஸரஸ்வதி நாக்கில் திகழும் தெய்வப்பெண்ணாதலால் நாமங்கை என்று பெயர் பெறுவள். ... . (சு)

---

1. திருவாய்மொழி 3—8—3. 2. திருநெடுந்தாண்டகம்—7.

இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து பரியைக்கீறி
இனவிடைக ளேழடர்த்து மருதஞ்சாய்த்து *
வருஞ்சகட மிறவுதைத்து மல்லையட்டு
வஞ்சம்செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சானானை *
கருங்கமுகு பசும்பாளை வெண்முத்தீன்று
காயெல்லாம் மரகதமாய்ப் பவளங்காட்ட *
செருந்திமிக மொட்டலர்த்தும் தேன்கொள்சோலைத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (எ)

இரு கை மா கரி முனிந்து — நீண்ட துதிக்கையையுடைய ஜந்துவாகிய (குவலயாபீடமென்னும்) யானையைச் சீறிமுடித்து
பரியை கீறி — குதிரை வடிவெடுத்துவந்த கேசியென்னு மசுரனைப் பிளந்தொழித்து
இனம் ஏழ் விடைகள் அடர்த்து — ஒன்றோடொன்று ஒத்த ஏழு ரிஷபங்களையும் (நப்பின்னைக்காக) வலியடக்கி
மருதம் சாய்த்து — இரட்டை மருதமரத்தை முறித்து
வரும் சகடம் இற உதைத்து — (தன்னைக்கொல்ல) மேல் விழுந்த சகடம் முறியும்படி அதனையுதைத்து
மல்லை அட்டு — மல்லர்களை த்வம்ஸம்பண்ணி
(கடைசியாக)
வஞ்சம் செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சு ஆனானை — கபடச்செயல்களைச் செய்து வந்த கம்ஸனுக்கு விஷமாகி அவனையும் முடித்த பெருமானை,—
கரு கமுகு — கறுத்த பாக்கு மரங்களினுடைய
பசு பாளை — பசுமைதங்கிய பாளையானது
வெண் முத்து ஈன்று — வெளுத்த முத்துக்களை வெளிப்படுத்தவும்
காய் எல்லாம் — (அதன்) காய்களெல்லாம்
மரகதம் ஆய் — மரகதம்போல் விளங்கவும்
(அவற்றின் கனிகள்)
பவளம் காட்ட — பவழங்களைக்காட்டவும்
செருந்தி — சுரபுன்னைகள்
மொட்டு — மொக்குகளை
மிக அலர்த்தும் — மிக அலரச்செய்யவும் பெற்ற
தேன் கொள் சோலை — தேன்னிறைந்த சோலைகளையுடைய
திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.

[இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.] திருக்கோவலூராயனாருடைய ஐந்தாறு சிறுச்சேவகங்களை முன்னடிகளில் நெஞ்சார அநுஸந்திக்கிறார். வில்விழவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனாலழைக்கப்பட்டு அரண்மனையினுள் புகும்போது வாசலிலே எதிர்த்துவந்த மதயானையை முனிந்தான்; கம்ஸனாலேவப்பட்ட ஓரஸுரன் குதிரையின் வடிவோடு ஆயர்கள் நடுங்கும்படி கனைத்துத் தூரத்திக்கொண்டு தன்மேற் பாய்ந்துவர, தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன்; நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள்தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளையும்

ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கினன்; குழந்தைப் பருவத்தில் யசோதை திருவயிற்றில் கயிற்றினால்கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, அவ்வுரலையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே சென்றபோது அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழும்படி செய்தனன்; நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தன்னைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போனபோது கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து, சிசுவாகிய தன்மேலே விழுந்து தன்னைக் கொல்லமுயன்றதை அறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்து அச்சகடம் கீழே விழுந்து முறியும்படி செய்தான்; சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய மல்லவீரர்களை மற்போரில் வென்றான்; கடைசியாக, மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன்; இப்படிப்பட்ட சிறுச்சேவகங்கள் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கோவலூரிலே கண்டேன்.

அத்திருப்பதியின் சோலையினழகைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார். முத்து, மரதகம், பவளம் முதலிய சிறந்த பொருள்கள் பொழில்களினின்று வெளிவருகின்றனவென்று சமத்காரமாக அருளிச்செய்தவாறு. .... (எ)

பாரேறு பெரும்பாரம்தீரப் பண்டு
　　பாரதத்துத் தூதியங்கி * பார்த்தன்செல்வத்
தேரேறு சாரதியாயெதிர்ந்தார்சேனை
　　செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றான்தன்னை *
போரேறொன் றுடையானு மளகைக்கோனும்
　　புரந்தரனும் நான்முகனும்பொருந்துமூர்போல் *
சீரேறு மறையாளர் நிறைந்த செல்வத்
　　திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (அ)

பார் ஏறு பெரு பாரம் தீர	பூமியின் மேலேறிக்கிடந்த பாரங்கள் தொலைவதற்காக
பண்டு	முற்காலத்தில்
பாரதத்து	பாரதயுத்தம் ஸமீபித்த போது
தூது இயங்கி	தூதுசென்றவனும்,
பார்த்தன்	அர்ஜுநனுடைய
செல்வம் தேர் ஏறு சாரதி ஆய்	அழகிய தேரையேறி நடத்தின பாகனாகி
எதிர்ந்தார் சேனை	எதிரிகளின் சேனையை
செரு களத்து	போர்க்களத்திலே
திறல் அழிய	வலிமாளும்படி செய்து
செற்றான் தன்னை	ஒழித்தவனுமான பெருமானை—,
போர் ஏறு ஒன்று உடையானும்	(செருக்காலே) கறைபொருகிற ஒரு எருதை வாஹநமாகவுடைய சிவனும்
அளகை கோனும்	குபேரனும்

புரந்தரனும்	தேவேந்திரனும்	சீர் ஏறு மறையாளர் நிறைந்த செல்வம்	சிறந்த வைதிகர்கள் நிறைந்திருக்கையாகிற செல்வம் பொருந்திய
நான்முகனும்	பிரமனும்		
பொருந்தும்	நித்யவாஸம் செய்யப்பெற்ற		
ஊர் போல்	வானுலகத்துஸ்தானங்களைப் போன்று	திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.	

[பாரேறுபெரும்பாரந்தீர.] பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்றிருக்கும்; ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்புமூட்டையைத் தாங்குவதுபோல் மிகவருத்தமாய். ஆதலால், த்வாபரயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன் சிசுபாலன் துரியோதனுதியர் முதலிய கொடியவர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோரூபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையையடைந்து அச்சபைநடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னைச் சுகப்படுத்த வேணுமென வேண்டிக்கொள்ள அதற்கு நான்முகன் சிறிதுகாலம் யோசித்து 'இது நம்மாலாகாது, ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தனுய் ஸர்வலோகபிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர்மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்க வேணும்' எனக்கருதி அந்தப் பூமியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமனைத்தொழுது துதிக்க, திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்சிதந்து யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி 'உங்கள் கருத்தையறிந்துகொண்டேன், நான் வஸுதேவ தேவகிகளின் கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக வந்து பிறந்து ஸாதுபரித்ராணமும் துர்ஜநவிநாசமும் தர்மஸம்ஸ்தாபநமும் செய்யக்கடவேன்' என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்து அவர்களையனுப்பிவிட்டு அப்படியே வந்து அவதரித்துப் பாண்டவதூதனுயும் பார்த்தஸாரதியாயும் காரியங்கள்செய்து மண்ணின்பாரத்தை நீக்கின பெருமானைத் திருக்கோவலூரில் கண்டேன்.

அத்திருக்கோவலூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; காமனை வென்று ஜிதேந்திரியராயுள்ளவர்கள் பலர் நிறைந்திருப்பதை நோக்குங்கால் ரிஷபவாஹனனுகிய சிவபிரான் பொருந்தும் ஊரோ இது! என்னும்படியாயும், செல்வம்மிக்கவர்கள் நிறைந்திருப்பதை நோக்குங்கால் குபேரபட்டணமாகிய அளகாபுரியோ இது! என்னும்படியாயும், அழகுமிகுதியை நோக்குங்கால் தேவேந்திர பவனமோ இது! என்ன வேண்டும்படியாயும், வேதம் வல்லார்கள் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டால் நான்முகனுறையும் ஸத்யலோகமோ இது! என்னவேண்டும்படியாயுமிருக்கும்.

புரந்தரன்—தற்சம வட சொல். ... ... (அ)

தூவடிவிற்பார்மகள் பூமங்கையோடு
சுடராழி சங்கிருபால் பொலிந்துதோன்ற *
காவடிவிற் கற்பகமேபோலநின்று
கலந்தவர்கட் கருள்புரியுங் கருத்தினானை *
சேவடிகை திருவாய்கண் சிவந்தவாடை
செம்பொன்செய் திருவுருவமானான் தன்னை *
தீவடிவிற் சிவனயனே போல்வார்மன்னு
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. (௬)

தூ வடிவின்	அழகிய வடிவையுடைய
பார் மகள் பூ மங்கையோடு	பூமிப்பிராட்டியோடும் பெரிய பிராட்டியோடும் கூடி
இருபால்	இரண்டு திருக்கைகளிலும்
சுடர் ஆழி சங்கு பொலிந்து தோன்ற	திருவாழி திருச்சங்குகள் பளபளவென்று விளங்க
கா வடிவின் கற்பகம் போல நின்று	சோலைசெய்திருக்கின்ற கற்பகம்போல நின்று
கலந்தவர் கட்கு அருள் புரியும் கருத்தினானை	பக்தர்களுக்குக் கிருபைபண்ணுந் திருவுள்ளமுடையவனும்,
சே அடி கை திருவாய் கண் சிவந்த ஆடை	சிவந்த திருவடிகள் திருக்கைகள் திருப்பவளம் திருக்கண் திருப்பீதாம்பரம் இவற்றோடு கூடி
செம் பொன் செய் திரு உருவம் ஆனான் தன்னை	செம்பொன் போன்ற திருமேனியையுடையவனுமான பெருமானை
தீ வடிவின் சிவன் அயன் போல்வார் மன்னு	நெருப்புப்போன்ற வடிவையுடையனான சிவனும் பிரமனும் போல அரிய பெரிய காரியங்கள் செய்யவல்ல மஹான்கள் பொருந்தியிருக்கிற
திருக்கோவலூரதனுள், நான் கண்டேன்—.	

[தூவடிவில்பார்மகள்.] ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் இரண்டுபக்கத்திலும் திகழவும், இரண்டுதிருக்கைகளிலும் திருவாழி திருச்சங்குகள் பொலியவும் நின்று 'பெரியதொரு கல்பவ்ருக்ஷமோ!' என்னும்படியாக அடியவர்கட்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணியருள்பவனும், செந்தாமரைபோன்ற திருவடி திருக்கை திருவாய் திருக்கண் ஆகிய அவயவங்களின் ஒளியாலும் பீதகவாடையின் காந்தியினாலும் செம்பொன்மயமான திருவுருவம் விளங்கப்பெற்றவனுமான பெருமானை, 'ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்போலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களும் பண்ணவல்ல பெருமை வாய்ந்தவர்களோ இவர்கள்!' என்று நினைக்கலாம்படியான சிறப்பு வாய்ந்த மஹான்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக்கோவலூரிலே ஸேவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

காவடிவிற்கற்பகம் = கப்பும் கிளையுமாகப் பணைத்துப் பெரிய சோலை போலே பரந்துவிளங்குகிற கல்பவ்ருக்ஷத்தை எம்பெருமானுக்கு உவமை கூறலாமேயன்றி வெறும் கல்பவ்ருக்ஷத்தை உவமை கூறலாகாதென்க. கா—சோலை. கல்பகம்—வேண்டுவார் வேண்டினவற்றையெல்லாம் அளிப்பது என்று காரணப் பெயர்.

தீவடிவிற்சிவன்=" ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ" என்பர் திருநெடுந்தாண்டகத்திலும். ... ... (௬)

வாரணங்கொளிடர்கடிந்தமாலை, நீல
மரதகத்தை மழைமுகிலே போல்வான்தன்னை *
சீரணங்கு மறையாளர்நிறைந்த செல்வத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேனென்று *
வாரணங்கு முலைமடவார் மங்கைவேந்தன்
வாட்கலியனொலி யைந்துமைந்தும்வல்லார் *
காரணங்களாலுலகம் கலந்தங்கேத்தக்
கரந்தெங்கும் பரந்தானைக் காண்பர்தாமே. (௰)

வாரணம் கொள் இடர் கடிந்த மாலை	கஜேந்திராழ்வானடைந்த துக்கத்தைப்போக்கின பெருமானும்
நீலம் மரதகம் மழை முகில் போல்வான் தன்னை	கருநெய்தற்பூ, மரகதப் பச்சை, குளிர்ந்த மேகம் ஆகிய இவற்றை யொத்த வனுமான கோபாலனை,
சீர்	ஆத்மகுணங்களாலே
அணங்கு	(அனைவரும்) ஆசைப்படக் கூடிய
மறையாளர்	வைதிகர்கள்
நிறைந்த செல்வம்	நிறைந்திருக்கையாகிற அழகுபொருந்திய
திரு கோவலூர் அதனுள்	திருக்கோவலூரென்னும் திருப்பதியிலே
கண்டேன் என்று	ஸேவிக்கப்பெற்றே னென்று,
வார் அணங்கு முலை மடவார் மங்கை	கச்சினால் அழகுபெற்ற முலைகளையுடைய மாதர் நிறைந்த திருமங்கை நாட்டுக்கு
வேந்தன்	தலைவரும்
வாள்	வாட்படையை நிரூபகமாக வுடையருமான
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
ஐந்தும் ஐந்தும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்,
(என்ன பலனைப் பெறுவர்களெனில் ;)	
உலகம்	உலகத்திலுள்ள பலவகை யதிகாரிகள்
காரணங்களால்	தங்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமான பலன்களைப் பெறவேண்டிய காரணத்தினால்
கலந்து	திரண்டு வந்து
ஏத்த	துதிக்க
கரந்து எங்கும் பரந்தானை	ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாதபடியிருந்து எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமாத்மாவை
காண்பர்	ஸேவிக்கப்பெறுவர்கள்.

[வாரணங்கோள்.] கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைத் தொலைத்தவனும் கறுத்துக் குளிர்ந்த திருவடிவையுடையவனுமான ஸர்வேச்வரனை ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான வைதிகர்கள் நிறைந்த திருக்கோவலூரில் தாம் ஸேவிக்கப் பெற்றமையைத் திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்ட பாடலாகிய இத்திருமொழியைக் கற்றுணரவல்லவர்கள் ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்

பெறுவர்களென்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வாரணம்—தற்சமவடசொல். சீரணங்கு மறையாளர்—ஆத்மகுணபூர்த்தியைப் பார்த்தவாறே 'இவர்களுக்கு நாம் அடிமைப்படக்கடவோம்' என்று விரும்புதற்கு உரிய அந்தணர்களாம் திருக்கோவலூரிலுள்ளார்.

"வாரணங்குமுலைமடவார்மங்கை" என்று மங்கை நாட்டின் சிறப்பு சொன்னபடி: சோலைவாய்ப்பு, வயல்வீறு, மதிட்பொலிவு முதலியவற்றைச் சொல்லும் முகத்தால் நகரத்தின்சிறப்பை வெளியிடுதல்போல, மாதர்களின் மேன்மையைச் சொல்லும் முகத்தாலும் வெளியிடுதலுண்டு; "ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்றாற்போல.

காரணங்களால் ஏத்த=ஐச்வர்யம் வேணுமென்றும் புத்ரஸந்தானம் வேணுமென்றும் இந்திரலோகம் வேணுமென்றும் இப்படி பலபல அபேக்ஷைகள் காரணமாக ஏத்துமவர்களுக்கும் பலன் அளிக்க எங்கும் புகுந்து பரந்திருக்கிறானும் எம்பெருமான்.

"ஐச்வர்யத்துக்காகவும் ஆத்மப்ராப்திக்காகவும் பகவத் ப்ராப்திக்காகவும் லோகத்திலுள்ளார் திரண்டு ஆச்ரயிக்க, ஆச்ரயித்தபோதே ஆச்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கைக்காக எங்கும் புக்கு வ்யாபித்து அந்யைரத்ருஷ்டனாய் [—ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவனாய்] 'நம்மை ஆச்ரயிப்பார் ஆரோ?' என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறவனைக் காணப்பெறுவர்" என்ற வியாக்கியான வருளிச்செயல் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும் ... *

அடிவரவு:—மஞ்சு கொந்து கொழுந்து தாங்கு கறை யுறி இருக்கை பார் தூவடிவின் வாரணம் இருந்தண்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில்
இரண்டாம்பத்து முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழியின் முதலிரண்டு பத்துக்களில்
ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடைவும், அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின் தலைப்பும்.

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

1. * திருமால் மீனாய்த் திருவவதரித்தது. [இதன் விவரணம் அடியிற் காண்க.]	மின்னுமாமுகில்மேவு. அன்னமுமீனுமாமையுமரியும்.
2. அன்னமாய்த் திருவவதரித்தது. [இதன் விவரணம் 214 ம் பக்கத்தில் காண்க.]	அன்னமுமீனுமாமையும்.
3. ஆமையாய்த் திருவவதரித்தது. [270ம் பக்கத்தில் விவரணம் காண்க.]	ஷை
4. கடல் கடைந்தது. [விவரணப்பக்கம் 271.]	எய்த்த சொல்லோடீளையேங்கி. சூதினைப் பெருக்கி.
5. பெண்ணாகி அமுதளித்தது. [271ம்பக்கத்தில்விவரணம்]	நண்ணாதவாளவுணர். பெண்ணாகியின்னமுதம். வஞ்சனைசெய்யத் தாயுரு.
6. பன்றியாகிப் பாரகம் கீண்டது. [23ம் பக்கத்தில்விவரணம்.]	வென்றியே வேண்டி. ஏனமுனாகி யிருநிலமிடந்து. கிடந்தானைத் தடங்கடலுள். ஏனத்தினுருவாகி.

1. * **மத்ஸ்யாவதாரத்தின் வரலாறு** :—முன் ஒரு கல்பத்தின் முடிவில் நான்முகக் கடவுள் துயில்கொள்ளாநிற்க, அவனது முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, எம்பெருமான் அதனையுணர்ந்து ஒரு பெரு மீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுட்புகுந்து அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்பதாம். (இவ்வரலாற்றில் வேறு வகைகளையுங் கூட்டி விரித்துரைத் தலுமுண்டு ; விரிவுக்கு அஞ்சி இங்கே விடுக்கப்பட்டது.)

7. நரசிங்கவுருக் கொண்டதும் இரணியன் அகலம் பிளந்ததும். [விவரணம்42ம் பக்கத்தில்.]	மறங்கொளாளரியுருவென. மான்முனிந்தொருகால். ஏனோரஞ்ச வெஞ்சமத்துள். அங்கண் ஞாலமஞ்ச 1+9. எண்டிசைகளும். தூணையதனூடு. பள்ளியிலோதிவந்த. காண்டாவன மென்பதோர்காடு. தாங்காததோராளரியாய். புகாருருவாகி முனிந்தவனை. பேணுதவலியாக்கர் மெலிய. பெண்ணாகியின்னமுதம். படநாகத்தணைக் கிடந்து. திரிபுரமூன்றெரித்தானும். திண்படைக்கோளரி யின். அன்னமுமீனுமாமையுமரியும்.
8. மாவலிபக்கல் மண்ணிரந்தளந்தது. [விவரணம் உலகப்பிரசித்தம்.]	தாயாய்வந்தபேயுயிரும். காண்டாவனமென்பதோர். கிடந்தானைத் தடங்கடலுள். தொண்டாயார்தாம் பரவும். இலங்கிய நீண்முடிமாவலி. உண்டாயுறிமேல்.
9. பரசுராமாவதாரம். [விவரணப்பக்கம் 246.]	பாராருலகும் பனிமால்.
10. சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கம் செய்தது. [விவரணப் பக்கம் 93.]	அடுத்தார்த்தெழுந்தாள்.
11. $ கரனைக்கொன்றது. [விவரணம் அடியிற்காண்க.]	கறைவளர்வேல்கரன்.
12. மாயமானை மாய்த்தது. [விவரணப்பக்கம் 70-88.]	கானிடையுருவை. மான்முனிந்தொருகால். கிடந்தானைத்தடங்கடலுள்.
13. கவந்தனைக்கொன்றது. [விவரணப்பக்கம் 342.]	கறைவளர்வேல்கரன்.
14. மராமரமேழெய்தது. [விவரணப்பக்கம் 137.]	வண்கையானவுணர்க்கு.
15. வாலியை வதைத்தது. [விவரணப்பக்கம். 35.]	வாலிமாவலத்து. கறைவளர்வேல்கரன்.
16. கடலில் அணைகட்டினது. [விவரணப்பக்கம் 39.]	கலங்கமாக் கடலரிகுலம். கலையுங்கரியும். மாலுங்கடலார. குடைத்திறல் மன்னவனாய்.
17. மாலியைமடித்தது. [விவரணப்பக்கம் 340.]	தாங்கரும் போர்மாலிபட.
18. பலராமாவதாரம். [விவரணப்பக்கம் 104.]	சிலம்படியுருவின். அலங்கெழுதடக்கையாயன்.

---

11 $. பஞ்சவடியில் சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜநஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரன்பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்க, பிறகு அக்கரன் பதினாலாயிரம் ஸேநாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும், தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் இராமபிரானோடு போர்செய்ய அனுப்பினான். இராமன் அவர்களத்தனைபேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு இதனையறிந்த கரன் தானே நேரில்வந்து எதிர்க்க, இராமன் பிராட்டியை ஒரு மலைக்குகையில் வைத்து லக்ஷ்மணனைக் காவலிட்டுவந்து அக்கரனோடு போர்செய்து, அகஸ்த்யர் கொடுத்திருந்த வைஷ்ணவதநுஸ்ஸில் நாணேறிட்டு அம்பு தொடுத்துவிட்டு அவன்தலையையறுத்து வெற்றி பெற்றனர்.

19 பேய்ச்சியின் முலையைச்சுவைத்து உயிருண்டது. [விவரணப்பக்கம் 55.]	முற்றமூத்துக்கோல்துணையா. பேயிடைக்கிருந்துவந்த. தாயாய்வந்த பேயுயிரும். பள்ளியாவது பாற்கடலரங்கம். வஞ்சனைசெய்யத் தாயுருவாகி. உடம்புருவில் மூன்றொன்றாய். பேய்த்தாயை முலையுண்ட. பேணாதவலியரக்கர் மெலிய. பஞ்சிச்சிறுகூழை.
20. தாளைநிமிர்த்துச் சகடமுறித்தது [விவரணப்பக்கம் 261.]	பாய்ந்தானைத்திரிசகடம். இருங்கைமாகரிமுனிந்து.
21. மருதமரம் முறித்தது. [விவரணப்பக்கம் 133.]	நின்றமாமருதிற்று வீழ. பாராயதுண்டுமிழ்ந்த. படநாகத்தணைக்கிடந்து. இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
22. $ காளிய மர்த்தனம். [விவரணம் அடியிற்காண்க.]	தூம்புடைத்திண்கை.
23. கேசியைக்கொன்றது. [விவரணப்பக்கம் 253.	பாராயதுண்டுமிழ்ந்த. இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
24. கொக்கின்வாயைக் கிழித்தெறிந்தது. [விவரணப்பக்கம் 131.]	கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்.
25 விளங்கனிவீழ்த்தது. [விவரணப்பக்கம் 112.]	நெஞ்சினால் நினைந்தும்.
26. குருந்தொசித்தது. [விவரணப்பக்கம் 131.]	கொங்கலர்ந்தமலர்க்குருந்தம்.
27 குன்றெடுத்துக் கோநிரைகாத்தது. [விவரணப்பக்கம் 134.]	பீளைசோரக்கண்ணிடுங்கி. அடுத்தார்த்தெழுந்தாள். நின்றமாமருதிற்றுவீழ. இந்திரனுக்கென்றாயர்கள். பேய்த்தாயைமுலையுண்ட. மஞ்சுயர்மாமணிக்குன்றமேந்தி.
28. குரவை கோத்தது. [விவரணப்பக்கம் 136.]	பார்த்தற்காயன்று. பேய்த்தாயை முலையுண்ட.
29. குடக்கூத்தாடினது. [விவரணப்பக்கம் 260.]	பேய்த்தாயை முலையுண்ட.
30. ஏழ்விடை செற்றது. [விவரணப்பக்கம் 40.]	துடிகொள்நுண்ணிடை. தோரணங்கல்குல். மானேய்மடநோக்கி. பந்தணைந்தமெல்விரலாள் பாவை. பிறையுடைவாணுதல். இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.
31. குவலயாபீடத்தைக் கொன்றொழித்தது. [விவரணப்பக்கம் 226.]	விற்பெருவிழவும். பாராயதுண்டுமிழ்ந்த. கிடந்தானைத் தடங்கடலுள். செம்பொனிலங்குவலங்கை. மஞ்சுயர்மாமணிக்குன்றம். இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து.

22 $. ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும்ஸஞ்சரியாதவழியே போகத்தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படிசெய்த காளிய னென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டு மென்ற திருவுள்ளங் கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற்குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிக்ஷை இட்டருளவேண்டுமென்று தன்னைவணங்கிப்பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினன்.

32. மல்லர்களை மடித்தது. [விவரணப்பக்கம் 226,261.] — விற்பெருவிழவும். பாய்ந்தானைத்திரிசகடம். இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து.

33. வில்விழவைச்சேற்றது. [விவரணப்பக்கம் 226.] — விற்பெருவிழவும்.

34. கம்ஸனைக் கொன்றது. [விவரணப்பக்கம் 226.] — விற்பெருவிழவும். இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து.

35. பௌண்ட்ரகனைப் பரிசழித்தது. [விவரணப்பக்கம் 248.] — புகராருருவாகி.

36. காண்டாவன மெரியக்கண்டது. [விவரணப்பக்கம் 241.] — காண்டாவனமென்பதோர். பூண்டவத்தம்பிறர்க்கு.

37. பார்த்தன்தேரில் பாகனாயிருந்தது. [இஃது உலகப்பிரசித்தம்.] — விற்பெருவிழவும். அந்தகன்சிறுவன். பாரேறுபெரும்பாரம்.

38. ஆழியால்இரவியை மறைத்தது. [விவரணப்பக்கம் 243.] — அலமன்னுமடல்.

39. அரனது சாபத்தை அகற்றினது. [விவரணப்பக்கம் 81.] — மான்முனிந்தொருகால். வெந்தாரென்பும். விற்பெருவிழவும்.

40. கஜேந்திரனைக் காத்தது. [விவரணப்பக்கம் 237.] — மீனமர்பொய்கை. பாராயதுண்டுமிழ்ந்த. தூம்புடைத்திண்கை. கொழுந்தலரும்மலர். வாரணங்கொளிடர்கடிந்த.

41. சந்திரனிடரைத் தீர்த்தது. [விவரணப்பக்கம் 138.] — எண்டிசைகளுமேழுலகமும்.

42 சிவன்முதலியோர்க்குத் திருமேனியில் ஓர்கூறுகொடுத்தது. [விவரணப்பக்கம் 280.] — பிணங்களடுகாடதனுள்.

43 கற்கியவதாரம். [விவரணப்பக்கம் 258.] — உடம்புருவின்மூன்று.

44. உலகமுண்டு ஆலிலைத்துயின்றது. [விவரணப்பக்கம் 138.] — எண்டிசைகளும். நீரார்கடலும். பாலனாகிஞாலமேழும்.

45 (சிவன்திரிபுர மெரித்தது.) [விவரணப்பக்கம் 287.] — (திரிபுரமூன்றெரித்தானும்.)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பெரியதிருமொழி—முதலிரண்டுபத்துக்களின்

செய்யுளகராதி.

	பக்கம்.
அங்கண்ஞாலமஞ்ச	118
அடுத்தார்த்தெழுந்தாள்	92
அண்டமுமெண்டிசையும்	328
அந்தகன்சிறுவன்	232
அம்பரமனல்கால்நிலம்	139
அலங்கெழுதடக்கை	300
அலமன்னுமடல்	241
அலைத்தபேழ்வாய்	120
அன்றாயர் குலக்கொடியோடு	239
அன்னமுமீனுமாமையும்	303
ஆவியேயமுதேயென	19
இடும்பையாலடர்ப்புண்டு	109
இண்டைகொண்டு தொண்டர்	223
இண்டையாயினகொண்டு	204
இந்திரனுக்கென்று	230
இரவுகூர்ந்திருள்	49
இருங்கைம்மாகரிமுனிந்து	345
இலகியநீண்முடி	331
இலங்கைப்பதிக்கு	191
இலங்கையுங்கடலும்	72
இற்பிறப்பறியீர்	27
இன்துணைப்பதுமத்தலர்	231
ஈசிபோமினீங்கிரேல்மின்	63
உடம்புருவின் மூன்றொன்றாய்	256
உண்டாயுறிமேல்நறுநெய்	193
உரந்தருமெல்லணை	327
உலவுதிரையுங்குலவரையும்	90
உளங்கனிந்திருக்கும்	299
உறவுசுற்றமென்றொன்றிலா	203
உறிகள்போல்மெய்ந்நரம்பு	57
உறியார்ந்தநறுவெண்ணெய்	343
ஊரான்குடந்தையுத்தமன்	91
ஊழியிற்பெரிதால்நாழிகை	293
ஊனிடைச்சுவர்வைத்து	114
எங்கள்கதியேயிராமாநுச(தனியன்)	15
எங்ஙனும்நாமிவர்	316
எண்டிசைகளுமேழுலகமும்	137
எப்பாவம்பலவுமிவையே	184
எம்பிரானெந்தை	26
எய்த்தசொல்லோடு	61
எரிந்தபைங்கணிலங்கு	125
எவ்வம்வெவ்வேல்	122
ஏதம்வந்தணுகாவண்ணம்	115
ஏய்ந்தபேழ்வாய்	121
ஏவினார்கலியார்	113
ஏனத்தினுருவாகி	273
ஏனமுனாகியிருநிலம்	67
ஏனோரஞ்சவெஞ்சமத்துள்	94
ஓதியாயிரநாமங்கள்	50
ஓதிலுமுன்பேரன்றி	295
கடஞ்சூழ்கரியும்	89
கடிகமழுநெடுமறுகில்	281
கண்ணாயேழுலகுக்கு	189
கண்ணார்கடல்சூழ்	190
கரியமாமுகிற்படலங்கள்	51
கரைசெய்மாக்கடல்	45
கலங்கமாக்கடலரிகுலம்	38
கலயாமிகலித்வம்ஸம் (தனியன்)	12
கலைகளும் வேதமும்	314
கலையுங்கரியும்பரிமாவும்	86
கள்வனேனானேன்	24
கறைவளர்வேல்கரன்	341
கற்றிலேன்கலைகள்	29
காசையாடைமூடியோடி	215
காண்டாவனமென்பதோர்	240
கார்கொள்வேங்கைகள்	48
கார்மன்னுநீள்விசும்பும்	325
கானிடை யுருவைச்சுடுசரம்	69
கிடந்தானைத்தடங்கடலுள்	261
குடைத்திறல் மன்னவனாய்	332
குலந்தருஞ்செல்வம்	30
குலந்தானெத்தனையும்	183

	பக்கம்.
கூடியாடியுரைத்ததே	212
கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்	130
கொண்டல்மாருதங்கள்	82
கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய்	337
கொழுந்தலருமலர்ச்சோலை	338
கொன்றேன் பல்லுயிரை	182
கோடியமனத்தால்	110
சாந்தமும் பூணும்	291
சிலம்படியுருவின்	103
சூதினைப்பெருக்கி	105
செங்கணாளியிட்டு	129
செங்கயல்திளைக்கும்	176
செம்பொனிலங்கு	312
செழுநீர்மலர்க்கமலம்	279
சேமமேவேண்டி	21
சேயனணியனெனசிந்தை	196
சேயனணியன் சிறியன்	211
சொல்லுவன் சொற்பொருள்	324
சோத்தநம்பியென்று	220
தஞ்சமிவர்க்கென்	320
தருக்கினால் சமண்செய்து	210
தன்குடிக்கேதும்	297
தாங்கரும் போர்மாலிபட	339
தாங்காததோராளரியாய்	243
தாயாய் வந்தபேயுயிரும்	93
தாயே தந்தையென்றும்	179
தாராவாரும் வயல்சூழ்ந்த	98
திங்களப்புவானெரிகாலாகி	221
திண்படைக்கோளரியின்	330
திரிபுரமூன்றெரித்தானும்	307
திவளும்வெண்மதிபோல்	285
துடிகொள் நுண்ணிடை	40
துணிவினியுனக்கு	74
துவரியாடையர் மட்டையர்	209
துளம்படுமுறுவல் தோழியர்க்கு	289
தூணையதனூடரியாய்	194
தூம்புடைத்திண்கைவன்றாள்	329
தூவடிவிற்பார்மகள்	348
தெரியேன்பாலகனாய்	186
தேரணங்கல்குல்	76
தையலாள் மேல்காதல்	216
தொண்டாமினமுமிமையோரும்	96
தொண்டாயார்தாம்பரவும்	265
நண்ணாதவாளவுணர்	270
நல்லைநெஞ்சே நாந்தொழுதும்	127
நாத்தழும்ப நான்முகனும்	126
நின்றமாமருதிற்றுவீழ	133
நீரார் கடலும் நிலனும்	192
நெஞ்சினால் நினைந்தும்	111
நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபம் (தனியன்)	14
நெடுமாலவன்மேவிய	251
நோற்றேன் பல்பிறவி	187
பஞ்சிச்சிறுகூழை	278
படநாகத்தணைக்கிடந்து	267
பணங்களாயிரமுடைய	47
பண்டுகாமரானவாறும்	59
பந்தணைந்த மெல்விரலாள்பாவை	219
பந்திருக்கும் மெல்விரலாள்	228
பப்பவப்பர் மூத்தவாறு	61
பரதனுந் தம்பிசத்துருக்கனனும்	234
பள்ளியாவது பாற்கடல்	182
பள்ளியிலோதிவந்த	235
பற்றேலொன்றுமிலேன்	187
பாய்ந்தானைத்திரிசகடம்	260
பாராயதுண்டுமிழ்ந்த	252
பாராருலகும் பனிமால்வரையும்	245
பாருநீரெரிகாற்றினோடு	138
பாரேறு பெரும்பாரந்தீர	346
பார்த்தற்காயன்றுபாரதம்	135
பார்மன்னு தொல்புகழ்	334
பார்வண்ணமட மங்கை	272
பாலனாகிஞாலமேழும்	220
பாவியாதுசெய்தாய்	206
பிச்சச்சிறுபீலிச்சமண்	275
பிச்சச்சிறுபீலிபிடித்து	248
பிணங்களிடுகாடதனுள்	280
பிறையுடைவாணுதல்	333
பீளைசோரக்கண்ணிடுங்கி	58
புகாருருவாகிமுனிந்தவனை	247
புலங்கொள்நிதிக்குவையோடு	277
புலன்கள்நையமெய்யில்	64
பூண்டவத்தம்பிறர்க்கடைந்து	254
பெண்ணாகியின்னமுதம்	264
பேசமளவன்றிதுவம்மின்	250
பேசுமின்திருநாமம்	139
பேணாதவலியரக்கர்மெலிய	263
பேயிடைக்கிருந்துவந்த	75
பேய்த்தாயைமுலையுண்ட	259
பொங்குபோதியும்	208
பொன்குலாம்பயலைபூத்தன	302

	பக்கம்.		பக்கம்.
மஞ்சாடுவரையேழும்	335	மேவியெப்பாலும்	318
மஞ்சுயர்மாமணிக்குன்றம்	313	வஞ்சனைசெய்யத்தாயுரு	228
மஞ்சுலாஞ்சோலை வண்டறை	32	வண்கையானவுணர்க்கு	136
மண்ணாய்நீரெரிகால்	185	வண்டுதண்டேனுண்டு	65
மறங்கொளாளரியுருவென	42	வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய்	197
மன்னவன்தொண்டையர்	321	வம்புலாங்கூந்தல்மனைவியை	107
மன்னாவிம்மனிசப்பிறவியை	194	வருந்திரைமணிநீர்	83
மன்னுதண்பொழிலும்	237	வாடினேன்வாடி	17
மானுங்கடலார	244	வாணிலாமுறுவல்	100
மாலைத்தனியே (தனியன்)	16	வாரணங்கொளிடர்கடிந்த	349
மானேய்கண்மடவார்	180	வாலிமாவலித்து	34
மானேய்மடநோக்கி	195	வாழிபரகாலன் (தனியன்)	12
மான்முனிந்தொருகால்	80	வானவர்தங்கள்சிந்தைபோல	201
மின்னுமாமுகில்மேவு	214	விண்டாரைவென்றாவி	275
மீனமர்பொய்கை	236	வில்லார்மலிவேங்கடம்	198
முதுகுபற்றிக்கைத்தலத்தால்	56	விற்பெருவிழவுங்கஞ்சனும்	225
முழுசிவண்டாடிய	317	வெந்தாரென்புஞ்சுடுநீறும்	95
முற்றமூத்துக்கோல்துணையா	54	வெந்திறல்களிறும் வேலைவாய்	79
முனிவன்மூர்த்திமூவராகி	222	வெந்திறல்வீரரில்	310
முனைத்தசீற்றம்விண்சுட	125	வென்றியேவேண்டி	23
முன்னோர்தூதுவானரத்தின்	217	வேதத்தைவேதத்தின்	227
மென்றபேழ்வாய்	124		